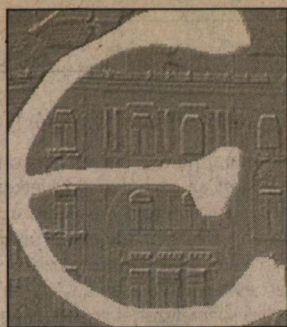

55081

SZ

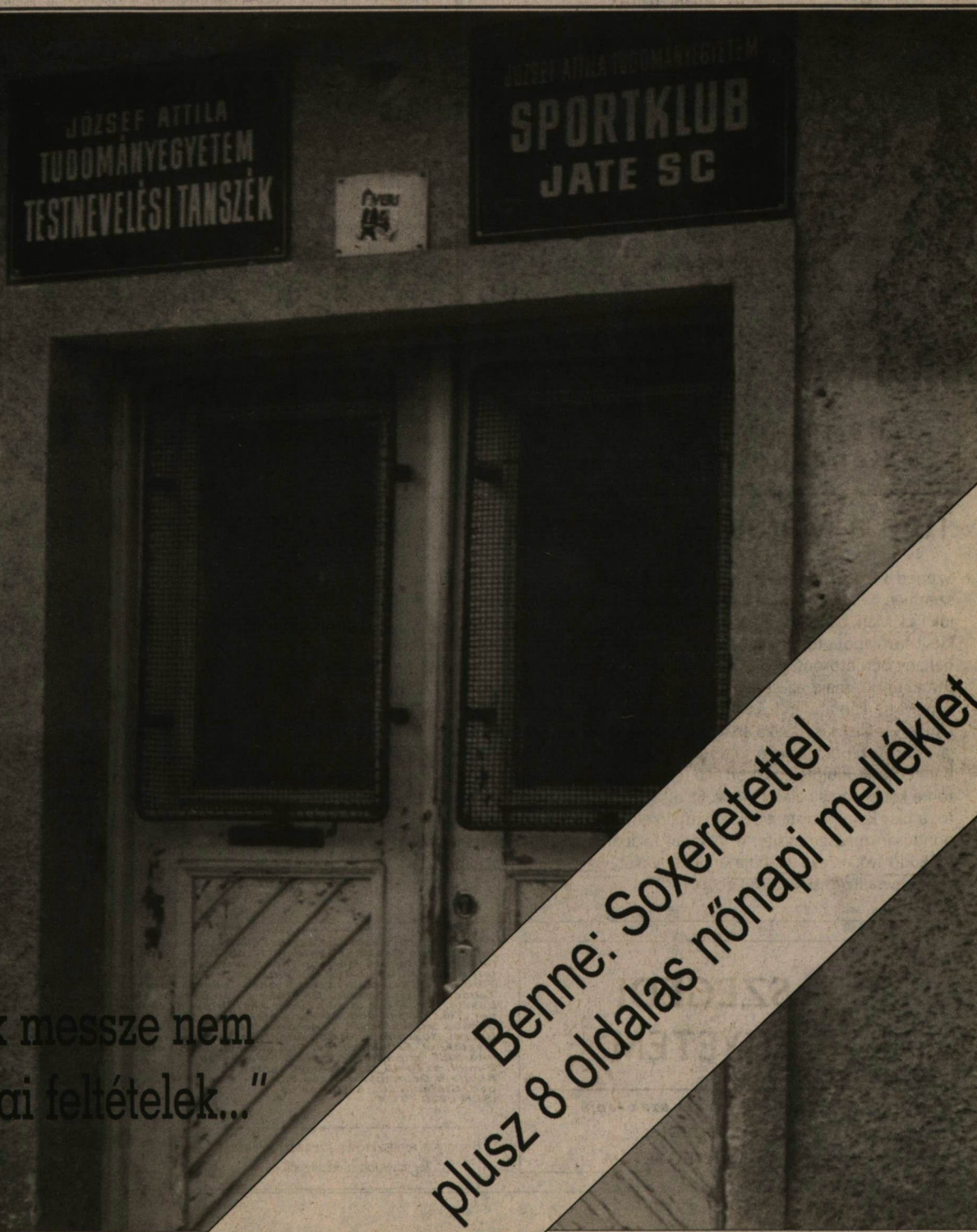
GEDI
GYETEM

XL. évf. 2. szám

2000.
március 7.

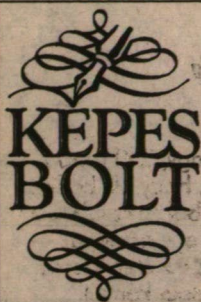
KULTURÁLIS-KÖZÉLETI KÉTHETILAP

„Ezek messze nem
európai feltételek...”

Benne: Soxeretettel
plusz 8 oldalas nőnap melléklet

V. J. 2000

Nyitva:
hétfőtől péntekig: 8 - 19-ig
szombaton: 9 - 13-ig

Ajánlatunk a következő:

- képeslapok
- levélpapírok
- mappák,
- csomagolók, masnik
- füzetek, tollak

**Keretezett képek, poszterek,
napszemüvegek óriási
választékban!**

Naptárvásár amíg a készlet tart.

A Passzázssoron lévő Poszterbolt kínálata:

- keretes képek
- öntapadó tapéták
- poszterek

**A Tescoban lévő AJÁNDÉKÖZÖN is vár
benneteket.**

**Ha jót akartok venni,
a Képesboltba kell jönni!**

Túra a Maros torkolatához

Szeged városát lehetőleg a Tisza jobb partján, a folyásiránnyal szemben haladva hagyjuk el. A belvárosból kiindulva megtekinthetjük Pick Márk bácsi híres szalámigyárát, mellette az egykori sóraktár, kicsit távolabb a töltés aljában a Kis-Tisza utca aprócska házai után néhány betontorony gyönyörködött, szemben volt egykoron a nudista strand, majd az éppen kimúló Szeged LC pályája következik. A pálya sarkán a méretes villanyoszlop tövében az egykori 2-es villamos végállomását jelző magyaros jellegű kis büfé megtekintése javasolt. Továbbhaladva a töltésen jobbra a szocializmus virágkorában felépült üdülőtelep lábon álló rémes házai között áll a folyóparton a két Kőrössi halászcserje. Ez a „Sárga”, bár az ezt megörökítő, a hely kommunista előéletére utaló emlékkő szövegét az utókor gondosan megsemmisítette. A tápai focipályánál a betonhajóban működő ivó és evő csábítja a puhányokat. Balra a magyar virtus életre hívta lovasiskola területét.

El lehet húzni... csak semmi mozgás!

„Stílusosnak” kell maradnom – bár ez nagyon nehezemre esik, de nincs más választásom, mert az írásból arra következtetek, hogy a cikkíró más-ként nem érti meg a választomat! – és leginkább megfontoltnak, hogy érzelmektől mentesen válaszolni tudjak az újság február 22-én megjelent számában közölt cikke. Csak semmi mozgás. Természetesen az egyetem van a hallgatókért és természetesen az Ady téri sportlétesítmény is a hallgatókért van a teljes személyzettel együtt. Még azt is meg merem kockáztatni, hogy a sportlétesítmény a hallgatók kiszolgálásáért van. Ezért működik a sporttelep a lehető leghosszabb nyitva tartással még hétvégén is a sportolni vágyók és elsősorban az egyetemisták része. Az egyetem sportbizottsága erőteljes hallgatói képvisellel minden évben eldönti, hogy a létesítmények milyen feltételekkel vehető igénybe a kötelező testnevelési kurzusokon kívül. Ez minden évben kifüggesztésre kerül a sporttelep hirdetőtábláján is. Minden előre bejelentett és a nyitvatartási időn belül igényelt hallgatói programhoz a létesítményhasználat ingyenes. Maximális támogatást kapnak a különféle kari és szakos rendezvények lehetőségeink határán belül még akkor is, ha ezek nem férnek bele a nyitva tartási időbe. De minden öntevékeny hallgatói program is zöld utat kap és még világitást is, ha ez szervezett és előre tervezett. Azt viszont tudni kell, hogy az egyetem támogatása – tőle független okok miatt – véges, ami a működtetés költségeit illeti és messze nem elegendő. Ennek okán kell bevételeket is biztosítani a működtetéshez, pl. a hétvégi nyitva tartáshoz, vagy a világitás megjavításához, de sorolhatnám ezeket hosszan. A bevételekkel kapcsolatos szabályok, beleértve a pénzügyi szabályait, azért ennyire kötöttek, hogy ne lehessen velük visszaélni. De ezt sem a Testnevelési Tanszék és pláne nem a tanszékvezető találta ki. Arról sajnos nem tehetünk, hogy ebben az évszakban az Ady téren korán sötétedik és nem csak az Ady téren... Azt javaslom az érintett római jogon nevelkedő hallgatóknak, hogy rendszeres sporttevékenységük biztosításához előzetesen tájékozódjanak, úgy, ahogy azt a többi hallgató teszi, és az Ady téri létesítmény a rendelkezésükre áll. Ami a cikk stílusát illeti, azt vissza kell utasítanom.

**Szabó József
tanszékvezető**

A töltés túloldalán a szegedi néprajztudósok kedvenc terepe: Tápe. Temploma középkori szentélyével és a szemközti cukrászdával csábítja a kulturális látványosságokra kiéhezett egyetemistákat. A tápai kompon diákok ingyen utaznak, ezért ajánlott átmenni a túlpartra. Javasolt a hajót tartó drótkötél felőli oldalon helyet foglalni, mert a túloldalon okádék kipufogógáz jön fel a motorból. Az utasok többsége svájcisapkát visel.

A túloldal neve Tápai rét, és ezért menjünk a piros jelzésű szekér-útig, ami jobbra nyílik az erdőben. Végighaladva a fák közt a Maros partjára jutunk, majd értelemszerűen követve folyását az egyre szűkülő földnyelven elérjük a torkolatot, ahol ha szerencsénk van akár partvartet, felfúvódott dögöt is lehet szagolni, látni. Az út megtételére kimondottan a szunyog- és árvízmentes időszak ajánlott.

Aki lekési az utolsó kompot is, az az algyői híd felé menjen haza, az csak pár óra plusz a piros jelzésen észak felé. Aki hazaért, az zuhanógyozzon le, és emlékezzen boldogan a látottakra.

bal

SZEGEDI EGYETEM

A kommunikáció szaklapja

**SZEGEDI
TUDOMÁNYEGYETEM**

Főszerkesztő: Szakács László. **Felölős szerkesztő:** Bencze Mariann. **Rovatvezetők:** Rácz János Csaba (egyetem), Haas Zoltán István (merítés), Szakács László Réka (álarc), Bencze Mariann (hölgyválasz), Nagy Gábor (reflex), Fazekas Gábor (interjú), Baji Anita (drótháló), Vidakovich Zoltán (sport). **Korrektor:** Földváry Mónika. **Tördelő- és képszerkesztő:** Szakács László Fotók: Kádás Noémi, archivum. **Kiadó:** Tenács: Tanács István, Dr. Róka Jolán (felelős kiadó), Dr. Havas Henrik, Szakács László. **A szerkesztőség címe:** JATE Irinyi 6725 Szeged, Tisza Lajos krt. 103. alagsor. Tel.: 62/544-000 /3046-os mellék. **Megjelenik kéthetente, 5000 példányban, ingyenes terjesztéssel. Terjesztés, hirdetésszervezés:** Györfai Zeuzsanna és Molnár Balázs **Hozzáférhető:** egyetemi intézményekben, könyvtárakban, alternatív terjesztőknél. **Érdeklődni lehet a szerkesztőség címén.** **InterNET:** <http://index.szeged.hu/egyetem>; **E-mail:** szegedi_egyetem@freemail.hu **Kiadja a Délmagyarország Könyv-, Lapkiadó és Nyomdaipari Kft. Cím:** 6740 Szeged, Stefánia 10., **Sajtóház** ISSN 0230 791 X

Lapunkat rendszeresen szemlézi az ország
legnagyobb médiafigyelője.

»OBSERVER«

OBSERVER BUDAPESTI MÉDIAFIGYELŐ KFT.

1084 Bp. Auróra u. 11. • Tel: 303-47-38, Fax: 303-47-44 marketing@observer.hu

A szerk.

Derül.

Az ég is, de „neki” ez szinte kötelező, hiszen itt a tavasz, a meteorológiai, ugye.

De derül a hazai politikai élet is. Jön a jó idő, egyre melegebb van a Parlamentben is. Újra az egyik kedvenc játékukat játsszák: „megtisztítják” a neoliberalbolsvista erőktől az üléstermet, majd szavaznak. Most éppen a médiakuratóriumokról. No persze a szavazás előtt azért fel is szólalnak. S ott jó polgárhoz méltón az ellenzéki pártokat okolják azért, mert nem tudtak közös jelölteket állítani. Igazuk van. Számos esetben értettek már egyet a MIÉP, az MSZP és az SZDSZ képviselői. Az átlagpolgár nem is érti, miért pont most keckeckednek. A két nagy „kerékkötő” tett egy kísérletet arra, hogy egy elnapolással időt nyerjenek, de ez a javaslat (is) hamvába holt. Majd jó szokásukhoz híven kivonultak. Ezek után a szokásos rendben folyhattak volna a dolgok. De nem ez történt. Ebben a nagy, hideg télben bizony egy kicsit összefagyott a gépezet. Szorúlnak az alkatrészek, nyikorognak a fogaskerekek. Az olajozás viszont, úgy tűnik, elmaradt.

Vagy egyszerűen csak derül. Kezd kisütni a nap, élednek a virágok. Mocorog a tulipán, a szegfű, míg a narancs mintha kornyadozna az üvegházban, csiripelnek a madarak is, bár nekik még azért nőni kell a repüléshez. Tavasz van, zsong a közélet.

Ebben a nagy zsongásban történt egy váratlan esemény is. Kis hazánk legújabbkori nap-számosa nagy valószínűséggel fejet hajt, feláldozza magát a nemzet oltárán, és a nép, a vidék óhajának megfelelően a harmadik körben egyszerű többséggel megválasztva köztársasági elnökké is előlép. Öt év nyugalom. Bár már május lenne.

Azért néhol még felhős az ég. Bár ezek inkább csak gomolyok, ha a napocska egy kicsit jobban összeszedi magát, simán átvilágít rajta. Apropó átvilágítás... Á nem, hagyjuk. Akkor már inkább vissza a homályba, a felhősebb területekre.

Az még például nem derült ki, hogy miért kell nekünk mindenféle nemzetközi labdarúgómeccseken szénné égetnünk magunkat. Nem derült ki az sem, hogy hány a profi. Pontosabban ez már eddig is világos volt: egy, a mötöká. De, hogy hányan játszanak velük együtt, ez még nem biztos.

Az viszont kiderült, hogy a BBC, a Deutsche Welle és az RFI nem tudtak formailag (sem) megfelelni azoknak a magas követelményeknek, melyeket az Inforádió és a Gidó Média Kft. simán teljesítettek. Ez teljesen egyértelmű: Feró&Lóri szakmailag bármikor kenterbe veri, akármelyik Európa-hírű rádiótársaság hazai munkatársát. Hiába no, itt nem osztogatják csak úgy a rádiófrekvenciákat. Szegeden (sincs) pénz a kultúrára. Szeged színház nélkül... Se foci, se színház. Maradnak a brazilok. Meg Lajos, meg Endre, utóbbi fél nyolctól, marad... Mi még?

„Ezek messze nem európai feltételek...”

A portás feladata egyrészt, hogy kezelje a telefont, másrészt nagyjából próbálja ellenőrizni a mélyen tisztelt bejövőket. Kísérletet tettünk arra, hogy aki bejön, mutassa fel a belépésre jogosító kártyáját, igazolványát. Igazából ez konfliktust jelent, hiszen azon a szűk ajtón az a tömeg, ami megfordul itt egy héten, ez 4-5000 embert jelent, igazából nem teszi lehetővé, és maga az egyetemista az, aki szóvá teszi, hogy egyetemista létére miért kell neki bemutatnia kártyát.

(Szabó Józseffel, a Testnevelés Tanszék vezetőjével készített interjúnk a 8-9. oldalon olvasható)

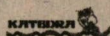
Egyetem

4-7. oldal Hírek, pályázatok;

Merítés

8. oldal: „Ezek messze nem európai feltételek...” – interjú Szabó Józseffel a Testnevelés Tanszék vezetőjével
9. oldal: HÖK-csevej a főiskolán
10. oldal: Kis egyházak Szegeden II; A nazarénusok
13. oldal: Matricamizéria
14. oldal: Van másik vélemény; Ez nem véleményrovát
15. oldal: Randevú a főpolgárral

Alacarte

- 16-20. oldal Kényszerszünet
Bornai Tibor: „Elméletek gyártásában nagy vagyok”
hapTÁK
FeleMÁS író-olvasótalálkozó ZZ-vel: Nagyon kínos
Mirnics Gyula: A Halottak Napjától a napok halottjáiig
(2. rész)

Reflex

21. oldal: Vezérciki; Egyetemi álhírek
22. oldal: A zene mindenkié, itt a világvége?; A türelem zónát terem
23. oldal: Csőd a teátrumban; Interaktív; Digi-dugi

Hölgyválasz

24. oldal: Nyelvvizsgázni márpedig kell
25. oldal: Elsa, avagy nem minden az, aminek látszik

Interjú

26. oldal: Hangya+Jazz=Gallé professzor

Drótháló

28. oldal: Hálószermeztetés – kommentár nélkül; Pontvadászat
29. oldal: Átverés a szűzárverés

Sport

30. oldal: Már csak egy ugrás Kispadon egy nagy csapatban
31. oldal: Ha én dunaújvárosi lennék; Rossz csere

e-mail: szegedi_egyetem@freemail.hu; Internet: index.szeged.hu/egyetem

Lapzárta: 2000. február 21. Cím- és hátlap: Kádas Noémi

Nemzetközi Kapcsolatok

A Magyar – Olasz Kulturális Egyezmény XIV. végrehajtási munkaterv (mely a 2000 és 2003 közötti időszakra irányozza elő a két ország intézményeinek, igazgatási szerveinek, egyesületeinek, valamint szervezeteinek kulturális és tudományos szinten történő kooperálását) I. számú melléklete értelmében az alábbi szegedi egyetemi egységek között zajlik tényleges együttműködés:

Palermói Egyetem – SZTE – József Attila Kari Társulás, Természettudományi Kar (együttműködési terület: fizika)

Udinei Egyetem – SZTE – József Attila Kari Társulás, Bölcsészettudományi Kar (együttműködési terület: ókortudomány, irodalomtudomány és művészettörténet)

SZOTE

Az Egészségügyi Tudományos Tanácshoz (ETT-hez) benyújtott sikeres kutatási pályázatok alapján, az 1999. IV. negyedévben összesen 21.660.000 forint került a SZOTE különböző pályázói részére kutatási fedezet gyanánt átutalásra. Ebből az 1999. és 2000. évre meghirdetett külön pályázat alapján az alábbiak pályázatait részesültek támogatásban:

Dr. Csete Katalin, Igazságügyi Orvostani Intézet (300 ezer Ft/év)

Dr. Kaszaki József, Sebészeti Műtéttani Intézet (900 ezer Ft/év)

Dr. Zarándi Márta, Orvosi Vegytani Intézet (700 ezer Ft/év)

Dr. Bártfai György, Szülészeti Klinika (400 ezer Ft/év)

Dr. Antal Andrea, Élettani Intézet (700 ezer Ft/év)

Dr. Dobozy Attila, Bőrgyógyászati Klinika (760 ezer Ft/év)

Dr. Korom Irma, Bőrgyógyászati Klinika (440 ezer Ft/év)

Dr. Pataricza János, Farmakológiai és Farmakoterápiás Intézet (700 ezer Ft/év)

Dr. Endreffy Emőke, Gyermekgyógyászati Klinika (640 ezer Ft/év)

Dr. Báthori Mária, Farmakológiai Intézet (500 ezer Ft/év)

Dr. Hohmann Judit, Farmakológiai Intézet (500 ezer Ft/év)

Dr. Erős István, Gyógyszer-technológiai Intézet (600 ezer Ft/év)

BTK

Tétre, helyre, befutóra A Bölcsészkar HÖK választások eredményei:

Összes szavazat: 1056

Kari Tanács

Leadott szavazatok száma: 1052 ebből érvényes: 1043 érvénytelen: 9

Név (szavazatok száma)

1. Papp László (334)

2. Magyar Roland (325)

3. Buza Mihály (317)

4. Bíró Teofil (289)

5. Somogyi Ferenc (287)

6. Nagy Zoltán (279)

7. Földi Anita (278)

8. Fekete László (253)

9. Prantner Zoltán (252)

10. Dallaoul Zaynab (208)

11. Pápai Csaba (200)

Magyar Nyelvi és Irodalmi Intézet

Név (szavazatok száma):

Kurucz Éva (105)

Tópn László (103)

Társadalomelméleti Intézet

Prantner Zoltán (28)

Történeti Intézet

Papp László (213)

Földi Anita (179)

Fekete László (166)

Jénei Éva (163)

Szeredi Anna (157)

Prantner Zoltán (152)

Szavazógép

A BTK Kari Doktori Tanácsa 2000. február 16-án megtartott ülésén a következő határozatokat hozta.

Védések

Irodalomtudomány:

Dávid Gábor Csaba részére a Kari Doktori Tanács a PhD fokozat odaítélését 6 igen szavazattal támogatja.

Katuliczné Aczél Zsuzsanna részére a Kari Doktori Tanács a PhD fokozat odaítélését 6

nem szavazattal nem támogatja.

Kakuszi Béla Péter részére a Kari Doktori Tanács a PhD fokozat odaítélését 6 igen szavazattal támogatja.

Kruppa Tamás részére a Kari Doktori Tanács a PhD fokozat odaítélését 6 igen szavazattal támogatja.

Szláv nyelvtörténet:

Pozsgai István részére a Kari Doktori Tanács a PhD fokozat odaítélését 6 igen szavazattal támogatja.

Ugor és szamojéd nyelvek komplex vizsgálata:

Nagy Beáta részére a Kari Doktori Tanács a PhD fokozat odaítélését 6 igen szavazattal támogatja.

Doktori eljárás indítása

Irodalomtudomány:

Madarász Klára doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács 6 igen szavazattal támogatja.

Margittai Gábor doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács 6 igen szavazattal támogatja.

Annus Irén doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács 6 igen szavazattal támogatja.

Varga Emőke doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács a programtanács javaslata alapján nem tárgyalta.

Ádám Anikó doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács 6 igen szavazattal támogatja.

Kiss Gabriella doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács 6 igen szavazattal támogatja.

Nyelvtudomány:

Kispál Tamás doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács 6 igen szavazattal támogatja.

Kiss Katalin doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács 6 igen szavazattal támogatja.

Gombocz Eszter doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács a programtanács javaslata alapján nem tárgyalta.

Történelem:

Kőfalvi Tamás doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács 6 igen szavazattal támogatja.

Piti Ferenc doktori eljárásának indítását a Kari Doktori Tanács 6 igen szavazattal támogatja.

Bíráló bizottság kijelölése:

Irodalomtudomány:

Bajner Mária számára a bíráló bizottság összetételét a Kari Doktori Tanács egyhangúlag elfogadta.

Vecsey Zoltán számára a bíráló bizottság összetételét a Kari Doktori Tanács egyhangúlag elfogadta.

Horváth Géza számára a bíráló bizottság összetételét a Kari Doktori Tanács egyhangúlag elfogadta.

Ugor és szamojéd nyelvek komplex vizsgálata

Molnár Judit számára a bíráló bizottság összetételét a Kari Doktori Tanács egyhangúlag elfogadta.

Változtatás a bíráló bizottság összetételében:

Tóth Ágnes bíráló bizottságában tagként részt vevő *Kollár Zoltán* a védésen nem tud részt venni hivatalos elfoglaltságai miatt. A programtanács javaslata alapján *Fischer Ferenc* fogja őt helyettesíteni a bíráló bizottságban. A Kari Doktori Tanács ezt egyhangúlag elfogadta. A felvételi pontozás kérdéseit megtárgyalta a Kari Doktori Tanács. A döntés alapján egy következő ülésen fogja kidolgozni a programtanácsok pontszámításra vonatkozó javaslatait alapján.

Javaslatot terjesztett elő a Doktori Tanács elnöke arra vonatkozóan, hogy a bírálók a vita előtt írásban kapják meg a jelölt válaszát. A Doktori Tanács ezt egyhangúlag támogatja. A francia-magyar együttműködés keretében készülő doktori értekezések néhány kérdése is felmerült az értekezleten. A döntés értelmében a Doktori Tanács elnöke a problémát az Egyetemi Doktori Tanács elé terjeszti.

GTK

Oldalról jövő kezdeményezés
Az AIESEC (Magyar Közgaz-
dászhallgatók Nemzetközi
Szervezete) Szegedi Helyi Bi-
zottságának prog-
ramismertetője:

I. A Lavina című
program célja

Célunk hozzájárulni
a szegedi közgaz-
dász-képzés fejlődé-
séhez, folyamatos
megújításához, a
versenyképes szak-
mai színvonal fenn-
tartásához, ezzel
elősegítve azt, hogy
a Szegedi Tudo-
mányegyetem Gaz-
daságtudományi
Kara országos és
nemzetközi szinten
ismertté váljon.

A témával folyama-
tosan kívánunk fog-
lalkozni, hiszen ez
mind a szegedi di-
ákság, mind a köz-
gazdász társadalom
szempontjából fon-
tos.

LAVINA c. prog-
ramunk megvalósu-
lása lehet az első lé-
pés hosszú távú
célunk eléréséhez.

II. A program rövid
leírása

A program 2000
februárjában kezdő-
dött. Ekkor indítot-
tunk útjára az
interneten egy leve-
lezési listát a hallga-
tók részére, amely
egy előzetes vitafo-
rum színtere lett.
Ezen a listán köz-
pontilag feltett kér-
désekre lehet vála-
szolni ill. bárki
megírhatja a kérdé-
seken kívül az egyé-
ni véleményét a
képzésről.

A kétnapos konfe-
rencia előtt tartunk
egy tájékoztatót a
hallgatóknak arról,
hogy milyen lehetőségeik van-
nak képzésük megújítására,
változtatások kezdeményezé-
sére.

A program záróeseménye a
2000. március 22-23-án tar-
tandó konferencia, amelyre az
ország több gazdasági felső-
oktatási intézményének veze-
tőit és a témával kapcsolatos

gatóság bevonásával. Itt fog-
nak a tanárok és a hallgatók
közös beszélgetéseken, ötlet-
börzéken részt venni, ill. ide
várjuk a versenyszféra képvise-
lőit is, akik ismertetnék a kép-

sor arra a bála, amelyen a
Gazdaságtudományi Kar
megalakulását ünnepeljük
meg.

III. A programban résztvevők
köre

Diákok:

- a szegedi közgaz-
dászhallgatók
- az első végzett év-
folyam hallgatói
- az ország gazdasá-
gi felsőoktatási in-
tézmenyeinek diákjai
- testvéregyeteme-
ink, testvérvárosaink
egyetemeinek hall-
gatói
- az AIESEC Szegedi
Helyi Bizottságával
kapcsolatban lévő
külföldi egyetemek
hallgatói

Oktatók, előadók:

- Dr. Mészáros Rezső, a Szegedi Tudo-
mányegyetem rektora
- Dr. Farkas Beáta, a
Gazdaságtudományi
Kar dékánja
- a szegedi Gazda-
ságtudományi Kar
oktatói
- az ország gazdasá-
gi felsőoktatási in-
tézmenyeinek okta-
tói
- az Oktatási Minisz-
térium e témával
foglalkozó képviselői
(Oktatási Bizottság,
Magyar
Akkreditációs Bizott-
ság)
- képzéssel foglalko-
zó, oktatást támoga-
tó alapítványok

Számítunk a régió-
ban jelentős szerepet
betöltő vállalatok
képviselőire is, hogy
véleményeikkel és el-
várásaikkal közelebb
hozzák az elméleti
oktatást a gyakorlati
képzéshez.

IV. A megvalósítás
folyamata

1. A téma felvetése a
diákok körében

Az érdeklődés felkel-
tése a képzésmegújítás iránt,
a téma fontosságának tudato-
sítása. A diákokban felmerülő,

**Szakmai konferencia a képzésmegújításról:
előadássorozat és vitaforum**

Március 22. szerda

10.00 - 11.00:	A fővédnök megnyitója Dr. Kupa Mihály Az AIESEC tanácsadótestületének elnöke, a Közgazdaságtudományi Egyetem oktatója
Budapesti	Köszöntőt mond Dr. Mészáros Rezső a SZTE rektora
	Nyitóelőadás Dr. Farkas Beáta Az SZTE Gazdaságtudományi Karának dékánja
Tervezett előadók:	
11.00 - 11.20:	Dr. Palánkai Tibor A Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem volt rektora
11.20 - 11.40:	Dr. Szintay István A Miskolci Egyetem Gazdaságtudományi Karának dékánja
11.40 - 12.00:	Dr. Roóz József A Gazdasági Főiskolák Tanácsának elnöke
12.00 - 12.20:	Kávészünet
12.20 - 12.40:	Dr. Róna-Tas András A Magyar Akadémiai Bizottság elnöke
12.40 - 13.00:	Veres Pál Az Oktatási Minisztérium Közgazdasági és menedzserképzésekért felelős osztályának vezetője
13.00 - 13.20:	Dr. Veress József A Magyar Közgazdaságtudományi Társaság alelnöke, Az SZTE GTK Gazdaságpolitikai tanszékének vezetője
13.20 - 13.40:	Dr. Dinya László Az SZTE GTK Marketing és Menedzsment Tanszékének vezetője
13.40 - 15.00:	Szünet
15.00 - 17.30:	Kiscsoportos vitaforum a hallgatók brain-storming jellegű beszélgetése
18.00 - 22.00:	Vetélkedő az évfolyamok között

Március 23. csütörtök

10.00 - 11.00:	A diák kérdez Az eddigi viták (internetes vitaforum, kiscsoportos beszélgetés) során felmerülő kérdések megbeszélése.
11.00 - 12.30:	- Dr. Tamás István az IBS főigazgatója - Pick Szeged Rt. - Démász Rt. A gyakorlati oldal véleménye a közgazdászképzésről.
13.00 - 14.30:	Hivatalos ebéd
15.00 - 17.00:	Testvéregyetemek bemutatkozása
19.00 -:	GTK Bál Karalakuló ünnepség

Az előadások témái: a közgazdász-képzési rendszer szükséges változtatásai a piacképesebb diploma érdekében.

szakértőket várjuk előadóként.
Ezen a két napon történik
majd az érdemi munka a hall-

zással kapcsolatos elvárásai-
kat.
A második nap estéjén kerül

tése a képzésmegújítás iránt,
a téma fontosságának tudato-
sítása. A diákokban felmerülő,

a képzéssel kapcsolatos problémák összegyűjtése, véleménynyilvánítási lehetőség gondolatébresztő viták által.

A fenti cél eléréséhez internetes vitalehetőséget biztosítottunk azáltal, hogy egy levelezési listát hoztunk létre, erre bárki feliratkozhat, akit a téma érdekel. Heti rendszerességgel vitathatnak meg általuk és általunk felhozott problémákat. A konferencián a munkacsoportok vitatémáit az itt szóba került kérdések átbeszélése és az összegyűjtött megoldási javaslatok értékelése adja.

Több témában is írtunk ki pályázatot, úgymint: A közgazdászképzés vonzereje, A legjobban tanított tárgy, A kreditrendszer előnye, Diplománk értéke külföldön.

A pályázatot benyújtó diákok és az internetes levelezőlistán való aktív részvétel alapján körvonalazódik egy 40-50 főből álló csoport, akik társaik véleményét képviselve részt vesznek a két napos konferencián.

Időtartama: 1999. november - 2000. március 22.

Időpontja: 2000. március 22-23.

VII. Várható eredmény

Konstruktív megoldási javaslatok a képzésben felmerülő problémákra, a szegedi egyetemi polgárok igényeivel összhangban. Felmérés a közgazdászképzés helyzetéről, színvonaláról, kiemelten vizsgálva azt, hogy ez mennyire elégíti ki a gyakorlati élet kihívásait. A hallgatóság aktiválása jövőjük építése érdekében. A levelezőlista megtartásával az érdeklődés folyamatos fenntartása is lehetséges a téma iránt. Programunk hozzájárul az EU-konform képzés kialakításához a saját nemzeti oktatás értékeit megőrzése mellett.

A részletes műsorismertető után, a programsorozat mintegy védjegyeként most bemutatkozik az AIESEC

1. Értékeink

Az AIESEC – teljes nevén: Association Internationale des Etudiants en Sciences Economiques et Commerciales – a Közgazdászhallgatók Nemzetközi Szervezete, mely sokrétű

programjaival, tevékenységével közel fél évszázada igyekszik hozzájárulni a nemzetközi megértés és együttműködés fejlődéséhez. A szervezet teljes mértékben politikamentes, nonprofit jellegű, valamint kizárólag diákok irányítják, vezetik. Jelenleg 87 ország több, mint 740 – nem csak gazdasági irányultságú – felsőoktatási intézményében mintegy 60 ezer hallgató tagja az AIESEC-nek.

Ennél azonban nagyságrendekkel nagyobb azon diákok száma, akik különböző módon kapcsolatba kerültek a szervezettel, és akik személyes és szakmai fejlődéséhez ezáltal hozzájárultunk.

2. Céljaink

A szervezet 1948-ban megfogalmazott alapcélja, hogy környezetünkre hatva hozzájáruljon a szakmailag felkészült, széles látókörű közgazdászok, a jövő üzletembereinek képzéséhez. Az AIESEC hálózata kíván betölteni az egyetemi, főiskolai oktatás és a gyakorlati, üzleti élet között.

Az elkövetkező néhány évben tevékenységünk a következő témára összpontosít: „Interdependencia – Tanulás és cselekvés egy közös jövőért”

Manapság az egyik legfontosabb – az egész világot átfogó – trend az interdependencia, azaz a „minden mindennel összefügg” – elv világmeletüvé szélesedése. Tudjuk azonban, hogy – a felismerésen túl – okosan kihasználva éppen ez válhat a fejlődés egyik legfőbb előmozdítójává. Azaz rá kell ébrednünk, hogy azok az eredmények, melyeket másokkal megfelelően együttműködve elérhetünk, messze meghaladják legkiemelkedőbb egyéni teljesítményeinket is.

3. Fókuszterületeink

A fenti célok megvalósulásához szervezetünk öt fő területen kíván hozzájárulni. Ezek az alábbiak:

* kulturális megértés e területen különböző kultúrák fiataljainak találkozásait és egymásra hatását szeretnénk elősegíteni

* felelős vállalati gondolkodás az AIESEC olyan vezetőket kíván képezni, akik leendő vállalati döntéshozóként készek és képesek lesznek érdekeket összehangolva, felelős döntéseket hozva előmozdítani a társadalom fejlődését

* vállalkozókészség gyakorlati lehetőséget biztosítunk fiatalok számára vezetői készségeik fejlesztésére, kreativitásuk kihasználására

* felsőoktatás és tanulás egyéni szinten a gyakorlaton alapuló és élethosszig tartó tanulási folyamat, azaz az „aktív tanulás” képességének kifejlesztése a diákokban – szervezeti szinten a felsőoktatás érintettjeinek párbeszéde az igényekről, lehetőségekről és megoldásokról

* információs társadalom az AIESEC gyakorlati ismereteket és készségeket közvetít a telekommunikációs eszközök, kiemelten az Internet felhasználásáról.

4. Diákcseré

Az AIESEC tevékenységeinek köréből kiemelkedik a Nemzetközi Szakmai Gyakorlatcsere Program, mely az első lépést jelentette a kitűzött célok megvalósításához.

5. Az AIESEC Magyarországon Az AIESEC tevékenysége helyi szinten valósul meg, de az országhatárokon messze túlmutató jelentőséggel. Szervezeti felépítése egyszerű: az egyes országokban működő Helyi Bizottságok munkáját Nemzeti Bizottságok fogják össze, melyeket a rotterdami központú AIESEC International irányít és koordinál.

Az AIESEC Magyar Közgazdászhallgatók Egyesületét 1972-ben diákok és oktatók kis csapata alapította. Jelenleg 12 Helyi Bizottság működik szerte az országban. Az eltelt több, mint 25 év alatt a magyar AIESEC nemzetközi jó hírnevével, a csereprogrammal, az évente hagyományosan megrendezésre kerülő Állásbörzével az alrégió egyik leg- erősebb szervezetévé vált.

Pályázatok

A Pro Renovanda Alapítvány legutóbbi számából kimaradt pályázatairól

Tudomány az oktatásban:

Célja a tudományos kutatások során született eredmények alkalmazásának elősegítése a felsőoktatásban. Pályázni lehet az új kutatási eredmények, illetve új tudományterületek, új tárgyak oktatását szolgáló tananyag készítésére. Határidő: 2000. május 15.

Trefort Ágoston emlékére:

Célja a közép- és felsőfokú iskolai képzés új programjainak és a hozzá kapcsolódó ismerethordozók kidolgozásának támogatása. Határidő: 2000. március 30.

Klebersberg Kunó emlékére:

Célja az idegen nyelvi képzés, továbbképzés támogatása. Pályázni lehet tananyagok kidolgozására, adaptálására, beszerzésére, készítésére illetve továbbképzésen, konferenciákon való részvétel támogatására. Határidő: 2000. április 1.

Karácsony Sándor emlékére:

Célja a helyi művelődési igények kielégítésére, a hagyományok ápolására szerveződő kulturális közösségek támogatása. Határidő: 2000. április 6.

A HUMAN-NET Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Humán Erőforrás Fejlesztési Alapítvány és a DHV Magyarország Kft. pályázatot hirdet „Az európai integrációs folyamat elősegítése” címmel.

Pályázhatnak:

Fiatal szakemberek, egyetemi és főiskolai hallgatók 18-30 éves korig, de junior kategóriában középiskolás diákok is benyújthatják alkotásaikat.

A pályázat célja: Magyarország csatlakozási folyamatának elősegítése érdekében az Európai Unió és az integrációs folyamat megismertetése a fiatal szakemberekkel és a felsőoktatásban tanuló hallgatókkal.

A pályázat témakörei:

Rövid tanulmány (max. 10-15 oldal terjedelemben) az uniós csatlakozást érintő tetszőleges témában; az uniót a fiatal szakembereknek komplexen bemutató, ismertető anyag (tájéko-

tató, foto, film, videó, szoftver stb.); az uniót vagy a csatlakozást megjelenítő, kifejező képző – vagy iparművészeti alkotás; műfaji megkötöttség nélkül bármely egyedi alkotás, amely az európai integráció kérdésköréhez kapcsolódik.

A pályázatokat legkésőbb 2000. március 13-ig kell benyújtani a HUMAN-NET Alapítványhoz személyesen az alapítvány irodájába (Nyíregyháza, Váci Mihály u. 41.) vagy postán (4401 Nyíregyháza, Pf. 39). A pályázatot 3 példányban kérjük benyújtani adatlap kíséretében, amely az alapítvány irodájában beszerezhető vagy a 42/502-193; 42/460-052 és a 06 (30) 955-9195 telefonszámon valamint a humannet@szabinet.hu e-mail címen igényelhető. Az adatlap nélkül érkező pályázatok érvénytelenek.

A pályázat értékelése: A pályázatot szakértőkből álló zsűri fogja értékelni. A nyilvános eredményhirdetésre ünnepélyes keretek között, az alapítvány által rendezett Egy nap Európában, avagy merre tartunk és mit kell tennünk, hogy célt érjünk? rendezvényen, 2000 áprilisában kerül sor. A legsikeresebb pályaműveknek az alapítvány Hírlevelében megjelenési lehetőséget biztosítunk.

A pályázat díjai: I. díj 50 000,- Ft; II. díj 30 000,- Ft; III. díj 20 000,- Ft.

Ezen kívül a további sikeres pályamunkákat és a junior kategória legjobb alkotásait különdíjakkal jutalmazunk.

További információk kérhetők a pályázattal kapcsolatban: Kovács Zsuzsa alapítványi titkártól a 42/502-193; 42/460-052, illetve a 30/ 955-9195 telefonszámokon.

Az Osztrák-Magyar Akció Alapítvány 1999-2000. évi ösztöndíjas pályázati felhívása

Az Osztrák-Magyar Akció Alapítványt 1990-ben Ausztria Tudományos és Kutatási Minisztériuma és Magyarország Művelődési és Közkultúrási Minisztériuma alapította a két ország közötti kétoldalú tudományos és felsőoktatási kapcsolatok elmélyítése céljából.

Ösztöndíjak: Az Akció Alapítvány ösztöndíjait kizárólag a felsőoktatásban tanulók, frissen diplomázott szakemberek,

posztgraduális képzésben résztvevők, tudományos kutatók és a felsőoktatásban oktatók pályázhatják meg.

Az alábbi ösztöndíjak pályázhatók:

I. Felsőoktatási tanulmányok (1-9 hónap)

II. Rövidebb kutatómunkák elősegítését támogató ösztöndíjak (1-3 hónap)

III. Nyári nyelvtanfolyamok (ezeket február végén hirdetik meg)

IV. Nyári egyetemek, egyéb ösztöndíjak

I. Felsőoktatási tanulmányok

I. Ösztöndíj ausztriai egyetemi/főiskolai részképzéshez (1-9 hónap)

A Kuratórium által megállapított pályázási feltételek:

Magyar állampolgárság.

Kizárólag magyar felsőoktatási intézmények tudományos szakirányú, nappali tagozatos hallgatói pályázhatnak:

– az ösztöndíj megkezdésének időpontjában német szakos hallgatók esetén négy

lezárt szemeszter,

– minden egyéb szakirány esetében hat lezárt szemeszter szükséges.

Igazolt középfokú német nyelvtudás

– (nyelvvizsga-bizonyítvány másolata ill. igazolás a nyelvi lektorátustól).

Korhatár: 20-35 év.

Az ösztöndíjas részképzés meghosszabbítására nincs lehetőség, ill. jóváhagyott

időtartam letöltése után legalább 2 évig nem ismételhető meg a pályázat.

Az ösztöndíj tartalma (egyetemi hallgatóknak):

– havi ösztöndíj: 7.800 ATS/hó

– hozzájárulás a szállásköltségekhez (önrész: 1.000,- ATS),

– betegség- és balesetbiztosítás,

– utazási költség-támogatás (Ft-ban),

– tandíjmentesség.

A benyújtás módja

– személyesen (félfogadási időben az Alapítvány Titkárságán)

– vagy postán (1438 Budapest, Pf. 507)

A Jelentkezési lap-csomag zöld keretes Bewerbungsformular (pdf formátumban) és melléklete (statisztikai lap Word97-es formátumban). A

Jelentkezési lap-csomag sokszorosítható (fénymásolható)!

Beérkezési határidő:

2000. március 14. (a 2000/2001. tanév egyik szemesztere pályázható meg)

2000. november 15. (a 2000/2001. tanév tavaszi szemesztere pályázható meg)

Az iroda csak a formai követelményeknek megfelelő pályázatokat terjeszti a Kuratórium elé. A hallgatók a beadási határidőt követő 6 hét múlva írásos értesítést kapnak pályázatukról a budapesti irodától.

Az ösztöndíjat elnyert hallgatókat a Kuratórium döntéséről – márciusi beadási határidő esetén június 30-ig, novemberi beadási határidő esetén következő év január 31-ig – a bécsi BAP-iroda levélben értesíti.

Az ösztöndíjasok névsorát weboldalunkon, az Oktatási Közlönyben és a Magyar Hírlapban teszik közzé.

A 3 hónapnál hosszabb ideig tartó ausztriai ösztöndíj igénybeviteléhez kiutazás előtt tartózkodási engedély beszerzése szükséges, melyet az BAP-iroda névre szóló értesítésének bemutatásával térítésmentesen ad a konzulátus.

Az Ausztriában folytatott tanulmányokról, kutatómunkáról az ösztöndíj igénybevétele után 30 napon belül a pályázótól kb. egyoldalas beszámolót kér az Alapítvány ügyvezetése.

II. Rövid tudományos kutatómunkát elősegítő ösztöndíjak (1-3 hónap)

Ez az ösztöndíj egyetemek, főiskolák tudományos munkatársait, PhD-hallgatóit segíti abban, hogy valamely ausztriai tudományos intézményben kutatómunkát folytathassanak. (Kivételes esetekben tudományos szakirányú végzős egyetemi hallgatók is igénybe vehetik diplomamunkájuk elkészítéséhez).

A kuratórium által megállapított pályázási feltételek:

– Magyar állampolgárság.

– Kizárólag magyar felsőoktatási intézmények oktatói, illetve tudományos kutató-intézetek munkatársai (és magyar felsőoktatási intézmények végzős hallgatói) pályázhatnak.

– Igazolt középfokú német nyelvtudás (nyelvvizsga bizonyítvány ill. nyelvi lektorátustól

igazolás).

– Felső korhatár 35 év.

Az ösztöndíjas részképzés meghosszabbítására nincs lehetőség, ill. a jóváhagyott időtartam letöltése után legalább 2 évig nem ismételhető meg a pályázat.

Az ösztöndíj tartalma:

– havi ösztöndíj:

7.800 ATS/hó végzős hallgatók számára,

8.500 ATS/hó frissen végzett diplomásoknak (posztgrad.),

10.000 ATS/hó egy. tanársegédnek, adjunktusnak, 30 év feletti kutatóknak.

– támogatás a szállásköltségekhez (1.000 ATS önrész kötelező)

– beteg- és balesetbiztosítás,

– utazási költség-támogatás (Ft-ban),

– tandíjmentesség.

A benyújtás módja: – személyesen (félfogadási időben az Alapítvány Titkárságán) – vagy postán (1438 Budapest, Pf. 507)

A Jelentkezési lap-csomag zöld keretes Bewerbungsformular (pdf formátumban) és a melléklete (statisztikai lap Word97-es formátumban) a JATE pályázati web-oldaláról is elérhető.

A Jelentkezési lap-csomag sokszorosítható (fénymásolható)!

Beérkezési határidő:

2000. március 14.

(a 2000/2001. tanév egyik szemesztere pályázható meg)

2000. november 15.

(a 2000/2001. tanév tavaszi szemesztere pályázható meg)

Az iroda csak a formai követelményeknek megfelelő pályázatokat terjeszti a Kuratórium elé. A hallgatók a beadási határidőt követő 6 hét múlva írásos értesítést kapnak pályázatukról a budapesti irodától.

Az ösztöndíjat elnyert hallgatókat a Kuratórium döntéséről – márciusi beadási határidő esetén június 30-ig, novemberi beadási határidő esetén következő év január 31-ig – a bécsi BAP-iroda levélben értesíti.

Az ösztöndíjasok névsorát weboldalunkon, az Oktatási Közlönyben és a Magyar Hírlapban közzéteszik.

Az Ausztriában folytatott tanulmányokról, kutatómunkáról az ösztöndíj igénybevétele után 30 napon belül a pályázótól kb. egyoldalas beszámolót kér az Alapítvány ügyvezetése.

„Ezek messze nem európai feltételek...”

Figyelem, lopnak! A Testnevelés Tanszék folyosóján kiragasztott figyelmeztetés nap mint nap emlékezteti az egyetemistát a rá, illetve a holmijára leselkedő veszélyekre. Az egyetemista ennek ellenére nem vigyáz, elvégre az a portás dolga lenne, vagy mi. Miután megtörtént a baj, foghatja a fejét: a dolgai eltűntek, a portás nem tehető felelőssé, a rendőrség tehetetlen. Hogy lehetne visszaszerezni a lopásokat, tehet-e ez ellen valamit a Testnevelés Tanszék? – kérdeztük az illetékes sporttársat, Szabó József tanszékvezetőt.

– Olcsó dolog azzal védekezni, hogy máshol az egyetemen is egyre jobban terjed a lopás. A tőlünk telhető szabályozást ebben az ügyben megteszük, testnevelés órán az öltözőkulcs a tanár kezében van. A nagy létszámok és a kevés öltözői férőhely miatt, nem is beszélve a zuhanyzókról, nem megoldható, hogy teljesen elszeparáljunk bizonyos hallgatói csoportokat. Ez különösen a bölcsészkar

vagy zárni az öltözőt, nem vesszük észre, mikor megy be, a porta sem látja.

– *A porta miért nem felügyeli valahogy a ki és bejövőket? Ott ül a portás az ajtóban, neki nem feladata, hogy ellenőrizze azt, hogy milyen mozgás van a folyosón?*

– A portás feladata egyrészt, hogy kezelje a telefont, másrészt nagyjából próbálja ellenőrizni a mélyen tisztelt bejövőket. Kísérletet tettünk arra, hogy aki bejön, mutassa fel a belépésre jogosító kártyáját, igazolványát. Igazából ez konfliktust jelent, hiszen azon a szűk ajtón az a tömeg, ami megfordul itt egy héten, ez négy-ötezer embert jelent, igazából nem teszi lehetővé, és maga az egyetemista az, aki szóvá teszi, hogy egyetemista léte miatt kell neki bemutatnia a kártyát. A portásfülke sajnos úgy van elhelyezve, hogy nem lehet látni az öltözőket sem a fülkéből, sem a folyosóról, ahhoz, hogy a portás valamiféle rendet tudjon tartani, ott kellene ülnie a folyosón. Egyébként van arra lehetőség, hogy az értékeket elhelyezzék a diákok a portásfülkében. Az ellen, hogy a hallgatók egymást lopják meg, és ez néhány egyértelmű esettől eltekintve így van, igazából nem tudunk védekezni.

– *Elhagyhatja-e a portás a portásfülkét munkaidejében? Egy esti futballmérkőzés alatt kimehet-e a pályára és nézheti akár a meccset, vagy pedig az a kötelessége, hogy ott üljön?*

– A munkabeosztás nagyjából úgy van, hogy délelőtt és délután is két ember van. Ennek ellenére előfordulhat az, hogy akár szabadság, akár betegség miatt egy ember van. Ez, sajnos általában az esti időszakban fordul elő. Ilyenkor kevesebb a feladat is. A konditermet, a bölcsészkar termet be kell csukni, este a lámpákat fel kell kapcsolni a pályákon. Ilyenkor előfordul, hogy a portás munkaköri kötelességéből adódóan nem a portásfülkében tartózkodik. Ez eltarthat öt-tíz perccig, de akár tovább is. Sajnos volt ilyen jellegű betörés, amikor valaki ilyenkor rúgta be az ajtót. Ahhoz, hogy ezek a lopások

megszűnjének, mindenképpen egy teljesen új feltételrendszerbe kell költöznünk, amit én már nagyon várok, és ez a Kossuth laktanyában megvalósulhat. Mindenképpen meg kell oldani majd a beléptetést, ugyanakkor ott sem tudunk majd az ellen védekezni, hogy a hallgató a hallgatótársát lopja meg. Egy öltözőszekrényes megoldás lenne az igazi, de ez nyilván kivitelezhetetlen, mert öthatezer főnek nem lehet öltözőszekrényeket biztosítani. Megoldás lehetne egy vállfás öltöztetőrendszer, hiszen erre vannak példák, ez utóbbi személyzeti kérdés.

– *Ezt miért nem sikerül itt megvalósítani?*

– Nincs lehetőség arra, hogy újabb személyeket vegyünk fel. Igazából nem túl vonzó minimálbérért késő estig egy portásfülkében üldögelni. Az egyetlen igazi megoldás az, ha minél hamarabb elköltözzünk innen a Kossuth laktanyába. Tudjuk, hogy nem megoldás, ha kiírjuk jó nagy betűkkel, hogy figyelem, lopnak. Az is elvárható lenne, hogy a hallgatók csak az általuk ismerteknek adják oda a kulcsot, ha hamarabb jönnek el óráról. Ez különösen igaz este a JATE bajnokságra. Az a csapat, amelyik abban a bizonyos számú öltözőben öltözik, az csak annak adja oda a kulcsot, aki utána játszik mérkőzést és ugyanabban az öltözőben kell

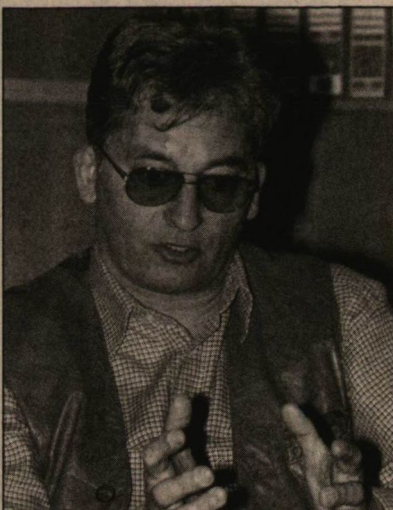
FIGYELEM!
AZ ÖLTÖZŐKÉNYEKEN ELHELYEZETT
TÁRGYAKÉRT
FELELŐSSÉGET
NEM VÁLLALUNK.
ÉRTÉKEK MEGŐRZÉSE A
SZERTÁRBAN

Fotó: Kádár Noémi

teremben van így. Nincsenek meg ahhoz a feltételek, hogy az új csoportok másik, tiszta öltözőbe, zárt viszonyok közé érkezzenek. Az öltözőépület és a zárak olyan állapotban vannak, és olyan használatlaltal működnek, hogy gyakorlatilag sokszor még az sem ellenőrizhető, főleg az esti futballról van szó, ahol minden csapat önállóan megkapja a kulcsot, ki-nél és hol vannak a kulcsok. Ha van valakiben rossz szándék, megteheti azt, hogy fogja, elviszi lemásoltatni a kulcsot, és bármikor máskor kulccsal tudja nyitni

Van remény

A múlt hét elején megtörtént az első előrelépés: tűzkulcsot kapott a BTK portája, így bármikor, bármilyen rendkívüli esetben be lehet jutni a Testnevelés Tanszékre. A sajtó ereje, dőlhetnének hátra elégedetten, de még mindig túl messze van az alagút vége. Bár, ha ilyen sebességgel haladnak a munkálatok – a Kossuth laktanyában is, amit oly gyakran emlegettek már mint az Ady tér utódját –, akkor talán a fiam már ott fog sportolni. Nincs pénz, nincs portás, aki van az pedig... Gyenge az „egyetemi sportlóbái”, a vezetők úgy gondolják, hogy ha valahonnan el lehet vonni pénzeket, az a Testnevelés Tanszék. Ha egymást lopjuk meg, azzal tényleg nem lehet mit kezdeni, ha pedig berúgják az ajtót, akkor az ember azt várná, hogy legalább valamit a rendőrség „szöszmötöl”. De az meg nem kellő „intenzitású”, és általában (kis túlzással 100%) eredménytelenül zárul. Azért ne szomorkodjunk! Kulcs már van! Remény is...

Fotó: Kádás Noémi

öltöznie. Volt olyan is, hogy az utcáról bejövő idegeneknek adták oda a kulcsot a hallgatók, mert azt mondták nekik, hogy meccsre jöttek, s csak Bélteti tanár úr figyelmességének, éberségének volt köszönhető, hogy három idegen nem ment be az öltözőbe.

– Ha már megtörtént a baj, s elrohan az

egyetemista bejelenteni a rendőrségre az esetet, majd visszajön a rendőrségi autóval, mindezt késő este, azt tapasztalja, hogy a tanszék be van zárva, kulcs sehol, még a BTK portán sem. Mi van, ha nem egy „szimpla” lopás történik, hanem mondjuk tűz van? Hogy lehet ilyen „speciális” esetekben, „speciális” időpontban bejutni a tanszékre? Nem volna szükség egy tűzkulcsra?

– Abban az ominózus esetben tizenegy óráig várta a rendőrséget a gondnok, utána hazament. A rendőrség másnap délelőtt visszajött, nyomokat rögzített, természetesen nem bántottuk az öltözőt. Azon valóban el kellene gondolkodni, hogy a bölcsészkarj portán, ahol éjjel-nappali porta van, hagyni kellene valamilyen tűzkulcsot, esetleg kiírni valahova, hogy a gondnok hol érhető el.

– **Azt miért nem lehet megcsinálni, hogy amíg a portás a pályán, a konditeremben stb. tartózkodik, bezárják az ajtókat?**

– Be van zárva az ajtó, és ki van írva, hogy itt és itt van.

– **A külső ajtó nincs bezárva.**

– Próbáltuk már, hogy bezárjuk, de ilyenkor az egyetemista fogja magát és átug-

rik a kerítésen, dühöng az ajtó előtt, és mindenféle szépeket mond. Csak ismételnem tudom önmagam: nincs pénzünk, nincs személyzetünk, ilyenek a feltételek. Ezek messze nem európai feltételek. Abban bízhatunk egyedül, hogy az egyetemisták korrektebbül viselkednek, elpakolnak a konditeremben maguk után, vigyáznak nem csak saját, hanem társaik értékeire is. A lopások egyébként akkor vannak, amikor nagyon nagy tömeg együtt van, és nem igazán ellenőrizhetőek a diákok: ösztöndíjosztás idején, tankezdéskor, év végén, tavaszi szünet előtt gyakoribbak a lopások. Amikor az öltözőajtót berúgták, az egy abszolút egyedi eset volt. Ezzel igazából nem tudunk és nem is fogunk tudni mit kezdeni.

– **A várakozás és a reménykedés az egyetlen lehetőség?**

– Minden használható ötletre vevők vagyunk. Ebbe az épületbe beruházni, igazából már nem érdemes. Várjuk, hogy elkészüljön a Kossuth Laktanya és végre odaköltözhessünk. Ott sokkal jobb körülmények között, kulturáltan lehet majd sportolni.

**Szakács László
Vidákovics Zoltán**

HÖK-csevej a főiskolán

Február 22-én este a JUGYU kedvenc HÖK elnöke idén első ízben hívta össze a különböző szakok küldötteit. A gyűlés barátságos légkörben folyt, Döbör András elnöklésével. Elsőként Nagy Ferenc, az ülés vezetője ismertette a napirendi pontokat, és bemutatta a felszólalókat. Ezután átadta a szót a HÖK elnökének, aki előadta féléves beszámolóját és testülete eredményeit. Örömmel tudatta, hogy a „C” szakos hallgatóknak nem a megkezdett félév előtt kell befizetni a tandíjat, hanem megtehetik azt a szemeszter közben is. Büszkén újságolta a „XXI. század betörését” a JUGYU főépületébe, az elektromos tábla megjelenésével. Ennek köszönhetően a diákok a legfontosabb információkat a porta mellett csüngő modern szerkezetecskéről leolvashatják, ahelyett, hogy az épület falait borító plakátmennyiséget próbálnák átlátni. A HÖK másik új csodája a filmvetítésekhez nélkülözhetetlen projektor. Így Döbör András a mozi is behozta az épület berkeibe. A TÁK-ban működő videoklubhoz hasonlóan bármely öntevékeny csoport elkérheti az új szerzeményt a HÖK-ön keresztül a kulturális programjaihoz. Harmadik nagy eredménynek tartja a Tanárképző bűfé felújítását. A megszépült pincében különféle klasszikus játékokkal

ütheti el az órák közti és helyetti időt a dohányzó ifjúság. A hallgatóság körében nagy csalódást keltett az a hír, hogy az ápr. 11-13 között a JGYTF napokon nem szünetel a tanítás. Vigasztalásképp hozzátette, hogy annál több program és buli lesz, például a Csillagszemű juhász választása. Nem maradhatott ki az integráció sem a gyűlés programjából. A jelenlevők megszavazták, hogy az önállóságot veszített JGYTF hallgatói önkormányzat jogutódja az SZTE JGYTF HÖK legyen (nem tudom, mit szolt volna Döbör András, ha a küldöttek nem fogadták volna el ezt a szép kis mozaik-szót). Az egyesülés hátránya, hogy a közös kalapba is kell pénzt dobni. Előnye az Ady téri könyvtár építésének elkezdése szeptemberben és új kollégiumok létrehozása Hattyason. (Hogy mi fog ebből megvalósulni...?) Az elnök után Harkány Zsuzsa, a pénzügyi referens kapta meg a szót. Elsőként elismerte, hogy ők is hibásak voltak a szoc.tám. kifüggesztésének késésében. Rajtuk kívülálló okként a hiánynyan beadott igényléseket hozta fel. A sajnálatos bonyodalmak miatt az első félévben leadott 800 pályázat helyett most csak 200 érkezett be. Problémát okozott az is, hogy egyes városok nem végeztek el a kért környezettanulmányt, ugyanis a főiskola nem államigazgatási szerv, így az önkormányzatok nem vehetnek ilyen felméréseket a kérésükre. Megoldás lenne, ha minden kérvé-

nyező tanulmányai során egyszer saját maga által készített környezettanulmányt adna le. (Biztos nem élne vissza ezzel senki, vagy mégis?) Szóval szívesen fogadnának életképesebb ötleteket a HÖK-ön. Az előadó állítása szerint 100 hallgatóból CSAK 2 nem érdemi meg a juttatást. Egyetlen jó hír a szoc.tám. összege: az eddigi 12000Ft-os egy főre eső jövedelem helyett 14000Ft-tól lehet kérvényt beadni. Utolsó felszólalóként Szabó Gábor tanulmányi referens állt ki a tömeg elé. A kreditrendszer felelőseként bevallotta, hogy „az új szisztéma félig-meddig csődöt mondott, de azért végigcsináltuk” Senkit nem csaptak ki. Megtévészdő a tantárgyak tologatása, mert ezzel ki-csúszhatnak a hallgatók a félévekből, és csak az első plusz félév ingyenes. Új tagokat szavaztak meg a megüresedett helyekre, az eddigi bizottságok mellé alakult még kettő, bár a meglévők munkájából sem lehetett sokat érezni. Örök témaként a TO-s probléma is felvetődött. A nyitva tartás megváltozásának többnyire örültek, de a diákok állandó kérése ellenére a hangnem és a hozzáállás még hagy kívánnivalót maga után. A sikeres küldöttgyűlést Nagy Ferenc egy erélyes viszontlátással zárta le.

**Korom Mónika
Kiss Gergely**

Kis egyházak Szegeden II.

A nazarénusok

Nem szólnak róluk botránykönyvek, nincsenek negatív szenzációként az újságok címlapján, így a többség alig tud róluk valamit. Békében élnek egymással és a világgal. Ők a Krisztusban Hívó Nazarénus Gyülekezetek tagjai.

A Dugonics térről a hármass villamos a szokottnál is lassabban dörög – ma vasárnap van, ráér. Mi viszont kevésbé. Már fél négy is elmúlt, s négykor kezdődik az istentisztelet a nazarénusoknál. A kettes kórháznál kell leszállni, s már innen látszik az úttest túloldalán, az Ybl utcán magasodó, '94 novemberében emelt újszerű imaház. A tradíciónak megfelelően külön-külön ajtón lépnek be férfiak és nők, noha ez nem áthághatatlan „vastörvény”. Körülnézünk a háromszintes épületben: a földszinten tágas társalgó, ahonnan hatalmas üvegablakokon át nyílik kilátás a gondozott udvarra, melyet egyik oldalról a nazarénus öregek otthona határol, ahol lehetőségük van a katonakorú fiataloknak, hogy polgári szolgálatukat teljesítsék (hisz a nazarénus hit tiltja a fegyverviselést). Széles lépcső vezet föl az első emeletre, ahol már gyülekeznek a hívek. A harmadik szinten karzat és korszerű hangstúdió található, ahol minden istentiszteletet magnószalagra rögzítenek. Visszatérünk az imaterembe: kétoldalt és középen két tucat padosor, balra egy oszlopban öltönyös férfiak, a másik két oszlopban hagyományos kendővel

fejükön nők foglalnak helyet. Legelől szószékszerű emelvény, rajta állványon a Szentírás; erre merőlegesen némileg elkülönülve kétoldalt is padok vannak, a bal oldaliakban foglalnak helyet az egyházi szolgálatot helyben teljesítő férfiak. A kényelmes ülőhelyek mályvaszínű kárpitja harmonizál a vastag szőnyeggel és a fapillérekkel, melyek boltívben tartják a mennyezetet. A fehérre meszelt falak egyszerű tisztaságot sugároznak, akárcsak az istentisztelet menete: egy éneket felolvasás követ a Bibliából, utána ima – amely alatt a gyülekezet térdre ereszkedik –, majd a felolvasott rész magyarázata, a prédikáció jön. Ezután ének, ima, ének a sorrend, végül a tanító atyafi összegzi a tanításban elhangzottakat. A bő egyórás ceremónia után sokan elhagyják a termet, most csak a megkereszteltek maradhatnak bent.

Kiss Szilveszter, az egyik igehirdető készségesen válaszol kérdéseinkre:

- Rendkívül fontosnak tartjuk a szabad akaratot, ezért csak felnőtt korban, teljes aláírással keresztelünk.
- Létezik egyházi hierarchia?

– Van egy országos vezetőnk, vannak egyházi szolgák. Az ország néhány körzetre van felosztva, mindegyik élén vezető áll, továbbá fontosak a gyülekezeti vezetők, akiknek az igehirdetők segítenek a munkában.

– **Mit kell tennie annak, aki a nazarénus hitre tér, azaz megkeresztelkedik?**

– Ez egy egyénenként eltérő hosszúságú folyamat, átlagban fél év. Ezalatt fel kell mérni a jelölt felkészültségét a Bibliából, végül négysemmközt meg kell vallania bűnait.

– **S mi van azokkal a bűnökkel, amelyek elzárják a követőt?**

– Vannak bocsánatos és halálos bűnök. Utóbbiak: a gyilkosság, a Szentlélek elleni káromlás, a parázñaság és a házasságtörés. Ha valaki ezeket követi, azt kizárjuk a gyülekezetből, s oda többé nem vehető vissza.

– **Járhat még kizárás másért is?**

– Rendkívüli esetben a bocsánatos bűnökért is zárhat ki valakit a gyülekezet, ám ő bizonyos idő elteltével, kelő bűnbánat esetén visszavehető, továbbá azt is kizárjuk, aki már megtért, és nem nazarénus emberrel köt házasságot.

– **És mi a helyzet akkor, ha két ember már házas, de csak az egyik akar megtérni?**

– Ez esetben érvényes a házasságuk.

– **Ez tehát egy kiskapu, hisz ráér bárki a házasságkötése után megtérni...**

– Bizonyos mértékig valóban kibúvónak tűnhet, de az rendkívül ritka, hogy valaki már házasan vegye föl a keresztséget.

Az imateremből a szertartás után kivonuló még nem megtértek – leginkább fiatalok – beszélgető csoportokká alakulnak az előtérben. Néhány srác gyűlik körénk. Az egyikük, Rezső elsőéves főiskolás:

– **Te még nem gondoltál arra, hogy megkeresztelkedj?**

– De, szeretném, lehetőleg minél hamarabb.

– **Sikerül megszabadulnod a bűnöktől?**

– Igyekszem...

A többiekhez fordulunk, vajon ők gondoltak-e már a megtérésre. Elmondták, hogy ők is vágyanak erre, de nehéz elszakadni a bűnös életől. Hamarosan véget ér a megtértek zárt-

körű tanácskozása, melyről a leendő nazarénus „tagok” is csatlakoznak a beszélgető csoportokhoz. Mindenki ismer mindenkit, az egész olyan, mint egy nagy család, annál is inkább, mivel hamarosan megtelik a tér a hittanóráról „kiszabaduló”, játzó-futkosó népes gyerekhad (átlagosan három-négy apróság családonként) zsidóságával. Beszédbe elegyedünk néhány megkeresztelt fiatalemberrel is. Károly elmondja: soká tért meg, miután eleget lett „abból” az életből. A kollégái irigylük, mert mindenki jól van, mindenki szereti, sohasem másnapos: megtalálta a lelki békéjét. Munkatársai mégsem jutottak el odáig, hogy keressék ennek forrását, és találkozzanak Krisztussal.

Egy másik fiatalember, Robi elmondja: az ő korosztályuknak nem kellett üldözést elszenvedniük, bár meglehet: az üldözések idején erősödik meg az igazán keresztény ember hite. Elmondják azt is: a konfliktusokat fölkel vállalni, de nem önmagukért, a fontos, hogy a meggyőződése mellett álljon ki mindig következetesen az ember. Az élet dolgaihoz való „langymeleg” hozzáállást kerülni kell, mert az nem Istennek tetsző. Erre int Pál apostol is, s erre figyelmeztetett az igehirdető is a prédikációban.

Robi azt is elmondja: fontos, hogy az előítéletek megszűnjenek azon kis egyházakkal szemben, amelyek senkit nem fenyegetnek, s csak a jóra nevelnek. „Ezért vagyunk itt” – nyugtatjuk meg. Hat órákor közös éneklés kezdődik, melyen a gyermekek is részt vehetnek. Háromnegyed hétkor közös vacsora, kötetlen beszélgetés. A kisgyermekes családok lassan hazaindulnak, a többiek még újabb éneklésbe kezdenek, immár újabb dallamokkal, s fél kilenc tájban véget ér a nazarénusok összejövetele.

E gyülekezetben olyan emberekkel találkozhattunk, akik példás életvitelükkel igyekeznek valóban megélni az evangéliumot, segítenek egymásnak, s példát mutatnak felebarátaiknak. Boldog emberek, akik azonban készek voltak, s készek ma is áldozatokat hozni lelki békéjük eléréséhez, s – hitük szerint – üdvösségük elnyeréséhez.

Vidákovics Zoltán
Haág Zalán István

Százhetven éve

E vallási közösség célja a „tisztá evangéliumi” élet gyakorlása. Nevüket a Szentírásból vették, ahol a zsidók Pál apostol követőit nevezték nazarénusoknak, azaz názáretieknek (ApCsel. 24, 5.). Az első gyülekezetet Fröhlich Sámuel Henrik zürichi református lelkész alapította 1830-ban. Még ebben az évben gyökeret vert hazánkban is Svájcban járt vándoriparosok, főleg Hencsey Lajos tevékenysége révén. A második világháború idején betiltották a felekezetet, hiszen a hívek nem fogtak fegyvert. S ekkor, akárcsak a szocializmus első évtizedeiben, többéves szabadságvesztést kellett a fegyveres szolgálatot hitük miatt megtagadóknak elszenvedniük. 1977-ben, miután Magyarország csatlakozott a helsinki egyezményhez, ismerték el végül a nazarénusokat törvényesen, ezután lehetővé vált a katonai szolgálat fegyveres kiképzés nélkül, míg az esküt fogadalommal helyettesíthetik, hisz a gyülekezet tagjai nem tehetnek esküt. A rendszerváltás óta a polgári szolgálatot választhatják. Főbb ünnepeiken: húsvét, karácsony és pünkösd, továbbá nagypéntek alkalmával is olyan istentiszteleteket tartanak, mint vasárnaponként.

Jelentős nazarénus közösségek vannak az USA-ban, Kanadában, Ausztráliában, Japánban, Ghánában, továbbá Európában Svájcban, Németországban, Ausztriában és a Kárpát-medence országaiban. Mintegy negyven nazarénus gyülekezet működik jelenleg Magyarországon, s kétezer-ötszáz a már megkeresztelt hívek száma. A legnagyobb a budapesti gyülekezet (háromszáznyolcvan tag), a második pedig a Kiss Sándor által vezetett szegedi kétszáznyolcvan megtért hívővel, de száz fő fölötti még az érsekcsanádi, orosházi, bajai, hódmezővásárhelyi, kaposvári és dunavecsei gyülekezet is.

H. Z. I.

Gyakorlatlehetőségek a gyógyszerészskaron Van rá gyógyír?

Gyakran felmerülő kérdés a gyógyszerészhallgatók körében, hogy hogyan lehet külföldön végezni a nyári gyakorlatot, és hogyan lehet külföldi egyetemen tölteni egy-egy szemesztert.

Kérdés, hogy lehet-e egyáltalán? Erről Dr. Erős István, a Szegedi Tudományegyetem Gyógyszerésztudományi Karának dékánja a következőket mondta el:

– Egyetemünknek jó kapcsolatai vannak nyugat-európai egyetemekkel, Kiel, Halle, Bécs, Turku gyógyszerésztudományi karai-
val. Így lehetőség van arra, hogy hallgatók egy szemesztert ezeken az egyetemeken töltsenek el, ez vonatkozik a Ph.D.-s hallgatókra is. Most készítjük elő az ezt segítő programokat.

Néhány éve franciaországi egyetem fogadott volna 1-2 hónapra két hallgatót nemcsak francia, hanem angol nyelvismerettel is. A francia egyetem ezt nagyon komolyan vette, képviselőjük is járt nálunk, mindent előkészítettek, ám akkor nem akadt két hallgató, akik erre vállalkoztak volna. Így a kép kissé ellentmondásos...

Még nem megoldott, hogy a külföldi vizsgák mindegyikét, minden feltétel nélkül elfogadják, hiszen a tantárgyak megegyeznek, de más óraszámban, más csoportosításban oktatják ezeket a különböző zó egyetemeken. Konkrét példa, hogy a hallei egyetemen szerzett gyógyszeresztudományi szigorlatot a mi egyetemünkön elfogadják.

földi gyakorlatra az öt év alatt egyszer van lehetőség, ez azonban nagyon hasznos tapasztalatokkal szolgálhat.

Elsősorban az osztrák, a német és a Benelux államokbeli gyógyszerházak a legalkalmasabbak egy magyar gyógyszerészhallgató számára.

Az osztrák gyógyszerházak esetében azt kell kiemelni, hogy ott a biztosítási rendszer hasonló, mint hazánkban, bár a magisztrális gyógyszerkészítés már kisebb arányt képvisel a patikákban.

Németországban, főleg a volt NSZK területén a jól felszerelt, komoly gyógyszergyártó laborok jellemzőek.

A Benelux Államokban pedig egy Magyarországon még szinte ismeretlen, mindenestre nem használatos rendszerrel ismerkedhetünk meg, ez az ún. Pharmaceutical Care (Gyógyszertári Gondozás). Ez annyit jelent, hogy nemcsak családorvosok vannak, hanem családi gyógyszerészek, akik a patikában pontos számítógépes nyilvántartást vezetnek minden betegük gyógyszeres kezeléséről, ami egy kórházi kivizsgálás esetén az orvos és ezáltal a beteg segítségére lehet.

Nyugat-Európában sokkal betegcentrikusabbak a gyógyszerházak, mint egyelőre Magyarországon. Ennek a hangulatnak a megismerése nagyon fontos.

Andi Evelin, III. éves hallgató tavaly Németországban töltötte négyhetes nyári gyakorlatát.

A Feketeerdő közelében élő rokonai beszéltek az ottani gyógyszerésszel, aki szívesen fogadta Evelint. A gyógyszerész fogadónylatkozatot írt, és egy leírást készített a patikájáról. Ehhez egy kérvényt kellett mellékelnie a hallgatónak a Kar dékánjához címezve, aki felülbírált, majd engedélyezte, elfogadta a külföldi gyakorlatot. Anyagi támogatásért Dr. Pápp Gyulához, az egyetem akkori tudományos rektorhelyetteséhez kellett fordulni egy pályázattal. Az így elnyerhető ösztöndíjról Farkas Anikó, volt külügyi főelőadó adott felvilágosítást. Az ösztöndíj az ötéves tanulmány alatt kétszer is megpályázható, és egyszerre 50000 forintot jelent. Az utazásról és a szállásról utólag is lehet a számlát mellékelni. Tehát van rá esély, hogy az összeget előre kifizessék.

A dékán.úr ezzel kapcsolatban azt is kifejtette, hogy a magyar gyógyszeresztudományi tanrend alapján szerencsésebb harmad-

vagy negyedév után a külföldi gyakorlat. Harmadévből a gyógyszerészi kémia szigorlat feltételezi a Magyarországon használatos gyógyszerkincs ismeretét, a gyógy-növény- és drogismereti tantárgy szigorlata a hazánkban használatos gyógynövények ismeretét, valamint a gyógyszeresztudomány a gyógyszerek készítésére vonatkozó ismereteket. Majd negyedévben további fontos – és a nyári gyakorlatok alkalmával hasznosítandó – tantárgyak a gyógyszerhatástani és a gyógyszerügyi szervezés.

Egyelőre ismeretség útján van lehetőség a külföldi gyakorlatra. A nem túl távoli jövőben a Magyar Gyógyszerész Kamara támogatja az osztrák, német gyógyszerházakkal való kapcsolatokon keresztül a nyári gyakorlat szervezését az érdeklődő hallgatók számára.

Anyagi támogatást alapítványoktól lehet szerezni (pl. a Pharmacia ill. a Gyógyszerészet az Egészségért Alapítvány).

Ezen ügyek megoldásában a kar Külügyi Bizottságának a közreműködésére, segítségére is szükség lenne. Tőlük azt várjuk, hogy az alapítványokkal folytassanak levelezést, és a válaszokat tegyék a hallgatók számára megismerhetővé, a megkapott pénzösszegekre írjanak ki pályázatot. Ha sikerül a kapcsolatteremtés a külföldi gyógyszerész kamarákkal, akkor a további levelezéseket és a konkrét ügyintézés is a Külügyi Bizottság folytathatná.

A dékán.úr elképzelései szerint a különböző pénzösszegekre kiírt pályázatokban nemcsak a Magyar Állami Nyelvizsgát, hanem bármely Magyarországon megszerzhető külföldi nyelvizsgát elfogadnának (pl. ICC; Goethe Institut), valamint a tanulmányi eredmény, esetleg TDK-munka figyelembevételét javasolná.

Debreceni székhellyel működik a Tempus Hallgatói és Oktatói Mobilitást Segítő Ösztöndíj, bár ez elsősorban orvosokra vonatkozik, néha azonban jelölnek meg lehetőségeket gyógyszerészek számára is.

Végül a diplománk Európában való elfogadásáról röviden a következőket tudtam meg.

A SZTE-n megszerzett gyógyszerészdiplo-mát elfogadják a legtöbb európai országban. Ez azt jelenti, hogy azt honosíttatni kell, az adott ország gyógyszerész kamarája által előírt vizsgakövetelményeknek eleget kell tenni, ami többnyire a biztosítási rendszer és az egészségügyi jogszabályok ismeretére vonatkozik.

Mészáros Andrea

Fotó: Kádas Noémi

Előfordulhat olyan is, hogy az elméleti anyagot elfogadják, a gyakorlatot nem. Ekor az adott tantárgyból az előadásokon nem, csak a gyakorlatokon kell megjelenni, és a vizsgákat is le kell tenni.

Ha Magyarországon az Európai Unióhoz csatlakozik, akkor az ezzel kapcsolatos vitás kérdéseket a kreditrendszer felhasználásával fogják kidolgozni, ill. megoldani, és a tanrend is hasonló lesz az Unión belül. Lehetőleg minél rugalmasabb megoldásra törekednek majd, legfontosabb célként szem előtt tartva, hogy a külföldön töltött szemesztert ne kelljen itthon megismételni.

A különböző országok gyógyszeresztudományi profilja is eltérő, és a záróvizsgálathoz nagyon fontos a hazai rendszer ismerete, ezért kül-

Matricamizéria

Biztosan mindenkinek feltűnt, hogy mikor beiratkozott a második félévre, majd felvette a HÖK-ön a bérletet és a könyvcsekket, semmilyen igazolólapot nem kérték tőle. Erről kérdeztük meg Tóth Gábort, a Hallgatói Iroda elnökét: – A 15/1999-es kormányrendelet lehetőséget ad erre. Az első félév lezárása után a Tanulmányi Osztály által feldolgozott beiratkozási lapok csak március 10-e után állnak a rendelkezésünkre. Szeptemberben még mindenkinek kellett egy beiratkozási igazolást hoznia, hogy beiratkozását érvényesíthessük. Ezekkel a papírokkal az volt a baj, hogy kellő felelősségtudat és odafigyelés nélkül töltötték ki, sőt arra is volt példa, hogy bár lepecsételt, de teljesen üres, kitöltetlen papírokat hoztak ide. Nem egyszer hamisításra is sor került. Ez a rendszer így tehát nem működött. A gond az, hogy mivel ilyen jellegű igazolást most nem kellett benyújtani, így a bérletet és a könyvcsekket felvették olyan hallgatók is, akik azután félévismétlés és egyéb okok miatt nem folytatták tovább tanulmányaikat. Mindezt a hallgatók pénzéből jelentett elvonást.

Az 15/1990-es kormányrendelet lehetőséget ad, hogy március 10-e után már a TO által feldolgozott és számítógépre felvitt adatok alapján tudjunk matricát adni, és így igazoljuk az illető személy jogos hallgatói viszonyát. Márciustól minden JATE-s hallgató kapna egy passwordot, amelynek segítségével elérheti azokat az adatokat, amelyeket mi is tudunk róla. Ezt a kódot akár meg is lehet változtatni. Egy kis bankkártya alakú papírról van szó, amelynek egyik oldalán található az úgynevezett EHA-kód, az a hat betűből álló betűkód, ami csak a hallgatót jellemzi. Ha az egyetemi karok elfogadnák ezt a kódot, akkor például a szociális támogatásra is ezzel le-

hetne pályázni, így kizárnák a korrupció lehetőségét.

A beszélgetésből kiderült az is, hogy március 31-ig nem büntethet meg senkit az ellenőr amiatt, hogy nincs matrica a diákigazolványán.

A Szegedi Közlekedési Társasággal kötött szerződés értelmében a bérlet átadásakor rá kell írni minden hallgatóval a nevét és a diákigazolvány számát. Így nem érheti kellemetlenség sem a diákot, sem a HÖK-öt. Arra a kérdésre, hogy ez eddig miért nem így volt, azt a választ kaptuk, hogy a korábbiakkal elmentésben most alkalmazták először ezt a szabályt.

De visszatérve a matricákhoz: ez az egész rendszer úgy működik, hogy az

Állami Nyomda még év közben elküldi a HÖK-re az egyetem által felküldött statisztikai adatok alapján regisztrált matricákat. Az új törvény értelmében az elsőök vélhető, várható számát is jelezni kell. Sőt 5%-kal több matricát küldenek gondolván arra az esetre, ha valaki elhagyja a diákját, hogy az ideiglenes igazolványára is kerülhessen matrica. Ezt azt 5%-os többletet március 31-e után a törvény értelmében meg kell semmisíteni. A második

félévre érvényes matricák már itt vannak a HÖK széfjében. Szerencsétlenség, hogy ugyanolyan matrica van forgalomban az egész országban. Adott esetben tehát egy JATE-s matricával érvényesíteni lehet egy SZOTE-s diákigazolványt. Igaz ugyan, hogy a matricát a HÖK ragasztja a diákra, de ha van olyan ismerősöd, barátod, aki eladásra kínál fel egy ilyen matricát, akkor ez a törvénytelenység valószínűleg sohasem fog kiderülni.

Lukos Katalin

Fotó: Lukos Katalin

Megpróbáltuk, de nem sikerült. Pedig minden tőlünk telhetőt megtettünk. És mégis! Egyértelműen kudarc lett a vége. Biztosan bennünk volt a hiba, meg akartunk tudni olyasvalamit, amihez – állítólag – semmi közünk nincs. No, de álljunk csak meg! Én diák vagyok, a Szegedi Tudományegyetem hallgatója, ők a HÖK, a Hallgatói Önkormányzat.

Ők értünk, hallgatókért vannak, vagy mi vagyunk értük? Esküszöm, nem tudom, de bízom benne, hogy az előbbi állítás az igaz.

Miért ne lenne jogom ahhoz, hogy megtudjam, mennyi hallgató kezdte meg szeptemberben tanulmányait, és a kegyetlen, embert próbáló vizsgaidőszak után mennyien maradtunk?

Meglepődötten és elkeseredetten vettük tudomásul – mást nem tehetvén –, hogy ehhez bizony akkor sincs semmi közünk. Pedig ez közérdekű adat – de hát hogy jövünk mi ahhoz?!

Ekkor társammal úgy döntöttünk, hogy kitárulkozunk. Elmeséljük ama nagy titkot, aminek megfektetéséhez szükségünk lett volna a fent említett adatokra.

Talán mindenki hallott már arról, hogy barátjától, ismerőstől potom két-három ezer forintért megvásárolhatja azt a matricát, amelyet március közepén fognak ráragasztani a diákigazolványokra.

Hát tényleg nem volt ez titok – még ott, a JGYTF HÖK irodájában sem. Tudtak az esetről, csak nem akartak beszélni róla. Sőt, a néni még azt is hozzátette: mindenki pénzhez akar jutni. Hát akkor elnézést, bocsánat! Nincs is erről mit beszélni. Pedig demokráciában élünk – állítólag –, amihez hozzátartozna, hogy olykor betartsuk a törvényeket. Mindez persze vicc, a legviccesebb pedig az, hogy aki mégis betartja, az egyszer csak bíróság előtt találja magát. Kéz kezet mos, ez már csak így van. Időtől fogva így van, s így is lesz. Nem a mi hibánk. Tehetünk mi arról, hogy így születünk, emberként? Dehogy is! Mi csak szereplői vagyunk az egésznek. Bábuk, akik szerepüket játsszák.

Bürokrácia az egész. Alá-, főfelrendeltségi kapcsolat. Főnök és beosztott viszonya. Ha én csöndben vagyok, te is csöndben vagy. Ha én beszélek, te is beszélhetsz. Pofonegyszerű az egész, nincs ezen mit nem érteni. Még jó, hogy van a közelben telefon, kapcsolás – csupán a gyors elérhetőség kedvéért. Majd újabb próbálkozás (részünkrol) most már telefonon, nem személyesen. A válasz rövid és tömör: a témában illetékes személy pillanatnyilag nem tartózkodik az irodájában. Ez érthető. Rohanó világot élünk, nincs idő semmire. Néhányszor azért még próbálkozni fogunk.

Lukos Katalin

Van másik vélemény

Beköszöntött az új évezred, az az évezred, amely a homályos messzeségbe vesző jólét helyett nagyon sok munkát, megoldandó kérdést hoz számunkra, magyarok számára. A jövő kérdései olyan globális válaszokat kívánnak, amelyeket lehetetlen kivitelezni, de még csak átgondolni is nemzetközi összefogás nélkül. Úgy gondolom, mindenki előtt világos, hogy a természet nem törődik a történelem folyamán ide-oda tologatott határokkal, amelyeknek éppen a lebontásán fáradozik mindenki, aki felelősen gondolkodik.

Ennek tudatában, bevallom, értetlenkedve fogadtam a Szegedi Egyetem 1999. december 8-ai számában megjelent cikket a kolozsvári áthallgatásról, amely mintha nem is venne tudomást az előttünk, de leginkább fiaink előtt álló mérhetetlen, és beismerem, még egy kissé felfoghatatlan kihívásokról.

Szerencsésnek tartom magam, hogy a nem kevés nehézség ellenére – a szervezőknek hála – magam is részt vehettem ezen az áthallgatáson. Sokat tanultam, és a kint tapasztaltak megerősítettek meggyőződésemben. Hiszem, hogy a problémák megoldásának többféle megközelítése létezhet, és jómagam is osztom azon emberek véleményét, akik ezt hasznos dolognak ítélik. Úgy vélem azonban, hogy fontos tisztázni a szándékainkat: határokat akarunk-e emelni román és magyar között, vagy inkább erőfeszítést teszünk azért, hogy közelítsük a két nemzetet? Úgy gondolom, hogy egy romániai áthallgatás az utóbbi célt szolgálja, hiszen ellenkező

esetben nem sok értelme lenne. Természetesen mi is megkérdőjelezhetjük egy nemzet létalapját. Amikor ne csodálkozunk, ha a kapcsolat „váratlanul” a megszokott (nem túl élénk) szinten reked meg, hiszen ez csak arra adhat okot, hogy az amúgy is felkorbácsolt lelkű politikusok a keservek árán megkeresett román GDP még nagyobb százalékát költse „a nemzet nagyjainak megjelenítését szolgáló kulturális kiadásokra”. Választhatjuk azt, hogy negatív tapasztalatainkat felnagyítva és közzétéve még jobban felfergetjük a politikát, ezáltal még nagyobb utunk azokon a román állampolgárokon, akik – ahogyan a cikk is írja – amúgy is emberfeletti teljesítményre kényszerülnek alacsony életszínvonaluk rohamos csökkenésének lassítása miatt. Bár szerintem egyszerűbb lenne elfogadni, hogy többségük csak enni, inni akar, és vajmi keveset is törődne nekik a román nemzeti öntudattal, azonban nekik megint csak a kényszerű asszisztálás jutott. Nem lehet érdekünk úgy megjeleníteni egy szomszédos országot, hogy csak az utcán szotyizó, esetleg köpdőső emberekről, valamint a szemérről írunk. A pénzhányt meg csak úgy említeni, mintha csak hírből (vagy ügyse) ismernénk, és még életünkben sohasem találkoztunk volna e jelenség szomorú következményeivel: megkeseredett, szomorú emberek tömegével a poros, szegényes utcákon, felújítatlan kollégiumokkal, az élni akarástól elkanászodott átlagemberrel. Sokan akár naponta többször is átszeljük a Kárász utcát...

„Platón mondja, szükséges, hogy már

gyermekkorunktól kezdve bizonyos irányításban legyen részünk, azaz hogy annak örüljünk és azon bánkódjunk, amin kell: a helyes nevelés éppen ebben áll.” (Arisztotelész)

Ha célunk egy olyan országban lakni, ahol egyszerűen csak jó élni, mert valós problémák valós megoldásai vannak napirenden, akkor tanácsos lehet megszívlelni Platón gondolatát a nevelés hasznáról. Bizonyára Arisztotelész is többször átgondolta ezt, mielőtt odaírta az idézet mellé a nevét, tehát lehet benne valami. Sietek leszögezni, nem az a cél, hogy elrejtjük a valóságot, elkendőzzük az igazságtalanságokat, de az bizony cél, hogy ezekkel a véleményekkel ne mételegyünk meg gyermekeink gondolatait, ne hagyjunk sekélyes perspektívát hátra nekik, így talán néhány generáció múlva a valós problémákra fogékonyabb nemzet él majd helyettünk. Nekik aztán tényleg szükségük lesz mindezen képességekre, hogy kijavítsák mindazon pusztítást, amelyet elődeink és mi engedtünk, hogy elkövessenek „érettünk”. Bizony lesz majd dolguk.

Bizonyára mindenki tudja: az Európai Unió meghívta Romániát a második körben csatlakozó államok közé, így velük is elkezdődnek a tárgyalások, és belátható időn belül (ez Románia esetén, kedvezőtlen forgatókönyv mellett akár több évtized is lehet – a szerk.) szomszédunk is az EU tagja lesz. Akár szotyiznak az utcán, akár nem...

**Katona Norbert
SZTE-ÉFK VM IV.**

Ez nem véleményrovat,

és soha nem is lesz az. Mégis úgy gondolom, hogy akár az életben, úgy e lap hasábjain sem lehet „szőnyeg alá söpörni” a problémákat. Konfliktusra igenis szükség van, mert minden területen ez viszi előre a fejlődést, fejlődés nélkül pedig nincs jövő.

A mai román társadalmat hamis, agyafúrt és műveletlen véleményformálók vezetik. E megállapításra sokan fölkapathatják most fejüket, szélsőségest és nacionalistát kiálthatnak e sorok írójára, de mielőtt ezt megtennék, elárulom: ez a mondat Emil Constantinescu, a Román Köztársaság elnöke szájából hangzott el a minap. Nem célozom (félre)magyarázni e kijelentést, de aki járt már magyarként Romániában, annak fejében – más kontextusban – szintén átfuthatott már hasonló „eretnek” gondolat. Jómagam is több ízben jártam turista-ként Erdélyben, Kolozsvárott is, az ottani egyetemen is. Úgy ítélem meg, hogy Nóbik Attila valóban csak azt írta meg, amit látott – magyar szemszögből. Nem volt, nem lehetett célja falat emelni a két nemzet közé, az – sajnos – amúgy is ott van az emberek tudatában. Ennek lebontásán persze lehet (és kell is) fáradozni, de itt is „kettőn áll a vásár”. Az én tudatomban ugyanis nem állampolgári alapon különbözik román és magyar, s az említett fal igenis állni fog, amíg a magyarul beszélő román állampolgárok másodosztályú tagjai egy Európai Unióba törekvő ország társadalmának.

A leghaladóbbnak tekintett politikai erők, amelyekkel az ottani magyarságot képviselő RMDSZ együtt kormányoz, sem mutatnak hajlandóságot, hogy a magyar kisebbség minimális céljait támogassák, s még saját kormányprogramjukat sem kívánják megvalósítani,

melyben szerepel egy önálló, állami magyar egyetem terve; s további hiányosságok mutatkoznak olyan lényeges kérdések, mint az egyházak kárpótlása vagy a földbirtokrendezés terén. És az idén választások lesznek odaát, amelyeken a közvélemény-kutatások szerint hatalomra jutnak azon erők, amelyek szobrot emelnek a zsidók deportálását kegyetlenül végrehajtó, Romániát a totális háborúba taszító Antonescunak, s tisztelettel adózunk a másik conducatornak, a magyarság genocídiumát az állami politika szintjére emelő Ceausescunak, „jó román” nevezvén őt.

Egyetérték Katona Norberttel abban, hogy a román népet inkább a megélhetése foglalkoztatja, mintsem a nacionalista érzület. Am az elkeseredett, elszegényedett emberek esetleges tudatlanságát és indulatait kihasználva célba találhat az uszító propaganda, melyet a szélsőséges román politikai erők szítanak, s melynek első számú célpontja a kétféle erdélyi magyarság. Fontos a kinyújtott kéz, a toleráns magatartás, a higgadt hangneme, a megbocsátó hozzáállás a mi részünkről, ugyanakkor – hitem szerint – egy újságírónak az igazságot és a progressziót kell képviselnie. Felelősségünk van az egyetemes emberi jogok, s a kisebbségi magyarságnak biztosított, a többséggel egyenlő jogok teljesítésének számonkérése terén. Ha hallgatunk, és nem emeljük föl szavunkat a jogsértés, a skizofrén nemzeti attitűd, a szélsőséges politika által szított, a kisebbségek szintjén is jelentkező demagóg és sovén szövegek ellen, arra várva, hátha a következő generáció majd jobb lesz, s így minden magától megoldódik, könnyen a mulasztás terhét kell továbbcipelnünk vállunkon. Mert „vétekese közt cinkos, aki néma.”

Haag Zsolt István

Ne öld meg a gyilkost, ha nő!

Bush nem kegyelmezett, kivégezték a dédnagymamát – olvasom a Népszabadságban. Ha csak a címet látnám, arra gondolnék, hogy ez a Bush valami merénylő lehet, aki kegyetlenül elvette az életét egy idős asszonynak. Nekem is volt nagymamám, akárcsak legyen is ez a nő, máris együttérzően olvasom tovább a hírt. Rögtön fény derül azonban rá, hogy itt nem egy ártatlan nagyi esett áldozatul. Egy gyilkoson végezték el a rá tizenöt éve kiszabott ítéletet. Miért téma ez? Hiszen az is kiderül, hogy az elmúlt fél évtized alatt csak Texasban százhusz emberen hajtották végre a halálos ítéletet. Róluk nem emlékezett meg senki. A hír nem is a kiszabott büntetés végrehajtása, hanem hogy a kivégzett nőnemű volt.

Két évvel ezelőtt ennél sokkal nagyobb felhajítás kísérte Karla Faye Tuckert sirlomházban töltött utolsó napjait. A halálbüntetés visszaállítása óta Karla volt az Amerikai Egyesült Államokban a második nő, Texas államban pedig több mint egy évszázad távlatában az első, akin végrehajtották a legsúlyosabb ítéletet. Mint most Betty Lou Beets, akkor az egy házaspárt csákánnyal meggyilkoló Karla védői és hozzátartozói is kegyelmet kértek, mondván, a másfél évtized alatt a nő megtért, megjavult. Nem kapott felmentést. Ha az államban 1995 óta kormányzó Bush neki adott volna, a többiek is jogosan kérhették volna a méltánylást, hiszen attól, hogy férfinak születtek, a rács mögött töltött egy-két évtized alatt még ők is jó útra térhettek. Sokuk esetében azonban ez fel sem merült.

A társadalom nagy része a halálbüntetés visszaállítását látja az egyetlen hatékony eszköznek, amivel meg lehet fékezni a bűnözést. Az ellentábor arra hivatkozik, hogy a kivégzéseknek nincs valódi visszatartó erejük, és tévedés esetén nem lehet újból próbálkozni. Inkább éljen tíz bűnös, mint meghaljon egy ártatlan – mondják ők. A demokrácia egyik alaptörvénye, hogy minden ember egyenlő és – nemre, hovatartozásra, bőrszínre, világnézetre való tekintet nélkül – ugyanazok a jogok illetik meg. Legalábbis addig, amíg nem tesz valamit, hogy ez ne így legyen. Ezek a nők tettek. Függetlenül attól, hogy ki mit vél a halálbüntetésről, az új kontinensen alkalmazzák. Legyen ez egyformán érvényes mindenkire. Függetlenül attól, hogy a 23. kromoszómája X vagy Y.

B. P. L.

Randevú a főpolgárral

Még soha nem volt ilyen macerás egy randim sem. Az is igaz, még soha nem randiztam egyszerre az összes város polgármesterével, alpolgármesterével, jegyzőjével. A kaja jó volt, a bor minőségi, a többi pedig felejthető. Kezdem azzal, hogy vérig sértettek. Az esemény színhelyeül a nagy Nemzeti szolgált. Örö-ző-védőstül, walkmanostul. Belépés csak meghívóval! – köszöntött szeretettel egy szimpatikus kopasz úriember már az ajtóban. Cirka húsz perc alatt már sikerült is bejutnom. Majd megszólalt a gong, és kezdődött az első menet. Fővédnököm, *Pintér Sándor* (van-e olyan nő, kinek szíve nem ver gyorsabban e név hallatán?), sajnos nem jelent meg személyesen, de *dr. Bartha László*, Szeged első embere pótolta fájó hiányát. Megnyitó beszéde után jött minden másnapos újságíró kedvenc része, a szponzorok rövidke reklámidéje (kb. egy-másfél óra). Aki nem vágta be rögtön a szunyát, az láthatta a Malév szárnyaló fantáziájú reklámfilmjét, megismerkedhetett a Matáv polgármester-ideáljával (aki természetesen még a titkárnője helyett is az ISD-csomagot viszi szobára), és persze hallhatta a dadogó-izzadó elnöktől az OTP Bank egyedülálló ajánlatait is. A második menetben már bekeményítettek a szervezők. Médiacápákat ígértek és lőn, a színpadon felvonult a valóban illusztris társaság: *Bernáth György*, a tv2 hírigazgatója, *dr. Eötvös Pál*, a Népszabadság elnöke, *vezérigazgatója*, és *Hajdú István*, a Magyar Rádió elnöke. Kedélyesen elbeszélgettek a napi, aktuális, friss hírekről. Élveztem, és ezzel nem voltam egyedül. Aztán jött a nap fénypontja: *Torgyán doktorral* az élen megjelent az egész kormánykabinet. Csak a teljesség igénye nélkül: *dr.*

Boros Imre tárca nélküli kigazda, a fideszszívű *Demeter Ervin*, no meg persze *Várhegyi Attila*, a kultúra Grál-lovagja. Ez a műsorszám már profi levezetést igényelt. Jött hát *Stahl Jutka* nőies bájával és *Pachmann Péter* férfias sármjával (mondtam már, hogy a tv2 volt az esemény egyik támogatója?). A nép kérdezett és a politikus válaszolt. Helyesebben mondván a földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter mellett néha a többiek is megszólaltak. Ja, egyébként átadták a legjobb polgármesternek, alpolgármesternek és jegyzőnek *Melocco Miklós* A városépítés allegóriája című alkotását. Csak a rend kedvéért: az év polgármestere *Csabai Lászlóné* (Nyíregyháza), az év alpolgármestere *Hutiray Gyula* (Bp. II. ker.), az év jegyzője *Szinay József* (Göd) lett. A hivatalos programnak itt vége szakadt. Az élelmesebbek a gasztronómiai verseny zsűrijébe jelentkeztek, a sportőrültek a Polgármesterek – Újságírók kispályás focimeccsen csápoltak. Én meg a jövőre nézve azt hiszem, telefonszámot változtatok. Nehogy már holmi polgármesterek még egyszer randira hívjanak!

Bozsóki Bernadett

(A randevú képei a hátlapon találhatóak)

SZEGEDI
EGYETEM

Csermák Hangszerüzlet
6720 Szeged Jókai utca 4.
Tel.: 420-792

Mi nem szeretjük a semmitmondó direkt reklámot. Meggyőződésünk, hogy ezt Önök sem. Ezzel szemben a hangszerek érdekes világából az aktuális, sokakat érdeklő, friss információkat tartalmazó cikkeket bizonyára Önök is szívesen olvasnák. Legyenek abban partnereink, hogy kérdéseikkel „megrendelik” a következő cikk tartalmát, így mi ezen a helyen a következők számban válaszolni tudunk. Érdeklődésüket köszönjük.

Kérdéseiket a szerkesztőségbe küldjék.

Kényszerszünet

A sajtó a napokban többször foglalkozott azokkal a híresztelésekkel, amelyek a Szegedi Nemzeti Színház bezárásáról, csődhelyzetről és pórul járt nézőseregről fantáziáltak. Mulderék annak idején alaposan a fejünkbe verték, hogy az igazság odaát van, most mégis megpróbálunk – röviden – tiszta vizet önteni a pohárba.

A közönséget közvetlenül érintő kérdéseket röviden össze lehet foglalni. Három bemutató marad el: levették a műsorról Ray Rigbynek A domb című darabját, Schiller Don Carlosát és Verdi Simon Boccanegráját, ezeket más, korábban betanult darabokkal helyettesítik. Csökkenteni fogják a bérletszünetes produkciók számát is, a többi előadást viszont április 30-ig „ki-játsszák”. Aztán csak az előre lekött rendezvények, gálaestek kedvéért nyitják ki a kapukat – a következő idényig. A bérleteseknek, akik nem a belgért darabokat kapják, Korognai Károly színházigazgató azt javasolja: nézzék meg a he-

lyettesítőnek szánt műsorokat, válasszanak szabadtéri előadást, vagy kérjék vissza a bérletük árának arányos részét.

A színház jegyirodájának vezetője szerint az emberek nem élnek ezzel az utóbbi lehetőséggel. Nincsenek dühödt betelefonálók, inkább sajnálkozóak, akik részvétüket fejezik ki az intézmény sanyarú helyzete miatt. Hogy mennyire sanyarú? Nos, a színház adóssága jelenleg 30 millió körül van. Korognai az előző vezetést tartja hibásnak a kialakult helyzetért, amely úgy hagyott 42 millió forint hiányt az utódokra, hogy azt eltitkolta. Más vélemények szerint az igazgató színészgondolkodású, vezetési gyakorlat és államigazgatási ismeretek nélkül kapta meg az állást. Ráadásul elbocsátott olyan embereket, akiknek a szakmai tapasztalataira támaszkodhatott volna. Vannak, akik úgy gondolják, hogy a direktor túl sokat vállal, darabokat rendez ilyen inséges időben, holott korábban azt nyilatkozta, hogy bürokrata kíván lenni.

Vélemények szerint az is növeli az adósságot, hogy a színház fizeti, de nem foglalkoztatja a társulatot, s helyettük vendégszínészek szerepelnek drága pénzekért. Korognai minden kérdésre válaszol: akiket elküldött, azoknak menniük kellett. Vendégszínész pedig korábban is volt ennyi, az ő bérezésük pedig csak töredékrésze az éves költségvetésnek, ha pedig nem hív vendégeket, azt is szóvá teszik. Az igazgató a közhangulatot okolja, amely ha szembefordul az emberrel, mindenben hibát talál.

Akármi is a helyzet, a közönség az előadásokra ül be, és nem tapsolja meg a függőnyt, ha előtte nem látott színészeket játszani. Ha minden pénzkérdés, akkor a jegybevételek is számítanak. Mellesleg a Szabadtéri Játékok műsora is érdekesen alakul. Nem lesz opera, lesz viszont Cserháti koncert.

A széksorok telítettsége majd megmutatja, kinek van igaza.

Colalto

„A fotózással kiemelhető a jó, a rossz, a szép és a különleges...”

„Az igazi fotós a kellő pillanatban a kellő helyen van. Ja, és van film a gépében...” – mondta Veréb Simon, akinek képei a Móra Ferenc Múzeum Képtárában láthatók. A nemrég nyílt kiállítás érdekessége, hogy szegedi fotóművészek alkotásait mutatja be, amelyek három termet töltenek meg.

Amint belépek a földszinti terembe, az első pillanatban azt sem tudom, merre induljak. Úgy érzem, mind-egyiket meg kell nézmem. Ha nemcsak a képre, hanem a fotósra is kíváncsi vagyok, az előtérben ezt is megtehetem. Minden művész fényképe mellett néhány sor is található arról, kit, mit, miért, hogyan fotózik.

Sok visszatérő elem van a három helyiség alkotásai között. Az egyik a természet. Molnár Gyula szerint fontos, hogy meglássuk a „természet szépet”. Úgy gondolom, ezek a fotók felhívják a figyelmünket arra, hogy sokkal nagyobb gonddal kellene védeni környezetünket. Hiszen „a természetnek nincs szüksége az emberre, de az embernek szüksége van a természetre.”

Minden kép más és más nézőpontból vetíti elénk az élővilág csodáit. Kovács Pál tengeri állatokról és növényekről készített különleges képeket. Csak néhány helyszínt a sok közül: Vörös-tenger, Adriai-tenger,

Sinai-félsziget, Mal- div-szigetek. A víz alatti fotókkal kapcsolatban így nyilatkozik a művész: „A tenger mélyén a Mindenséggel találkozik az ember és a csenddel. A csenddel, amelyet elkerül a némaság.”

Kármán Balázs különleges technikával készült képei a természetből el-esett pillanatokat örökítik meg (pl. „Kozmetika” c. kép). A fotósok nem feledkeztek meg arról sem, hogy az állatoknál is létezik erotika. Vadász Sándor az élővilág „szemérmes titkaira” volt kíváncsi (pl. „Szerelmi tánc”, „Szerelmi hív”).

Az alkotók másik fő témája természetesen maga az ember. Ahogy egy másik művész, Somogyi Károlyné megfogalmazta: „Néztem, csodáltam, tiszteltem, szerettem – és fényképeztem őket, az Embereket.”

Láthatunk portrékat, néger zenészek fotóit, gyermeki örömet, megtudjuk milyen, amikor „Magyar úton Európa felé” megyünk. Az emberek világa azonban már nem olyan harmonikus, mint az állatoké. Schmidt Andrea képei nyomán rá kell hogy ébredjünk a rideg valóságra is. Ezt mutatja a három kép a Vakok Intézetéből, a Szarajevó 1996-os borzalmait kegyetlenül hűen mutató fotók, illetve a temető visszatérő motívuma. Szintén igen gyakori téma a mezte-

lenség. Sokféle aktot láthatunk, amelyeken leginkább a test geometriája, az esztétika a lényeges. Azért a humor sem hiányzik. Az egyik legkedvesebb fotó, amin egy idős néni áll feliratos kótyenyben. A kép címe: „Az ideális férfi”.

Néhány látogató elmondta, neki azért tetszenek a fotók, mert mindegyik eredeti pillanattfelvétel, nem beállított kép; valamint mindegyiknek van egyfajta sajátos hangulata. Ez a kiállítás annak is tetszeni fog, aki szeretne a képek mögé látni, megfejteni azok rejtett üzenetét, mivel sok cím nélküli fotó van, amelyek még inkább gondolkodásra késztetik az embert.

Minden teremben láthatunk még nagyon régi, 1899-ből való fényképeket, amelyek Szegedet ábrázolják. Ezeken kívül több tájkép is készült például Erdélyről, a Hortobágyról, de még Párizsról is. A sokféle kép között találunk még plakátokat is. Nagy László a Szegedi Nemzeti Színház produkcióit fotózza, most éppen a Kortárs Balettet. Művein, amelyeken a vörös és a kék szín dominál, rendkívüli pillanatokban és helyzetekben látjuk a táncosokat. Ezekből készített egy összeállítást a kiállítás számára. A sorozat címe: Fény - Tánc.

Berkecz Tünde

Bornai Tibor: „Elméletek gyártásában nagy vagyok”

De neimcsak abban. Felmegy a színpadra, legyen egyedül vagy társaságban (értsd KFT zenekar), ott „kő kövön nem marad”. Minden elképzelést, várakozást felülmúl. Nem lehet fel- és rákészülni. Egyet lehet: hátradőlni, és élvezni azt, amit csinál. Huszonhárman ez tettük a JATE Klubban.

– Az az igazság, hogy bajban vagyok. Abban reménykedtem, hogy ha megnézem az előadást, annak hatására jobbnál jobb kérdésekkel foglak tudni bombáztatni. Nem ez történt. Láttam valamit, ami, ami hát nem is tudom, hogy micsoda volt. Mi volt ez, mi történt odafönt a színpadon?

– Lelkemből lelkedbe. Gyönyörű magzatomban nekem ez a kis előadás. Az a címe ugye, hogy Füre lizni tilos, de ennek semmi köze semmihez. Tulajdonképpen az történt, hogy én baráti társaságban nagyon jó estétet töltöttem el úgy, hogy szinte be se állt a szám, és mindenki azon röhögött, amit én mondok. És egyszercsak valaki azt kérdezte, hogy miért nem rakom én ezt össze valami műsorra. S erre én mindig azt válaszoltam, hogy ez hülyeség lenne, ezek spontán dolgok az embernek, ha van kedve, akkor mesélget. De aztán valaki addig biztatott – ez a valaki Vámos Miklós volt –, hogy egyszer megpróbáltam. És jó volt, mert elszórakoztattam egy kis közönséget, akik egy ehhez hasonló klubban összegyűltek. Ennek ellenére ez nem vált nekem életcéllommá, és ezt a műsorkámat én nem is nagyon reklámozom. Nem mondom el minden este így mindig friss marad, nem unom meg, legutoljára talán két-három éve csináltam végig egy ilyen estét. A szöveg nem betanult, mindig ezt mondom, soha nem kell átismételnem. Beszélgetek a közönséggel.

– Ha az ember igazán fel akar készülni az életre, hány akadémiai székfoglalót ír?

– Amennyit akar, ennek nincs felső határa. Egyszer kipróbáltuk Laár Andrással, hogy hány verset lehet írni Eprekre tiprok címmel, és mikor fejtenként megírtunk kilenc darab Eprekre tiprok verset, akkor úgy döntöttünk, hogy mégis inkább leállunk, mert tényleg nincs felső határa.

– Miért pont répát ajándékozol a közönségnek?

– Ez egy képtelenség. Én még olyat nem láttam, hogy egy műsor során az előadó répát ajándékozzon a közönségnek. Nekem ez tetszett meg a gondolatban, hogy ez akkora ostobaság, hogy feltétlenül meg kell csinálni. Ennek hosszú előzményei vannak. Először is hoztam egy répát biztos, ami biztos, ha répaaajándékozással kerül a sor, ne kerüljek zavarba. Időnként bele-belenyúlkalok a táskámba, kivesszek ezt azt, és egyszercsak meglátom a répát. Nincs kitalálva előre, hogy mikor adom át, mikor jön a répa. Van úgy, hogy elő se veszem. Egyébként ez a mostani répa nem

volt az igazi. Azt szeretem, amelyiknek szép zöld lombja is van, csak olyat most nem lehet kapni.

– A szociológus, a költő, az etimológus, a népszerű táncdalénekes, a zongorista a hétköznapiak is „benned vannak”, vagy csak a színpadon kelnek életre?

– Én azt hiszem, hogy szórakoztató vagyok. Nézzünk szembe a tényekkel: az az érzésem, hogy ha én jókedvű vagyok és úgy elememben is vagyok, akkor vidám hangulatot tudok magam körül teremteni. Ez egy adottság, képesség. Nem csinálom direkt, nem erőltetem. A feleségem sokat nevet mellettem. Ha azt érzem, hogy engem szeretnek ott, ahova én csöppentem, akkor ez nem esik nehezemre. Itt például fölmentem a színpadra és kapásból éreztem egy olyan szimpatikus, pozitív sugárzást, ami azt jelentette nekem – van bennem egy fordító, ami ezeket a hullámokat, kisugárzásokat lefordítja –, hogy szervusz, mondja nekem a közönség, jaj de örülünk, hogy itt vagy, na mondj valami jót nekünk, aminek örülni fogunk. Ez engem inspirál.

– A hangulatjavító „kellékeket” mennyit alkalmazod? Hányszor buzdítod arra a körülötted lévők, hogy fogják meg egymás orrát?

– Az orrfogást szinte soha...

– De vízipisztoly azért csak van mindig a zakódban...

– Az jó, ha van az embernél, különösen ilyenkor, mikor borzalmas a közbiztonság. Azt tervezem, ha egyszer valamikor elmáll egy bandita, akkor megpróbálom majd egy vízipisztolynak látszó tárggyal elijeszteni.

– Ha Bornai Tibor és Laár András együtt kezdett el mókázni, abból mi sült ki?

– Laár András harányabb és nagyobb bohóc, mint én vagyok. Az, hogy kétfélek vagyunk, nagyon sokáig inspirált minket és nagyon jól működött. '74-ben találkoztunk, '81-ben indul a KFT zenekar, ami '91-ig tartott, de ennyi idő alatt el is lehet egymástól fáradni. Ugyhogy most éppen tá szün.

– Kiderült a műsorból, hogy Edit néni tanított zongorázni, de énekelni tanított-e valaki?

– Egy rövid ideig Berki Tamáshoz jártam, és még annál is rövidebb ideig Victor Máthához. Ez akkor volt, mikor még nem volt KFT zenekar. Az éneklésen ők ketten csak nagyon kicsit tudtak javítani. Igazából nem is nézek úgy magamra, mint énekesre. Ne is kérdezd meg, hogy akkor hogy nézek magamra...

– Akkor mit látsz a tükörben?

– Egy elég nagy bozontos alakot látok, aki először is nagyon ravaszul makacs, tehát nem küzd kivont karddal, hanem megy előre az általa kitűzött célok felé. Egy érettségi találkozón azt mondták nekem az osztálytársaim, hogy én már a gimnáziumban megmondtam, hogy zenélni akarok színpadon. Én már nem emlékszem erre a kijelentésre, de valaki – nyilván én voltam – ezt csendesen megcsinálta. Abban bízom és arra törekszem, hogy ebben a hangzavarban, ahol a hangos emberek – akiknek az orra elé mikrofon kerül – annyi butaságot mondanak, megpróbálok úgy beszélni, hogy annak mindig legyen egy pici értelme.

– A viccek miért tűntek el, miért nem születnek újak? Szakállas vicceket újítunk fel nap mint nap...

– Nem tudom, csak tapasztalom, hogy nagyon szigorú életkörülmények között élünk. A pénz terrorja szigorúbb és közelebbről érint minket, mint a szocializmusban az ideológia terrorja. Azt ki lehetett játszani, ki lehetett nevetni. A pénzt nem. A másik a kompjüterek. Azok igenekből és nemekből állnak. Ez nem vicces. Nincs bennük talán, esetleg, majd még meggondolom. Iszonyú szigorúságot kényszerítenek ránk. Ha nem működünk gépiesen, akkor nem engedelmeskedik, tökhülye. Ez alakítja az embert, aki dolgozik vele. Ennyi szigorúság, merevség között nem csoda, hogy eltűnnek a viccek.

Szakács László

hapTÁK

Lassan minden étterem, büfé, kávézó „erre a sorsra jut”. Ki kell alakítani egy-egy helyiséget a dohányzók és a nemdohányzók részére, ahol zavartalanul pőfékelhetnek, illetve szívhatják a friss levegőt. De ha már ezt meg kell tenni, akkor érdemes további kisebb módosításokat is csinálni. A JGYTF alagsorában található TÁK Büfé átalakítása nemrég kezdődött. Ebből az alkalomból a Büfé vezetőjével, Csaba Attilával beszélgettem.

– **Hogyan kerültél a TÁK Büfé vezetői posztjára?**

– 1998 júniusa óta vagyok az Universitas Kht. vezetője, korábban már párhuzamosan dolgoztam itt együtt Majó Zoltánnal (régábbi büfévezető), általában rendezvényszervezéssel foglalkoztam itt és a Prudentia Alapítványnál, és mondhatjuk úgy is, hogy ebből „nőttem ki magam”.

– **Miért döntöttetek úgy, hogy felújítjátok a büfét?**

– Ezt a dolgot több irányból meg lehet közelíteni. Első körben az volt, hogy ha az ember belépett a Büfébe, egy nagyon leamortizált kép fogadta, ugyanakkor a hallgatók szerettek itt üldögeálni, beszélgetni, ez az alkoholmentes környezet erre kiváló lehetőséget adott. De sajnos a színvonal már csapnivaló volt, ezért erre pénzt kellett áldozni. Ezt a Kht.-nál mi is észrevettük, és tulajdonképpen az egyik kollégám vetette fel az ötletet, hogy a JATE Klubhoz hasonlóan itt is „fel kellene dobni” a folyosót, ugyanakkor a nagyteremben is változtatásokat szeretnénk

eszközölni. Bizonyára látszik az, hogy ez még nem teljes, de már sokkal többen tudnak leülni, kulturáltan szórakozni, körülbelül kétszer annyi ülőhelyet sikerült biztosítanunk. Mindeközben a TÁK Büfében egyre több olyan program kerül megszervezésre, amely nem csak a hallgatók kényelmét és szomját-éhségét hivatott kielégíteni, hanem szellemi táplálékként szolgál. Gondolok itt a Berlin Café filmvetítéseire, a különböző bemutatókra, meghívott vendégekre.

– **Van párhuzam a felújítás és aközött, hogy egyre több programot szerveztek?**

– A felújítás költségeinek nagy részét (70%) a JGYTF Hallgatói Önkormányzata állta, ami elég nagy összeg, és az esti filmvetítéseket és klubokat is ők szervezik. Ez szervezett, tudatos folyamat. Én nagyon örülök ennek, mert az igaz, hogy ez már büfézárás után van, de az emberek lejönnek ide, és ez nagyon jó.

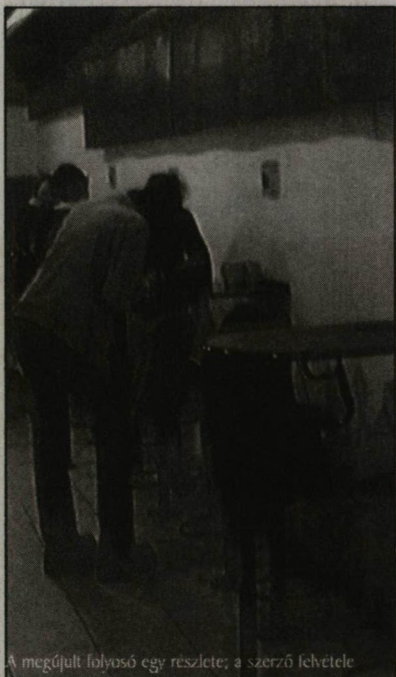
– **Várható-e még bármilyen jellegű változtatás?**

– Én a fokozatosság híve vagyok, először kezdjük el a folyamatot, az befektetéssel jár, és ehhez előbb ki kell termelni a pénzt. Most, hogy többen lettek, több pénzünk lesz, hogy szépítsük a helyet, mert látható, hogy vannak még hiányosságok. Még több, még kényelmesebb székeket akarunk elhelyezni, és a büfét ki fogjuk festeni ebben a szorgalmi időszakban.

– **Szinte naponta itt vagy, mint a jó háziasszony a konyhájában, hogy látod, mennyire tetszik a Büfé vendégeinek a megváltozott belső?**

– Én azt gondolom, hogy a dohányzók nem örülnek annak, hogy a folyosón nem lehet dohányozni, viszont ez kedvez a nem dohányzóknak (és törvényben előírt), és praktikus is. Eltelt már két hét így, az új dizájnnal, és folyamatosan többen és többen jönnek. Arról nem is beszélve, hogy most már jöhetnek sakkozni, kártyázni, mert ezek kölcsönözhetőek a pultnál.

Balogh Tibor

A megújult folyosó egy részlete; a szerző felvétele

Dead End

Kezdjük a legfőbb tanulsággal: a filmcímek megbízhatatlanok.

Sokat ígérnek, csábítgatnak, aztán bemész, s mikor kijössz, már tudod, hogy nem kellett volna.

Vegyük példaként Spike Lee legújabb filmjét, az „Egy sorozatgyilkos nyará”-t. A cím önmagáért beszél, a notórius thrillerező ilyenkor ugyebár már előre ráizgul a témára. Várja a feszültséget, a drámát, a fordulatot meg mindazt, amit egy igényes pszicho-horrorról remélhet az ember. Várja, hogy az atmoszféra úgy préselje bele a székébe, hogy szétizgadt agyával még gondolkodni se bírjon. Várja, hogy a szereplők térdig gázoljanak a remegő kocsonyában, persze nem brutális naturalisztikussággal tálalva, hanem csak úgy szépen komótosan, békésen, ízlésesen. Nos, a várakozás abszolúte felesleges, a film ugyanis nem a fenti igények szellemében fogant meg. Pedig a sztorival még nem lenne semmi gond: 1977 nyara, Angliában tombol a punk, az USA-ban minden idők egyik legforróbb nyara tizedeli a légkondival nem rendelkező lepusztultabb negyedek lakosságát, New York-ban pedig egy sorozatgyilkos szedegeti barna hajú áldozatait. Az már a film egyik gyengéjeként is értékelhető, hogy róla bizony nem sokat tudunk meg. Spike Lee barátunk ellenben annál inkább koncentrálna az esetleges jövődöbéli áldozatok életének bemutatására. Előkerülnek az emblematiszusan szánt bronxi figurák: izompóló, lenyalt haj, baseballütők, lerobbant Chevroletek pornószoke lányokkal az anyósülésen, promiszkuitásban szenvedő itáliai ivadékok, miegymás. Szóval, ezen a ponton elvetődik az a bizonyos sulyok, a film lassan, de biztosan átcsoordogál szoft-poreszba, igaz, a szóke haj legalább tökéletesen passzol a vörös lepedőhöz. Műanyag babák pergetik szempilláikat két menet között, miközben a fiúk felkerekednek, hogy lekaszabolják a hétfejű sárkányt. Élethűnek szánt millió, élethűnek szánt nyelvezet, a „fuck”, „fucker”, „fucking” és „fuck you” kifejezések közé néha-néha véletlenül becsúsznak egyéb jelzők és igék is, persze csak töltelékszavakként. A mű elején és végén még egy író is előkerül a kalapból, kedélyesen le- és felkonferál, és ha már itt van, egy „fucking”-ot ő is megeresz. Háta mögött egy táblát zerge a szél, találójabb már nem is lehetne, sárga-feketén ríkt rajta a felirat: DEAD END.

wéber b

FeleMÁS író-olvasó találkozó ZZ-vel

NAGYON KÍNOS

Egy ember, aki visszatér a halálból (baleset – egy hónap kóma – teljes bénaság – tolókocsi – első lépések...), aztán könyveket ír. Ő az író. Ül egy asztalnál a kedvenc teijívójában. Találkozni jött.

A tompa alapmorajba hasító felhívások – *A mákos tészta elkészült!* – nem a megszokott hangulatot adják az irodalomnak, ez azonban csak külsőség. Nem kell számítnia. Fontosabb a közönség. Fontosabb lenne, ha lenne. Ám az idő múlásával egyre bizonyosabbnak tűnik, hogy az igen tisztelt nagyerdeműre ma este nem lehet számítani.

– *Tejberizs, banánturmix elkészült!* Az író. Összes társasága egy ismerősének tűnő, kedves arcú, középkorú nő, és egy vele szemben letelepedő leányzó, aki imponáló közvetlenséggel áll neki belapátolni a frissen rendelt adagot. Meszsziről is érződik az egymáshoz intézett mosolyaikba burkolt feszültség. Az asszony olykor lopva az órájára néz, az író néha óvatosan körbetekint. Tudom, hogy egyetlen érdeklődő pillantásért hálás lenne, de képtelen vagyok rá. Különben is jól álcázom magam a két palacsintával.

– *Kész a sajtos-sonkás szendvics és a kóla!*

Direkte vagyok képtelen. Treníroztam rá. Nagy ügyel fejlesztett cinizmussal vértettem fel magam. Hogy rendíthetetlen nyugalommal szembesüljek azzal, hogy szar az élet, van, hogy az ember majdnem

meghal és mégsem, és ha már nem, akkor meg élnie kell valahogy, és akkor például megpróbál könyveket eladni. De ettől én még nem vehetek. Lássak hát bármit, minden manipulatív szándék viszapattan rólam, ellenállok bármely érzelmi zsarolásnak. Mert én kemény vagyok, nem alkuszom, nem adózom a sorsnak toleranciának maszkírozott vásárlás-kegygyel azért, mert ez nem velem történt, hanem mással... Az író cselekszik.

– *Sajtos tészta, két deci őszilé!*

Egyenként a békésen falatozók elé járulva közönséget toboroz magának. „Nekem itt ma egy előadásom lett volna. De nem jött el senki. Nagyon kínos. Meghallgatnád?” Mindez alig érthető, nehezen artikulált szavakból felépítve, koordinálatlannak tűnő, széteső mozdulatokkal kísérve.

(Egy agysérülés már csak nem tűnik el nyomtalanul!) Ellenállhatatlan propaganda. Van hát már közönség is, van író is, van találkozás. Azaz könyvismertető-előadás.

– *Egy gesztenye, két kakaós palacsinta!*

Olyan felemás. Áll néhány kopott poénból, három dalból, egy kis táncból és legfőképpen az íróból. S mindez így együtt feledtet mindenféle kreált vagy valós cinizmust, de rádírozza a fixált empátiát is. Csak a kérdésekkel teli döbbenet marad, mert nehéz megfektetni a másképp

kódolt mimikát, nehéz eldönteni, mikor csap át az egészséges önironia önparaodizálásába, s mikor gúnyol – nyilván önkéntelenül – bennünket, a közönséget. Általános zavar a „nézőtéren”. Ez is kínos. Talán az irodalom segítene, de az kimerül a körbejáró vendégkönyvbe kapart Hemingway-idézetben. Az író könyvéből felolvasott sorok ugyanis nem adnak többet, mint amennyit egy kamasz naplójából kiragadott részletek nyújtani tudnak. Ez nem irodalom. Ő pedig nem (az) író, hanem Zemlényi Zoltán, ZZ.

Akinek újabb kötete jelent meg *Öbölkör* címmel, és aki tényleg könyvbemutatót tartott, hiszen a könyv róla szól. A bemutató meg még többről...

– *Elkészült a gyümölcsrizs!*

mohai

BIG★L Levi's

szezonon kívüli

LEVI'S

termékek

60-70-80%-os

engedménnyel

rövid ujjú ing

6900 Ft helyett 2390 Ft

Sta Prest nadrág

42900 Ft helyett 2990 Ft

női téli kabát

29900-Ft helyett 6490 Ft

Dockers, Lee, Wrangler termékek

50%-os engedménnyel

Szeged, Római körút 42.

Nyitva: H-P: 9-17, Szo: 9-13

Mirnice Gyula: A halottak napjától a napok halottjáig (2. rész)

1999. november 4. Csütörtök

Nehéz nap lesz a mai, konstatáltam reggel, midőn az óramutatók félreérthetetlenül tudomra adták, hogy a tervezett ébredési terveim meghiúsultak, öt percem van a rádiós gyakorlatom kezdetéig, ami a tudomány jelenlegi állása szerint nem elég felöltözésre, fogmosásra, egy gyors (de alapos) vécére és egy tizenöt perces buszozásra. A baljóslatú előjelekkel nem törődve, új elkészülési világcsúcsot felállítva rohantam a buszmegállóba. Csütörtök a babonák napja: amikor semmi sem sikerül. Elkéstem a nyomorult húszast. Átkozódva a földhöz csaptam az esernyőmet. Képtelen lennék húsz percet várni a következő lomha buszra, ennél még a gyaloglás is jobb. Megindultam hát a következő megálló felé. Öt perc alatt megvolt. Séta tovább. Már majdnem elértem a harmadik megállót is, amikor elhúzott mellettem a következő busz. Szaladtam volna utána, de az imént földhöz csapott esernyőben megérlelődött a bosszú és kinyílt a kezemből, majd bekapaszkodva egy arra kóricáló ellenséges széláramlatba, kiröp-pent a kezemből. Esernyő vagy busz? A döntés megszületett, a busz krákogva elment.

Fél órát késtem. Halk, illedelmes kopogás, beosonás, lehajtott fejjel irány a leghátsó pad. Amikor aztán körülnéztem, rádöbentem, hogy a másik csoport órájára jöttem be. Megbököttem Ági vállát, válaszolna egy egyszerű kérdésre: a világ kergült ma meg, vagy velem lenne a gond? Velem van a gond. Mellesleg a világ is megkergült: 32, 5 fokos szögben ferdül a tengelye. Söprés ki a teremből, másfél órát kellett várnom, hogy beavatást nyerjek a rádiós szerkesztőségi munka rejtelmeibe.

Eszembe jutott egy szabadkai történet. Az egyetemi képzés unalomdíjas óráján, retorikán, a kétórás előadás utolsó perceiben felállt egy illető és határozott léptekkel megindult kifelé. Hova, hova? – kérdezte a tanár. A srác megszólalt, szerbül: Elnézést kérek, eltévesztettem a termet. Ehhez képest én jól jártam.

Hátra van még a feketeleves. Fekete humor. Az előzmények: szeptemberben nagy vehemenciával vettem magam egy focicsapat szervezésébe, természetesen nem a sport csalogató szírendalának engedelmességgel, hanem a testnevelésórák kitiriblizése végett. Sikerült hasonszőrű társakat lelmem, lasztit is szereztünk, csak nevezni kellett volna. Végül is ezen buktunk el: más sporttársak szemfülesebbek voltak, előttünk vagy öt csapatnyival betelt a keret. Félreértés ne essék: nem kényelmes, a dagadozás útjára készülő emberek vagyunk, csupán szerelnénk kényes izületeinkre számítani az aggkor nehéz pillanataiban is. A focicsapat egyetlen meccset játszott le: a névadás küzdelmét becsületesen megvívta. Az alábbi nevek közül kellett választani:

- Läger Rádió – az ötvenes évek legnagyobb slágerei
- A szent3ság 2séges 1séges
- fa-tál-is-fa-k-anál-is
- feneketlen tót

És szerintem a legjobb, egy laza Jókai parafrázis:

- A koszovói ember fiai

A mérkőzés az utolsó két jelölt közötti döntetlennel végződött.

Ma a buszon utazva kihallgattam két fiatalember beszélgetését. (Ne vonjon le senki elhamarkodott konklúziókat (ez már a második k betűs idegen szó a mai bejegyzésben: ha valaki kritikusan (sic!) áll ehhez a szöveghez, biztosan arra gondol, hogy még csak a k-ig olvastam el a Bakost), nem vagyok különben ilyen hallgatózós típus, különösen a buszon nem: utazás közben csak magammal tudok foglalkozni. Valahogy így mondta a kínai bölcs: minél messzebbre utazol, annál közelebb kerülsz önmagadhoz. Egyszer el fogok utazni a húszas végállomásáig. Petőfi-telep.). Azt mondja az egyik: Läger rádió. Mire a másik: az ötvenes évek legnagyobb slágerei. Kérvényeznem kellett volna a copy rightot (ez is k betűs idegen szó).

Egy írónak az a legrosszabb, ha ellopják valamelyik ötletét. Olyankor az író úgy érzi, hogy kihúzták helyette az Excaliburt. El tudom képzelni Jézust, amikor át akarták tőle venni a keresztet: Nem adom! Ha már eddig megcsináltam, én akarok lenni a főszereplő ennek a történetnek a finisében is! Az ellopott ötlet: sosemvolt ötlet. Ezzel kapcsolatban szeretnék írni egy novellát Stanley Kubrickról. Amikor elkészült a Gépnarancs, a rendező a saját kocsiján szállította át a mesterkópiát egy filmlaboratóriumba, utószínezésre. Az operatőr előtte haladt, hogy felfogja az esetleges ütközést. Az én novellámban azonban Kubrick kocsija felgyullad, és odavész a nagyszerű műalkotás egyetlen példánya. Stanley pisztolyt ragad és főbe akarja lőni magát. De eszébe jut, hogy akkor nem tudná megrendezni a Ragyogást, úgyhogy inkább rezignáltnak belekóp a lángokba. Hát kábé ez a véleményem a művész feladatáról.

Happy End: hazajöttem, megöleltem az én Ammácskám, és eloszlottak a fekete fellegek. Van valami abban a közhelyben, hogy minden jó, ha a vége jó: a szerelmes embernek nincs rossz napja. Esetleg zűrös.

1999. november 5. Péntek

Magyar-magyar szótárt akarok! Először is a Mekdonálszban: Kicsi vagy közepes burgit kérsz? – kérdi a csaj. Mit? – kérdelem én. Burgonyát – méltatlankodik ő. Eszem a szíved, gondolom magamban, sült krumpli vagy rósejbní, hogy az egyszerű plebsz is megértse! Aztán a buszon: olyan lányok intim beszélgetésének voltam akaratlan fültanúja, amilyenekről kinyomtatva csak a Free magazinban láttam szépen szólni, nevezetesen holdjáró cipős, cicomásra festett, éjszaka is napszemüveges modern lányokat hallgatóztam ki. Szokás újságíró körökben lenézően viseltetni ezen egzotikus hölgyemények irányában, ezt egyrészt intoleranciának tudom be, másrészt valószínűleg nagy seggű, zsíros hajú újságíróknak tartják az ápolit külsőt a modern társadalom rákfénéjének. (Pont ugyanolyan égő hippi-sen farkocsa fenni a haját, mint csillogós zselatint kenni a szem alá.) Az egyik techno-nő ezt mondta: Olyan depi vagyok! Mindjárt öngyi leszek! Ezt nagyon nehéz volt lefordítani, magyar szakos létemre.

Biztosan könnyebb utálkozni és elítélni számunkra nem érthető jelenségeket, de én arra tettem fel az életem, hogy nyitottan, megértően lássam a világot. Ezért nem példázok többet a narik, nacik és macik gazdag tárházából, hanem magam is a nyelvújítás lápos mezején próbálkozom: elnézést kérek, ha lekoppintok valakitől valamit, becsszó nem hallottam senkitől sem ezen terminusokat, álszerénység nélkül, büszkén állítom, hogy saját lelemények:

- József Attila sugárút: JASGÉTÉ

- Boldogasszony sugárút: Boldogasszony sugi

(A szerző a JATE Naplópályázatának egyik győztese. A befejező részt a következő számban olvashatjátok el.)

Vezérciki

Mély fájdalommal tudatjuk mindenki-vel, aki őket ismerte, szerette, netán tisztelte, hogy a diplomahalmazók napja leáldozott. Gyűjtőszemvedélyük mostantól legalábbis a korábbiaknál súlyosabb következményekkel járhat: az ezidáig sem kifejezetten egészségvédő (gondoljunk csak az idegrendszeri megpróbáltatásokra tél elején, tavasz végén) mánia az egzisztencia-teremtés ígérete helyett az egyetemista családjának anyagi hanyatlását biztosítja.

Állam bácsi ugyanis homo oeconomicus, már megint egy kicsit jobban, és már megint a mi kontónkra. Szerencsére az újonnan kifundált terápiát csak a megelőzésben kívánják funkcionáltatni, vagyis azokat, akiket már elhatalmasodott a baj, ott egye meg a fene. (Azért tessék ennek csendben örülni, mert jöhet még egy szigorú szemöldökű vizsgáztató, aki kellőképp belátó felülről érkező „gazdasági megfontolások” esetén, s olyan sebességgel pakolja vissza a mi nagy közös zsebünkbe a forintokat, amilyen gyorsasággal nem szégyélj meszelni!) Hanem aki idáig nem lett krónikussá, az megnyugodhat, a rizikófaktor igencsak leszűkült, egyetlen eleme édesapa vastag pénztárcája lehet. Amennyiben ez utóbbival nem bírna a kedves beteg, a magam részéről – a már emlegetett profi gyógyász mellett persze kuruzslóként – szelektív amnéziát javaslok. Tör-
lendő az állományból a pszichológia és a szociológia fogalma. Merthogy ezen szakok a jövőben nem párosíthatók semmilyen más szakkal. Ami ebben a formában nem igaz, mert dehogynem párosíthatók! Az „akció” egyetlen kitétele minimum 120, mások szerint 150 ezer forint félévente. (Itt engedtessek meg egy kis asszociációs játék: szociológia, pszichológia 150 ezer, közgáz 68 ezer, jog 68 ezer...)

Ez persze rosszul hangzik, mert paranoidok vagyunk, mert megint gondolkodás nélkül felháborodunk, mutogatunk, jogainkért kiabálunk. Egy nagy csapat szemellenzős barom vagyunk, akik a lojalitás minimumára sem képesek. Nem vitás, szólhattak volna előbb is, és akkor nem két héttel a jelentkezési lapok leadása előtt kell összeraknia az ábrát folyosón elkapott mondatfoslányokból a leendő (illetve ezzel

már csak ex-leendő) szociológus/pszichológus-palántának. Az is gusztustalan, hogy miközben anyagiakat emlegetnek – a kutatószak drága szak –, az így racionálisra satírozott háttérretnek gondolatokat szül a kétszakos delikvensben: ha Állam bácsi nekem még hajlandó volt állni a cehet, akkor én most prostituálódtam, s majdan ügyeljek rá, hogy bizonyítva hálámat mindannyiszor kellő mennyiségű fekália ékesítse a nyelvemet?! Mert ha már a gyarló gondolatoknál tartunk, eszünkbe jut, hogy volt idő, mikor egyeseket nagyon nem kedveltek ott fenn. Például a szociológusokat...

Na erről beszélek én, ez a nagy baj! Hogy így gondolkodunk. A leányzó fekvése pedig nem ezt kívánná!

Mi történik ugyanis az elkövetkezendőkben? Először is feltételezzük, hogy elhanyagolható lesz a vastag bukszás hallgatók száma az ominózus szakokon. Ellenben lesz egy csomó egyszakos, a terület iránti odaadó szerelemmel, kitartással, elkötelezettséggel, szenvedéllyel. Ha ezekért nem is, jobb híján, fél hetes órarend okán unalomból, vagy csak kihasználatlan agykapacitásuktól doppingolva ezek az emberek megrohamozzák a könyvtárat, nekirontanak az irodalomnak, olvasnak, elmélkednek, értelmeznek. Megindul a hagyományi szakbarbár-termelés, teret követel magának az izomszagú tudáson nyugvó professzionalizmus. Ennek fényében már beláthatjuk, mi csoda félelmetes bátorságról tettek tanúbizonyságot onnan fentről. Hiszen az ennyire tájékozott pszichológusnak bizonyosan jó szeme lesz arra, ki mit és miért csinál a fiúk közül. Az ennyire tájékozott szociológus nagyon fogja érteni, mi történik körülöttünk. A mindenkor Állam bácsinak így azután alaposabban is ránézhetnek majd arra a sokszor húsz körmére. Ez tehát tiszteletes játék: kockáztatnak és lám, nagy tétben játszanak.

Maximális elismerésem mellett azért – még mindig csak kuruzslóként – én ajánlom a rendszeres tisztálkodást. Biztos, ami biztos.

mohai

Egyetemi álhírek

Sikeres volt a Jate Kidobó buli, tájékoztatta lapunkat Tóth Attila, a JATE Klub vezetője. A halottak száma 23, a súlyos sérülteké 57, könnyebben pedig 132-en sérültek meg. A Kidobók kijelentették, hogy az áldozatokat saját halottjaiknak tekintik, és még egy kezét sem hajlandók adni belőlük senkinek.

A Szegedi Tudományegyetem Tudományegyetemi Karainak Hallgatói Önkormányzatai, és a Hallgatói Iroda közös beruházásba fogott: vettek egy új páncélszekrényt. A kódot a helyiségben dolgozó összes alkalmazott ismeri, így azonnal, mindenféle könyvelés nélkül vehet ki összegeket a széfől, ha meg akar szálni egy szegény sorsú hallgatót.

Az Oktatási Minisztérium bejelentette: jövő évtől megkönnyítik a felsőoktatási felvételiket. A megmérettetésre plusz pontokkal fog érkezni az az ember, aki helyesen írja nevét az előzőleg beadott jelentkezési lapokra. További többletpontokra számíthat a jelentkező akkor, ha a felvételi vizsgára időben és a megfelelő városba érkezik meg.

Az Osiris Tankönyvkiadó ezentúl kifestőkönyveket mellékel minden újonnan megjelenő könyvéhez. Az intézkedés célja, hogy azok a hallgatók is forgaszák a tankönyvet, akik nem szeretnek olvasni.

A Magyar Zoltánok Szövetsége 2000. március 8-án első ízben tüntetést szervez a Parlament előtt. Peremartoni Zoltán elnök petíciót kíván átadni az Országgyűlés elnökének, Dr. Áder Jánosnak, melyben kéri, hogy a soron következő parlamenti ülésnapon tárgyalják meg annak lehetőségét, hogy a nőnapot a XXI. században már február 29-én tartsák meg. Kérdésünkre Peremartoni elmondta számát a képviselők, különösen Van-csik, Illés, Trombitás, Gaál képviselő urak támogatására.

Értesítés: a SZTE március 15-i ünnepségén a megjelenés minden egyetemista számára kötelező. A hiányzók a távolmaradást április 4-én pótolhatják be.

1+eszel

A zene mindenkié, itt a világvége?

Most már tényleg itt van! – vonta le belső monológjának végső következtetését Béla, amikor már vagy öt perce álltam öröktől fogva a szobájában, és arra vártam, hogy rám figyeljen. Bár egy ideje egyetlen árva hangot sem hallott, csak a monitort bámulta, ezt azonban tényleg nagyon kimondta. Voltaképpen nem is biztos, hogy nekem szólt az üzenet, hanem csak úgy. Bele a légtérbe. – Nincs tovább! – mondta szinte diadalittasan, ő, aki véletlenül se Bartók, sőt semmiféle rokonságban sincs az illetővel – hacsak magyar mivolta vagy krónikus zenefüggése nem jelent ilyesfajta köteléket manapság. A szobatársakat láthatólag nem, és engem is csak az első pillanatban lepett meg az apokaliptikus kijelentés, de Béla mégis magyarázatba fogott, miközben a számítógép halk zümmögéssel tovább sűrítette a szoba felhomályában amúgy is vágható elektrosmogot. Így szólt: „Bevégeztetett! Itt a világvége! Mármint zenei, és természetesen üzleti alapon. Az ok egyszerű: a hálón minden megszerezhető. Nem hiszed? Figyelj! Ha holnap megjelenik egy lemez, órákon belül valaki felpakolja mp3-ban és legfeljebb annyit kér cserébe, hogy adj neki valami mást. Példa és bizonyíték: holnap jelenik meg az új The Cure. Megkapod tőlem a hétvégén mp3-ban. Ajándékba! Jogilag ez az egész utóleráthatatlan, megfoghatatlan, még hivatalosan is azt mondják, hogy zavaros, és voltaképpen ez a teljes Internet-téma kvintesszenciája. És hogy a világnak mért van vége? Szerinted kik használják leginkább a hálót? És kik a

legfőbb zenefogyasztók? Ha mi nem veszünk CD-ket, nemcsak a kereskedők és a stúdiók nem keresnek, hanem a zenészek sem. Ergo a lemezkiadás nem lesz jó üzlet, le lehet eresztetni a rolót...” És mondja és mondja tovább, én meg azon veszem észre magam, hogy sajnálni kezdem Gábor bácsit. Oldal Gábort, aki könyveket írt a lemezjátszó és a bakelit hanglemezek történetéről. Akinek otthoni hanglemez- és viaszhenger gyűjteményében megtalálható az öreg, már-már haldokló Kossuth hangja (1892-ből vagy 1893-ból), és az a híres, a Metropolitanban rögzített Caruso-hangfelvétel (1902?) is, amitől az énekes lábai elé hevert Amerika és az egész világ. Azt az Oldal Gábort kezdtem sajnálni, aki szerint Jean-Michael Jarre Oxigene-je (1980) óta nincs is zene, mert mindent az elektronikus zörejek és hangnak nevezett gerjedelmek vettek át, és az egész hóbelevancot csakis a pénz tartja életben – persze mesterségesen. Azért sajnálom az öreget, mert nemsokára talán tényleg akárkinek lehet az övéhez hasonlatos gyűjteménye, elég lesz egy kattintás. Legfeljebb kettő. Vagy az is csak „gerjedelem” lesz? Még akkor is Gábor bácsi, ha jobban szólnak majd, netán „hitelesebben”, mint a magái, amiket nemcsak az idő, de a lemezjátszótűk fogai is megrágtak néhányszor? „Figyelsz Te egyáltalán?” – bökö meg Béla. Válasz nincs, őt nem zavarja, folytatja. Eközben rájövök, mitől olyan nagyon ismerős Béla: olyannak látom, mint Brandauert a Mephistóban, mint valami végtelenül

boldog színészt, akit azért fizetnek, hogy a saját meggyőződését mondja és terjessze. – „Marhaság, kereskedelmi nonszensz, hogy a zenei CD árak évek óta felfelé mennek, miközben a nyers korongot lassan olcsóbban veszed, mint az üres kazettát! Most van négy és fél ezer is egy valamire való lemez a boltokban, ha csak simán felíratod, akkor is megúszod ezerből! Ha mp3-ban dolgozol, tíz lemez is fér egy CD-n. Én mondom: a sima CD lejátszók kora lejárt, hisz a CD-romom ezerszer megésszi őket hangzásban. Nem örület ez az egész? Ha nem most kezdted gyűjteni a zenéket, hanem van mondjuk 3-400 CD-d, egy vagyont perkáltál ki értük. Voltaképpen nem is a zenét fizetted meg, hanem azt az időt, amennyivel hamarabb hallhattad azokat a lemezeket. És nincs vége, mert jön a DVD és mindent újra tarol. Otthon akár mondhatom is; hogy hoztam a Révai-vagy akár a Lenin összezet és a kezükbe adok pár korongot. Ha így lesz (márpedig egy ilyen poént nem hagyok ki!), akkor minek kellene a könyvespolcok? És minek a nyomdák? És ez így tovább, látod hogy a világvégehez vezet? Na ugye!”

Aki azt hiszi, hogy Béla hibbant, az téved! Egyszer, évekkel ezelőtt arról beszélt, ha van Sátán, illetőleg Ördög ezen a Földön, akkor annak a számítógépben kell lennie. Gondoltam: komplett hülye a pali. Aztán megvettem életem első kompjuterét. Azóta hiszek Bélának.

Szabó M. István

A türelem zónát terem?

Éreznek, gondolkodnak, dolgoznak. Kevésbé tisztességtelenül, mint mások. Szegények. Hogyan is lehetne értelmezni ezt a hétbetűs szót? 1. Anyagiakban szűkölködő 2. Bizonyos negatív tényezők miatt sajnálatra méltó személy. Kétséget kizáróan megállapíthatjuk, hogy a lányok egy része egzisztenciális okok miatt álldogál az út szélén, akár esik, akár fúj. A betevő falatért, a gázszámláért, a világosságért, a meleg vízért, vagy éppen a bébiételért, az iskolában befizetendő osztálypénzért. Dolgoznak. Munkahelyük: az utca. Nem elégednek meg a szociális segéllyel, nem sajnáltatják magukat otthon, tesznek helyzetük jobbra fordulásáért.

Jó néhány önkormányzat úgy döntött, nem lesz türelmes, és nem engedélyez önálló területet számukra. A rendőrök hathatós segítségével és közbenjárásával megtisztítják magukat a nem kívánatos (és persze sokszor nem kívánatos) elemektől, elbocsátják őket, kirúgják őket, mindenfajta végkielégítés nélkül. Talán az lehet a baj, hogy egyik másik lánynak nincs nyelvvizsgálója... Aztán majd olvashatjuk: eldobta gyermekét a depressziós anya, kikapcsolták a villanyáramot K. Ilona békéscsabai lakásában, tovább

nő az öngyilkosságok száma, stb.

Még inkább sajnálatra méltóak azok, akik esetében már nem csak az egyéni érdekek dominálnak, akiket kihasználnak, akiket eszközként alkalmaznak, akiket dolgoztatnak.

Dolgozik, és dolgoztatják. Óriási különbség. Mindkét rétegnek meg kell találniuk a kiskapu, ha boldogulni akarnak. Az egyiknek drukkolok, hogy boldoguljon... Nyilvános házak? Saját lakás? Újsághirdetés? Nem sok választás akad. Persze szép lesz itt minden. A városok csillogni, villogni fognak a tisztaságtól, a külső városrészek látványa egyenesen üdítő látványt fognak nyújtani majd nekünk ezentúl. Gőzölgő, bűdös szeméthegek, roncok, füstölő gyármények, lerobbant telepek, korrupt, csaló, hazug, közérben keckekező emberek, maffia, kábítószer, cián, gyilkosságok, megrontás, csempészet.

A valódi szennyről nem kell megszabadulni, csak a lányokról? Ők is emberek.

Éreznek, gondolkodnak, dolgoznak. Kevésbé tisztességtelenül, mint mások.

Dobos Sándor

Csőd a teátrumban

Bevallom, én már akkor sejtettem, hogy a szegedi színház körül nincs minden rendben, amikor az általam igen nagyra becsült Korognai Károly visszakézből hajította el a „szívemcsücske” lap tudósítót.

Ab ovo gmino: lassan két éve vagyok főszerkesztő-helyettese, szerkesztője és állandó szerzője egy szegedi középiskolás diáklapnak, a Pofonnak. A múlt év szeptemberi szerkesztőségi megbeszélésen két fiatal barátom azt az ötletet vetette fel, hogy mi lenne, ha megkérdeznénk a legilletékesebb embert, a Szegedi Nemzeti Színház direktorát arról, hogy milyen bemutatók és egyéb előadások lesznek a következő évadban. Biztosan érdekelné ez a középiskolások egy rétegét. Bólintottam, és „szigorú” főszerkesztőként kiadtam az ukázt: ke-

ressék fel a direktor urat, faggassák őt meg. S lőn. Két tapasztalatlan barátom nagy igyekezettel, valamint egy notesz-szel felfegyverkezve rohanta meg a nevezett intézményt. Diákújságírói igazolványukkal egészen a titkárságig jutottak. Ott a titkárnő azt mondta, hogy az igazgató úr természetesen nem ér rá – lehet, hogy a selejtes díszletek között keresgélte következő darabjának kellékeit a pincében –, különben is, hogy képzelik, hogy egy porváros kulturális(?) fellegvárába(?) csak úgy, ukmukfukk, mindenféle egyeztetés nélkül berontanak?! Aztán a mesebeli hétfejtű hajazó kapuőr szeme megenyhült, „gyertek vissza jövő hét pénteken” – mondta a naptárra sandítva. E díszes pénteknek napfényes délelőttjén – amikor a diákok mind-mind iskolában vannak – megcsörrent a szerkesztőség telefonja, s a titkár kartársnő elhadarta az üzenetrögzítőnek, hogy a porváros színházának feje ma nem ér rá. Azt hiszem, nem túl igényes dolog az aznapra megbeszélt találkát így, egy üzenetrögzítőn keresztül lemondani. Persze kollégáim – mit sem sejtve az üzenetről – elmentek a színházba. A titkárnő azonnal elhajtotta őket, s közben csaknem sértve érezte magát, hogy szavai nem jutottak el a diákújságírók tudatáig. A gyerekek – mert ezek a tinédzserek nem elég kitaratóak – két felesleges út után feladták. Írjon a színházról a hóhérl! – összegezték tapasztalatukat, majd alkottak nekem egy sikerlistát és két szerelmes elbeszélést, melyek később meg is jelentek a Pofon hasábjain – színházcas cucc helyett.

Persze történt ennél cifrább is. Legutóbb – szintén a Pofont képviselve – hívom Korognai urat. Szeretve tisztelt titkárnője veszi fel a készüléket, a direktor úr nincs bent, de meg fog érkezni. Kérdezi, mit akarok. Csak egy rövid kérdést szeretnék telefonon keresztül feltenni neki. Semmi akadálya, hívjam őt tíz perc múlva. Én gyanútlanul örülök, nem sokára kész lesz a cikkem. Tíz perc múlva csörgők, de csak a hamarjában bekapcsolt üzenetrögzítő válaszol. „Jelenleg nem tartózkodik...”

Úgy hiszem, annak, akinek csak egy irányban hajlik a karja – mert hát láttam én Korognai urat a városházán is, ott valahogy más volt ez az egész feeling –, gondoljai akadhatnak az életben. A történetek óta ez a mondás járja felénk: aki nem fogadja a Pofon munkatársát, az a következő évben csődbe megy!

Sarnyai Tiber

engé

Interaktív

Az utolsó műsorszám késik, túl nagy a fény, ragasztószalag van a papucsomon, hova rejtsem, talán cipőben kellett volna lejönni. Ha valami baromság lesz, és rövid, ennyi várakozás után, akkor fölmegegyek. Dolgozom, elfoglalt ember, itt meg nagyon hideg van. Ha jó a műsor, akkor is csak a tortadobálásig maradok, a vetkőzős orgiához és a közös pornófilmmézéshez a múltkor sem mertem csatlakozni, mert olyan nincs is, biztos csak azért mondják, hogy jól leégessenek, esetleg fotózzanak. A fényképekkel amúgy is zaklatnak, mert egyszer véletlenül csináltam egy sorozatot, ahogy a Csaba talicskázik a Janival. (Az első Michael, a második David.)

Van feszültség, a bejáráthoz közeledek már ordítanak örömben, nekem meg beugrik az egyik koli-buli, ahol ketten a nőmmel, más lélek egy szál se, az ilyen rendezvényeken lehet igazán feloldódni. Azóta sem volt soha 10 négyzetméter az enyém. Hupikék Törpikék lesz, a rohadt életbe, most már biztos, hogy fölmegegyek. De valami lilára festett fazonok nyomulnak be az ajtón. Baseballütő van a hátulsónál, nahát, paródia készülődik, még nem megegyek fel. Kontyos, rövidnadragos. Az asztalon van minden, sör, cigi, cukor, koton, a törpök bevágódnak, kemények. Becslikozzák a cukrot, felszívják, cigiznek, söroznek, kemények. Még nem kotonoznak, itt kurva is lesz hamarosan. Dialógus van. „Figyelj, Genxtörp (Gengstörp), mennyi rá az adó?” „Te, Korruptörp, asszem 80 százalék.” „És ha megkenjük?” „Akkor 25.” Most veszi elő a számológépet, számolni fog. Nem, telefonálni, azt jobban tud. „Csáó, figyelj, adod 70, veszed 25, világos? Hogy mi legyen a Pintörppel? Szerintem nem lesz vele gáz, ő is a zsebünkben van.” Genxtörp: „Ja, a Pintörp az jó csávó.” Kemények. Véletlenül elborul a Borsodi, spriccel, a néző csujjog, menekül, interaktív műsor.

Új szereplő jön. Férfi, ő lesz a kurva, mindig a férfi a kurva, a nők ezt nem vállalják, ők inkább férfit játszanak, az ember nehezen adja önmagát. Ezt még talán kihúzzom. Törpinának hívják, várható volt. Szerintem most körbe fog menni, és mindenkit elhív egy menetre. Ezt nem bírom, bájologni kell vagy a szemet lesütni, és ha csak nézni akarom? Mégis előbb az asztalhoz megy, keveset ad, lebaszák, odaadja a maradékot. Nincs még kotonja, kap egyet. Dolgozni megy, ki van rakva a „türelmi zóna” - tábla. Törpapa jön, elviszi megint, Hókuszpók elfogja, megfőzi, de megmentik. Váratlan fordulat, vége van. Farsang.

Colalto

Nyelvvizsgázni márpedig kell...

A hónapok óta tartó bizonytalanságok a Nyelvvizsga Akkreditációs Testület február 14-én vetett véget. Ugyanis ezen a napon tettek javaslatot az Oktatási Minisztériumnak a Rigó utcai Origo rendszer akkreditálására. Így Budapesten ez a központ vizsgáztathat angol, német, francia, olasz, orosz, spanyol nyelvekből kétnyelvű rendszerben, míg magyarból mint idegen nyelvből egynyelvű (közvetítő nélküli) rendszerben. Az Idegennyelvi Továbbképző Központ (ez a Rigó utca hivatalos neve) 58 nyelvvizsgahellyel kötött megállapodást, amelyek közül most 6 meg is kapta az engedélyt vizsgáztatásra. Ezek a „vidéki központok”: a Debreceni Egyetem (angol, német, francia, olasz, orosz, spanyol), a Miskolci Egyetem (angol, német, francia, orosz), a Pécsi Tudományegyetem (angol, német, francia, olasz, orosz, magyar), a Soproni Egyetem (angol, német), a SZTE (angol, német, francia, olasz, orosz, spanyol), a Veszprémi Egyetem (angol, német, francia, orosz, magyar). Azok a hallgatók, akik ezeken a helyeken vizsgáznak, államilag elismert bizonyítványt kapnak, amit később már nem kell külön elfogadtatni a Rigóval. Kérdéses az új rendszerben történő vizsgáztatás kezdete. Az ITK ígérete szerint a vizsgáztatás 3 héten belül megkezdődhet, mielőtt az Oktatási Minisztérium jóváhagyta a javaslatot. A jelentkezéseket ettől függetlenül már fogadják. Vagyis az új árak már mostantól érvényben vannak, míg

Vizsgaeredmények

KÖZÉPFOK ÁLTALÁNOS "A" TÍPUS

Értékelési szempontok	Elérhető pontszám	Elért pontszám
1. Kommunikatív érettség	15	11
2. Szókincs	15	10
3. Nyelvhelyesség	15	9
4. Kiejtés	5	3
5. Beszédértés (szóbeli vizsgán)	5	4
6. Beszédértés (írásbeli vizsgán)	15	6
Összesen	70	43
		61 %

KÖZÉPFOK ÁLTALÁNOS "B" TÍPUS

Feladat	Elérhető pontszám	Elért pontszám
1. Felismerés azonosított szavak	15	10
2. Magyar szöveg fordítása idegen nyelvre	25	14
3. Idegen nyelv fordítása magyarra	15	10
4. Fordítás idegen nyelvről magyarra	25	13
5. Szövegértés olvasott szöveg	20	13
Összesen	100	60
		60 %

Sikeres "C" típus = sikeres "A" típus + sikeres "B" típus

a vizsgaidőpontokat leghamarabb március elejére ígéri. Várhatóan a most elfogadásra váró rendszert a Rigó utcai központ „kis nyelvekkel” is bővíteni fogja. Az ITK régi monopolhelyzetét megtartva egy ideig egyedül uralja a piacot, mert általános nyelvvizsgából egyetlen egy intézmény sem nyújtott be akkreditációs kérelmet.

Kammerer Zsófia

Állami Nyelvvizsga Bizonyítvány

Ez a bizonyítványt

száma alattuk ki, aki

az 19... év... hó... napján

helyesen

megértve

HAGYAR

országban

született, és az Állami Nyelvvizsga Bizottság elítte vizsgázt.

Az Állami Nyelvvizsga Bizottság tanúsítja, hogy

ANGOL

közép

nyelvből

felől

állami nyelvvizsgát tett.

A vizsga alapján azaz

C

típusú vizsga követelményeinek megfelelően.

Budapest, 2000. év... 01. hó... 08. nap.

Állami Nyelvvizsga Bizottság elnöke

Állami Nyelvvizsga Bizottság elnöke

EUR VOLÁNTAXI
SZEGED
444-888-488-488

„A márciusi nyelvvizsgákra a jelentkezési határidő február 10-e. Áprilisban Szegeden nyelvvizsgáztatás **nincs!**” – hirdeti a JATE Idegennyelvi Lektorátusa. A jelentkezéseket fogadják, de csak feltételeken, ami akkor válik véglegessé, ha a budapesti központ ellenőrzése során minden adatot rendben találtak. De az állam által elismert nyelvvizsgára történő jelentkezést addig nem tudják elfogadni, amíg a folyamatban levő akkreditációról új információ nem lát napvilágot. Az ilyen jelentkezéseket is csak akkor fogadják el, ha a benyújtott jelentkezési lap postai feladóvevényén a legkésőbbi dátum 1999. december 31-e volt, illetve ha olyasvalaki nyújtja be az igénylését, aki 2 naptári éven belül az Idegennyelvi Továbbképző Központban állami nyelvvizsgát tett, és azt a „C” típusú nyelvvizsga felvételéig szeretné folytatni.

Ja ... és mellel megváltozott az írásbeli néhány kitétele: középfokon 3000-3200n, míg felsőfokon 4000-4200n a követelmény (n=leütés).

Elsa, avagy nem minden az, aminek látszik...

Hadd mutassam be Elsát: 19 éves Bécsben született és 41 országban tart fenn kapcsolatokat 25 000 joghallgatóval. Nagyon téved, aki azt hiszi, hogy egy rossz erkölcsű nőről van szó. Elsa, pontosabban Elősa (The European Law Students' Association) egy nagyon is komoly nemzetközi szervezet. 1981-ben alapította négy ország, köztük Magyarország.

– Milyen céllal jött létre a szervezet, és mivel foglalkozik?

– Célja, hogy összefogja a nyugati és keleti egyetemeket – tájékoztatott Kiss Tünde, az Elősa vezetője. – Feladatának a tudományos tevékenységet, valamint a diákcsereprogram lebonyolítását tekinteni.

– Szegeden kívül még hol található kirendeltsége az országban?

– Magyarországon négy városban működik képviselője: Szegeden, Miskolcon, Debrecenben és Budapesten. Ezek közül a legnagyobb a szegedi központ, amely 1999 októberében létesült újra, és immár 300 tagot számlál.

– Ki léphet be a szervezetbe?

Az Elősa tagja lehet minden joghallgató, illetve azok, akik most szakvizsgáznak. Jelenleg főleg első- és másodévesek csatlakoztak a szervezethez, hozzájuk képest kevés a felsőbb évesek száma, pedig ők kedvezőbb feltételekkel és nagyobb eséllyel vehetnék igénybe a STEP-t (Student Trainee Exchange Programme), azaz a

nemzetközi és hazai gyakornokcsere-programot.

Tündétől azt is megtudtuk, hogy a tagoknak félévente 400 Ft-ot kell fizetniük. Ennek fejében sok érdekes programot szerveznek a résztvevők számára. Nemrég angol nyelvtanfolyamot indítottak, ami segítséget nyújthat a jogi szaknyelv elsajátításában. Ezenkívül az érdeklődők boncoláson is részt vehettek már, a közeljövőben pedig látogatást tehetnek a Csillag Börtönben is.

– Folyamatosan szervezünk különböző jogi témákkal, főleg az emberi jogokkal, illetve az Európai Unióval kapcsolatos előadásokat is – tette hozzá.

– Mikor kerül sor a következő

zö konferenciára?

– A legközelebbit április 6-7-én rendezik meg, témája az EU-integráció, valamint a kisebbségek jogai, helyzete, melyre szeretettel várunk minden érdeklődő tagot.

– A szakmai rendezvényeken kívül milyen más jellegű programokat rendeznek?

– Igyekeznek minél több szórakozási, kikapcsolódási lehetőséget biztosítani. Nemrég például bulit szerveztünk, nem csak előadásoknak.

– A szervezet önálló újsággal rendelkezik, amely az Elősa- a- lap nevet viseli. Milyen jellegű lapról van szó?

– Az újság az Elősával kapcsolatos hírekről számol be, valamint igyekszik minél több érdekességet bemutatni a jog, a tudomány, a kultúra és a sport világából.

Bár az Elősa Szeged vezetőségének tagjai nagy lelkesedéssel dolgoznak, helyzetüket nehezíti, hogy idejük jelentős részét elveszi a támogatók, szponzorok utáni szalaglás, mert jelenleg egyetlen jövedelmük, amiből gazdálkodni tudnak, a tagdíjból befolyó összeg.

Ami igaz, az igaz: egy önálló iroda is jelentősen megkönnyítené a munkájukat.

Sz. M.

Miért van szükség a régiókra?

Miket kell regionális szinten teljesíteni ahhoz, hogy az Unió tagjai legyünk?

Soós Edit:

Integráció és regionalizmus

Több, mint tankönyv.

**Pedagógusoknak, diákoknak
7-10% kedvezmény!**

Móra Ferenc Könyvesbolt
6701 Szeged Kárász utca 5.
Tel.: 62/420-963

BIBLIOTIL

Hangyák + Jazz = Gallé professzor

Gallé László professzor úr, az Ökológiai Tanszék vezetője most első ízben nyilatkozik Szegedi Egyetem munkatársának. Nem csoda, hogy nehezen tudott fogadni, hiszen még vasárnap is az egyetemi laborban munkálkodik, ha éppen nincs Bugacpusztán hangyákat tanulmányozni. Ennek a szokatlan hétvégének a délelőtti sikerült öt mégis szóra bírnom.

– Professzor úr, ön rovarattal foglalkozik, ezen belül pedig a hangyák ökológiája a kutatási területe. Miért pont ezeknek az apró, szabad szemmel szinte alig látható élőlényeknek szenteli az életét?

– A magyarázat egyszerű. Ha szétnézünk a világban, minden tele van madarással. Magyarországon is több ezerre tehető azoknak a száma, akik ezzel a tudományággal foglalkoznak. Egyetemista korunkban az akkori Állattrendszertani Tanszéken összegyűlt egy csoport fiatal, s mint kiderült, egy kivételével mind azért jöttek biológiát tanulni,

mert madarászok szerettek volna lenni. Nahát ez nem ment, ezért dönteni kellett, hogy ki marad meg az eredeti elképzelésénél. A hajdani diákok közül kevesen lettek ornitológusok. Az egyikből sáskász lett később, a másikkól rovarász, volt, aki atkákkal kezdett el foglalkozni, a negyedik katicabogarakkal. Én magam pedig a hangyákat választottam, s ezt azóta sem bántam meg, mert rájöttem, hogy a madarakhoz sokkal jobb szem és formaérzék kell, sőt bizonyos adottság is.

Hangyák a talajon

– Ha már a madaraknál tartunk, én még most sem értem igazán, hogy a világ összes állata közül miért pont hozzájuk vonzódnak legjobban a fiatal biológusok?

– Talán azért, mert a madarak nagyon attraktívák, vonzzák az embereket. De ez a szenvedély nem csak Magyarországon terjedt el, hiszen Angliában szinte népmozgalommá fejlődött, hogy minden hétvégén hajnalban mennek az emberek madarat lesni, és ők ezt nem is tudományos céllal teszik. A madarak jól láthatóak, színes tollukkal, dalukkal felhívják magukra a figyelmet, nem bujkálnak; egész évben megfigyelhetők. Miután gerinces állatok, elég közeli érzelmi szálak is fűzhetik hozzájuk az embereket. Teljesen egyértelmű, hogy egy kamasz gyerek nem az iránt kezd el érdeklődni, hogy egy bogár vagy egy hangya szalad a talajon. Érdekes viszont, hogy az emlőállatokkal nem sokan foglalkoznak. Talán azért, mert nehéz őket megfigyelni. Egy fiatal embernek például, aki elkezd ez iránt érdeklődni, szinte élményszámba megy, mikor meglát egy szarvast, őzet vagy vaddisznót, nem is beszélve a rókáról, amit az ember életében alig lát; hacsak nem vadászokról van szó, akik kifejezetten keresik őket.

– Van-e olyan ága az állattannak, ami iránt az utóbbi időben megnőtt az érdeklődés?

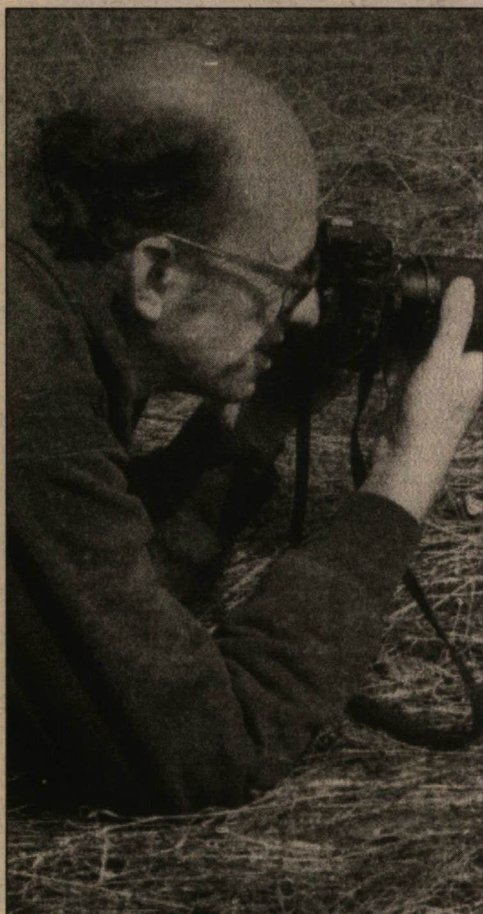
– Igen, sokan foglalkoznak mostanában a denevérekkel. A madarakhoz hasonlóan őket sem túl nehéz megfigyelni.

– Térjünk vissza az ön szakterületére! A hangyászaton belül melyek azok a témák, amik manapság izgalmasnak ígérkeznek a kutatók számára?

– Először is el kell mondanom, hogy a hangyák sok mindent tudnak a társas életmódjukból következően, amit nagyon sok magányosan élő rovar nem. Nem csak a nagyon fejlett ivadékgondozásukra, a viszonylag közismert kommunikációs rendszerükre gondolok itt, hanem olyan jelenségekre, amelyeket már-már szinte nehéz megmagyarázni rovarszinten. Ilyen a rabszolgotartás, az állattenyésztés, növénytermesztés, a kábítószert-fogyasztás és így tovább. Tehát olyan dolgok ezek, amelyek nagyon is emlékeztetnek az emberi társadalomra, bár egészen más mechanizmusok vannak mögöttük. Természetes, hogy azok, akik társas rovarokkal foglalkoznak, méhekkal, hangyákkal, darazsakkal, vagy éppen terheszakkal, elsősorban azt kutatják, hogy milyen az életmódjuk, kommunikációs rendszerük, hogyan viszonyulnak egymáshoz. Engem viszont az ökológiájuk érdekel: az, milyen hangyafajok populációi élnek együtt, s melyek azok a tényezők, amelyek kialakítják ezeknek a hangyaközösségeknek a szerkezetét, mintázatát, és az, hogy milyen mechanizmusok, környezeti feltételek vannak emögött. Most a populációk közti versengéssel foglalkozunk.

– Időközben a kutatások központja Szeged lett. Hány magyar anyanyelvű biológus vesz részt a tudományos munkában?

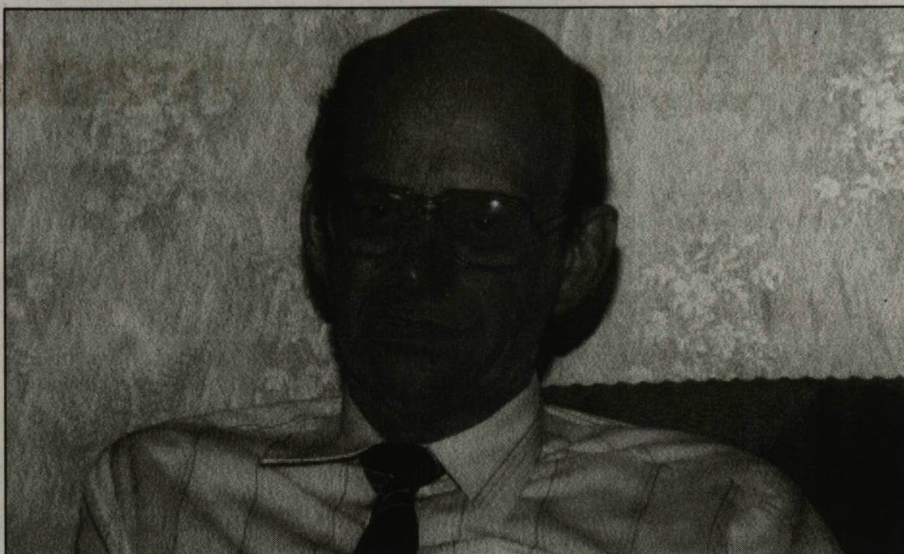
– Körülbelül tíz-tizenöt. Ez nagyon jó dolog, ha belegondolok, hogy néhány éve még csak ketten voltunk. Azért Szeged a központ, mert nekünk van egyedül doktori iskolánk, ahol hallgatókkal tudunk foglalkozni. Olyan szemináriumokat szervezünk, amelyek a társas rovarokkal foglalkoznak. Volt már Szegeden ebben a témában nemzetközi szimpózium, s mi is részt szedtünk benne olyan kongresszusok szervezésében, melyeknek legalább egy szekciója a társas rovarok ökológiájával foglalkozik.

Hangya-Jazz

– Most ugorjunk egy nagyot! Köztudott, hogy amikor Gallé professzor neve szóba kerül a hallgatók közt, mindenkinek egy életvidám ember jut eszébe, aki rajongva szereti a zenét. Előfordul, hogy a laborban is szól a jazz?

– Mindig szól, de munka közben inkább a szívemben. Amióta világ a világ, mindig a divatos zene iránt érdeklődtek a fiatalok, így volt ez az én időmben is. Akkoriban a külföldi felvételekhez nehéz volt hozzájutni, ellentétben a hazai termékkel, ami – valljuk be őszintén – lényegesen silányabb volt, mint a nemzetközi. Az ötvenes években külföldön már rég csúcson volt a jazz és a rock and roll, s mi Magyarországon mit sem tudtunk erről. Tiltott volt Elvis Presley, Little Richard, Louis Armstrong és Ella Fitzgerald. Hallgattuk a belgrádi rádiót, az újvidéki rádiót, mert ezeket jól lehetett fogni és számos ilyen felvételt adtak. Körülbelül tizennégy éves lehettem, mikor a luxemburgi rádióban meghallottam Louis Armstrong egyik felvételét. Azonnal megragadott a rekedtes hangja, virtuóz trombitájátéka. Később több

kedvencem is lett: Duke Ellington, Louis Prima, Ella Fitzgerald és a többiek.

– **Hogyan tudott a szűkös körülmények közt szerelni jazz lemezekre?**

– Először csak külföldről behozott lemezeket lehetett másodkézből megvenni, később volt két bolt, ahol nagyritkán előfordult egy-egy darab, de az árak

egy akkori fizetés felének felelt meg. Nagygyűjtögettük a pénzt, hogy egyet-egyet meg tudjunk venni. Most is van olyan ritkaságom, amit még akkor sikerült beszerezniem.

– **Ha ennyire nagy a jazz iránti rajongása, akkor miért nem próbált soha zenélni?**

– Nem tehetek róla, egyszerűen botfülem van, nem tudok előadni. De a stílusokat felismerem, többé-kevésbé meg tudom állapítani, hogy ki milyen szinten játssza ezt a zenét. Sajnos nem vagyok profi szakértő.

– **A hot, vagy a cool jazz az, ami**

közelebb áll a szívéhez?

– Engem a korábbi lendületes, forró variációk kápráztatnak el. Inkább a húszas évek vége felé volt divatban az a fehérek táncparkettjére való, jólfésült zene, amit néha kényszeredettségből feketék is játszottak.

– **Miért szereti valaki a XXI. században azt a stílust, ami a XX. század elején jött létre és már akkor is rétegzene volt?**

– Jó kérdés. A jazz New Orleans környékén született. A feketék számára ez a zene érzelmekkel telítődött, társadalmi helyzetükhöz kötődött. Afrikai motívumok, spirituálék, munkadalok elemei keverednek az európai fúvós zenével. Ez nagyvárosi folklór olyan népi elemekkel, amelyek a többi zenéből, például a klasszikus zenéből kivesztek. A szemünk láttára készül el, mert improvizálnak benne a résztvevők. A kollektivitás ragad meg benne, az, hogy mindennek megvan a helye. Zenész és közönség kölcsönösen részt vesz a produkcióban.

– **Észrevettem, hogy ugyanolyan lelkesen beszél a jazzról, mint az ökológiáról. Van valami hasonlóság a kettő között?**

– Az életközösségekben is nagy szerepe van a rögtönzésnek. Nem mindig lehet törvényszerűségekről beszélni. Tehát az életközösségeknek sincs szigorúan leírt kottájuk. Ez egy kicsit hasonlít a jazzhez is. Ami konkrétan a dixielandet illeti, függőleges építkezése van a polifónia miatt csakúgy, mint a táplálkozási hálózatoknak. Ez lehet a magyarázata annak, hogy akik ökológusok, előnyben részesítik az ilyen fajta zenét, pedig a jazz egy nagyvárosi folklór, s valójában igen kevés köze van a természethez.

Merhej Raula

BÁINT SÁNDOR
KÖNYVESBOLT

A Bálint Sándor Könyvesboltban szótárra, nyelvkönyvre, tankönyvre 10%, egyéb könyvre 20% engedményt adunk!

Ajánlatunk:

- **A. Golden: Egy gésa emlékirata**
- **L. Urs: Armageddon**
- **Kundera: Az élet másról van**

JATE utalványt beváltunk!

Szeged, Aradi vértanúk tere 8 (a Képesbolt mellett)

Nyitva:
hétfőtől-péntekig: 8-19-ig
szombaton: 9-13-ig

Hálószevezgetés – kommentár nélkül

Részlet következik a Subotica Trans nevű közlekedési vállalat menetdíjkezdvezményeit összefoglaló brossúrából:

100 százalékos kedvezmény (ingyenes utazás)

A díjmentes utazásra az egyenruhás belügyi munkások mellett joguk van a következőknek is:

- *gyerekek hat éves korig, szülői kíséret mellett (a kísérő két ilyen korú gyermeket vihet magával),*
- *a néphősök,*
- *az elesett néphősök szülei,*
- *az Obiliæ érem viselői,*
- *a Karadjordje csillag viselői,*
- *az 1941-es Emlékérem viselői,*
- *a Partizán Emlékérem viselői,*
- *a soluni önkéntesek,*
- *a spanyol polgárháború résztvevői,*
- *a vakok,*
- *a szövetségi, a köztársasági és a tartományi képviselőházak küldöttei,*
- *a háborús és a békeidős katonai rokkantak az I-től a IV-ik kategóriáig,*
- *a háborús és a békeidős katonai rokkantak az I-től a X-ik kategóriáig, ha betöltötték a 70-ik életévüket.*

<http://www.sutrans.co.yu>

rjcs@index.hu

Pontvadászat

Ha otthon vagy a hálón (és mi másért időznél ennél a rovatnál), a virtuális világban való barangolásod közepette szerezhetsz magadnak pólót, webkamerát, mobiltelefon előfizetést, ha szerencsés vagy, akár saját számítógéped is lehet. Ezzel kecsegtet a Pontvadász néven meghirdetett számítógépes vetélkedő. Az Index, a Népszabadság és a tv2 közös játékának lényege, hogy a különféle elérhetőségen megtalálható kérdésekre kell válaszolni, amely válaszok pontokat érnek. Igaz, ha komoly ajándékre pályázol, nem elég a klaviatúrát koptatnod. Ha a www.halovilag.hu, a www.index.hu és a www.comptech.hu oldalakat napról-napra meglátogatnod, az itt feltett kérdések megválaszolásáért 1-2 pontokat kapsz. Ami igazán lendíthet ügyeden, az a kereskedelmi csa-

torna éjszakai (másnap délelőtt ismétlik) adásának figyelemmel kísérése, és a Népszabadság keddi Computertechnika melléklete. Az itt feltett kérdéseket helyesen megválaszolók számlájára esetenként 7-7 pontot könyvelnek el.

Hányszorosa egy A-drive meghajtó kapacitása az 1,44"-es meghajtóhoz képest? Milyen billentyűkombinációval lehet a DOS-ban visszatérni az eredeti amerikai billentyűkiosztásra? – Arra az esetre, ha nem tudnád csípőből a választ, három lehetőséget ajánlanak fel. A játék már elindult, de az első fordulója egészen nyárig tart, így még van idő bekapcsolódni. Próbáld ki! Regisztráltasd magad, és indulhat a pontvadászat: www.pontvadasz.index.hu

(bpl)

PONTVADÁSZ

HÁLÓVILÁG ■ COMPUTER TECHNIKA ■ INDEX

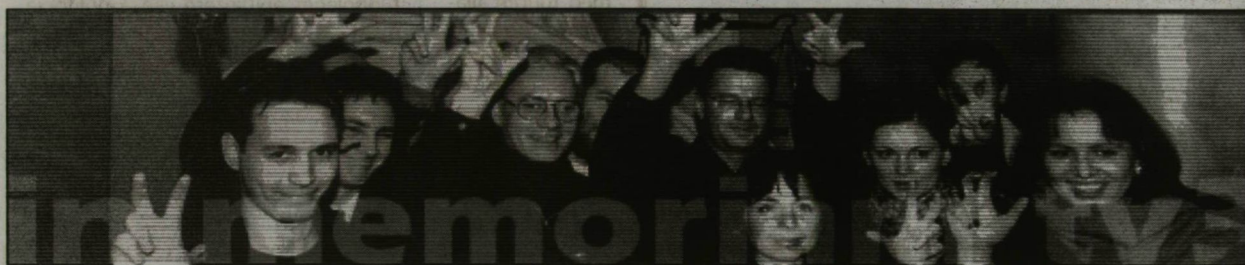
Micsoda honlap!

Február 3-án lezárult az az egyhónapos árverés, mely izgalomban tartotta a közvélemény egy nem túl csekély hányadát. Hetven licit érkezett, s az egyforintos kezdő összeg 252 500-ra kúszott fel. A pénzért a nyertes egy eszmei értéket és egy honlapelhelyezést tudhat a magáénak. Ez még nem mozgatja meg az átlagember fantáziáját, hiszen manapság egyre gyakoribb az internetes árverés. De a név, az áru már izgalmasabb. www.torgyan.com mal nem mindenki dicsekedhet. Csak az az egyvalaki. Kérdés persze: etikus-e eladni egy jól csengő nevet (csak azért, mert naponta ki tudja hány ember írja be a böngészőjébe), és egyáltalán: kinek van rá szüksége?

TV3 télen-nyáron

Ha tudod, mi történt február 21-én 19:30-kor a TV3-mal; ha nem tudod, de érdekel; ha nem érdekel, és bosszankodni akarsz azon, másoknak mennyi felesleges szabadidejük van! Akkor neked ajánlom a <http://tv3.hungary.hu> emlékdalt, ahol Khelben igyekezett mindent összegyűjteni, ami a TV3-ról megtalálható a weben. Letöltheted a Rém rendes család főcímét, meghallgathatod Hardy Mihály szavait az utolsó Hír3 végéről, és megleheted az utolsó Időjóst...

B.

Átverés a szűzárverés

„Szandrának hívnak, 21 éves vagyok. 181 centiméter magas vagyok, szemem színe kék, súlyom 59 kg.” Ezt olvashatták a www.extra.hu/szuzi oldal látogatói azon az

elhíresült honlapon, ahol Szandra a szüzességét bocsátotta árverésre.

„Előbb-utóbb úgyis el fogom veszíteni, de mint mindent az életben, ezt is többféle módon lehet. Vagy hagyom magam, hogy megtörténjen a dolog, és lehet, hogy utólag megbánom, vagy

elkérek az elsőért (amelyre úgy készülök fel, hogy emiatt ne legyen később az életben lelkiismeret-furdalásom) egy bizonyos összeget, melyet meg lehet licitálni.” Szandra nem felejtette el kikötni, hogy csak azokat az ajánlatokat

veszi komolyan, ami névvel, címmel és telefonszámmal landol postafiókjában. A nevezetes éjszaka (?) dátumaként április 1-jét tűzte ki.

Érkeztek is a kéjre vágyó férfiak levelei szép számmal. Egészen addig, míg ki nem derült – amit azért sokan sejtettek – hogy az egész egy kapitális blöff.

Talán jót kacagtunk volna az egészen, ha az oldal készítője – aki állítása szerint még csak 16 éves – nyilvánosságra nem hozza a licitálók személyi adatait. Mert ettől az egész már nem is olyan jó buli. Ha egy „kedves” ismerősünk a nevünkben küldött levelet,

akkor az oldalon található listát figyelgetve érhetnek bennünket meglepetések.

Talán ennél humánusabb április 1-jei tréfát is ki lehetett volna találni.

B.

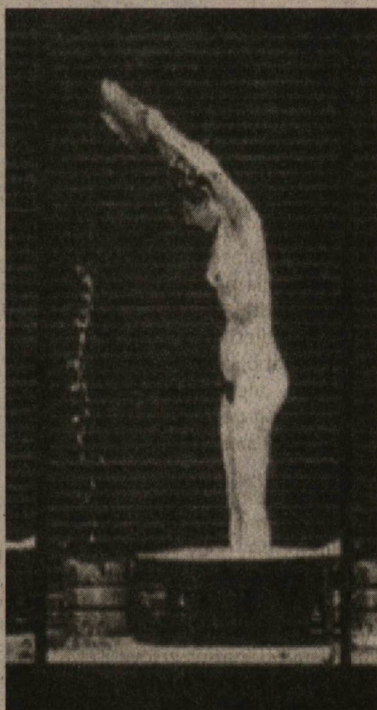
Cyberokuljunk együtt!

Elindult az első hazai cyberegyetem, ahol cybertanrendeknek megfelelően töltheted le a tananyagot... egyelőre csak filozófiából. A www.phil-inst.hu weblapon regisztráltathatod magad, és a kapott jelszóval azután szabadon hozzáférhetsz a jegyzetekhez. A szerkesztő végén, csakúgy mint a „normális” egyetemeken, vizsgáznod kell. De ha arra gondolsz, hogy egy cyberhaverod fog helyetted elzárándokolni a cyber-vizsgára, csalódnod kell. A vizsga ugyanis – hasonlóan más, idejélmúlt egyetemekhez – itt is szóban lesz. A cyberegyetem első éve ingyenes, a továbbiakról még nem tudni semmi biztosat.

B.

<http://index.szeged.hu>

Hírek Percről Percre...

index.SZEGED

Már csak egy ugrás

Kispadon egy nagy csapatban

Bölcsödében, óvodában, általános iskolában együtt fociztunk, sajnos már akkor sem ugyanazon a nívón. Nyolcadik után én poros szülővárosunkban ragadtam, ő a Fradihoz igazolt. Futballpályafutásunk ellenkező irányú fejlődése nem állt meg ezen a szinten. Én Magyarországon egyik legrosszabb csapatában butítottam a labdát, ő a német Bundesliga egyik legnépszerűbb klubjának védője. Szollár Krisztiánt – aki honfitársával, Hajnal Tamással együtt került a Schalke 04-hez – gelsenkircheni lakásán hívtam fel telefonon.

– Kevesen tudnak rólatok, arról, hogy a Schalke profi keretének két magyar játékos is tagja. Te hogyan kerültél ki Németországba?

– Orosházáról, 1994-ben igazoltam a Fradiba, ahol három évig játszottam, emellett pedig szerepet kaptam a korosztályos válogatottakban is. A tizenhat évesekkel 1997-ben részt vettünk a németországi Európa bajnokságon, ahol a csapat jól szerepelt, és nekem sem ment rosszul a játék. Az Eb-n különböző kluboktól jelen voltak edzők és játékosmegfigyelők. Egy hónappal a hazaérkezés után kaptam egy hívást a menedzseremtől, aki elmondta, hogy lehetőség van arra, hogy külföldre szerződjek. Kiutaztunk ide megnézni a körülményeket, a szerződési feltételeket, meghallgattuk a klub elvárásait, és végül aláírtam a Schalkéhoz.

– Hajnal Tamás is ugyanezt az utat járta be?

– Igen, együtt jöttünk ki a Fradiból.

– Az Eb után lett volna lehetőségéd máshová igazolni?

– Nem, csak ezt az egy ajánlatot kaptam.

– Milyen csapatban szerepeltetek először?

– Az ifjúsági A csapatban, itt két évig játszottunk, és innen kerültünk át tavaly nyáron a felnőttekhez.

– Gondolom nehéz volt a kezdeti időszak, a beilleszkedés...

– Hát elég furcsa volt az idegen környezet, meg kellett barátkozni a környékkel, ráadásul nekem a német nyelv nem tartozott az erősségeim közé. Az edzők, a csapattársak mind nagyon rendesek és segítőkészek voltak, sokszor mondták, hogy ha bármilyen problémám van, bátran szóljak nekik, segítenek mindenben.

Heti három alkalommal jött hozzánk némettanár...

– Ezek szerint akkor még együtt laktatok Hajnallal?

– Igen, így könnyebb volt az új környezetet megszokni. Nem éreztük magunkat egyedül, meg tudtuk egymással osztani a gondolatainkat, volt kivel beszélgetni. Tehát egy éven keresztül hetente háromszor németeztünk, utána viszont már nem volt rá szükség, mert egész jól ment a német.

– Most már tökéletesen beszéled a nyelvet?

– Hát ezt nem mondanám, nyelvtani hibáim például még akadnak, de meg tudom érteni magam és szinte mindent megértetek.

– Várható volt, hogy leigazolnak benneteket a nagycsapatokhoz?

– Ezt előre nem tudtuk, de reménykedtünk benne. 1998 decemberében, még mielőtt a téli szünetre hazautaztunk volna, a menedzser, Rudi Assauer behívott minket az irodájába, elmondta, hogy szeretnének velünk szerződést kötni, mert számítanak ránk a felnőttek között is. Megkérdezte, hogy mit szólnak hozzá, hát mi nem nagyon tudtunk szóhoz jutni, márha örültünk neki. Végül három hónappal később, februárban írtuk alá a szerződést.

– Hogyan fogadtak a „nagyok”?

– Kicsit szokatlan volt megint egy új környezetbe kerülni, ráadásul én nem nagyon szeretem a hirtelen változásokat. Annyiban szerencsénk volt, hogy mi ifistaként hetente egyszer-kétszer a felnőtt csapattal edzhattunk, tehát a játékosok már valamennyire ismertek minket. Itt is mindenki nagyon rendes volt, hamar befogadtak minket. Egy focistát a mutatott teljesítmény alapján ítélnék meg leginkább, ez nálunk is így történt, ezéért nem volt gond a beilleszkedéssel.

– Egyik sztár sem nézett le benneteket, fiatalokat?

– Abszolút nem, sőt segítettek mindenben. Ha valamit rosszul csináltunk, szóltak, elmondták, hogy kellett volna.

– Ki a legjobb barátod a csapatban?

– Hát... még mindig a Tomi. A felnőttek közül nincs olyan közeli barátom, ettől függetlenül csapat-összejeveleteken mindig jó a hangulat, a múltkor például gokartozni voltunk, aztán minden kedden edzés után elmegyünk egy bárba, ahol eszünk, iszunk, beszélgetünk.

– Egyedül élsz?

– Igen, egyedül.

– Nem rossz?

– Már megszoktam a magányt. A barátnőm csak havonta-kéthavonta tud meglátogatni, ő nagyon szokott hiányozni, a szüleimmel pedig minden nap beszélék telefonon.

– Bár az előkészületi meccseken többször játszottál, Bundesliga-találkozón még nem sikerült pályára lépned.

– Egy tizenkilenc éves védőnek sokkal nehezebb a csapatba kerülnie, mint más játékosoknak. Védőt akkor cserélnek be, ha a másik lesérül, vagy ha borzasztóan rosszul játszik, például rúg két öngólt. Egy középpályás becserélése kevesebb rizikóval jár, ha ő elpasszol egy labdát, még mögötte a védelem, ha viszont egy emberfogó hibázik, abból valószínűleg gól lesz.

– Mennyire keserít el, hogy meccsről-meccsre csak a kispadon kapsz helyet?

– Persze megfordul a fejemben, hogy milyen jó lenne játszani. Néha eszembe jut, hogy én tényleg ennyivel rosszabb vagyok-e a többiekénél. Ezeken a hülyeségeken túl kell tennem magam, és tovább hajtani. Az sem mindegy, hogy egy játékos tizenkilenc, vagy huszonkilenc éves, nagyon sokat számít a rutin. A posztomon játszóknál közül az egyik a lengyel válogatott csapatkapitánya, a másik több, mint nyolc éve játszik a Bundesligában, én is tudom, hogy ez nem úgy megy, hogy feljövök az ifi A-ból és rögtön kiszorítom őket. Egyébként, ha a felnőtteknél nem cserélnek be, utána a tartalékcsoportban mindig játszom.

– Gellei Imre, az olimpiai válogatott kapitánya kinevezésekor azt nyilatkozta, hogy rád is számít a válogatottnál. A legutóbbi alkalommal azonban nem hívott meg a keretbe.

– Igen, a nyilatkozatról én is hallottam, de fogalmam sincs, hogy most miért nem hívott meg. Talán azért, mert nem más válogatottal volt barátságos mérkőzés, hanem a Tatával játszottak. Remélem, hogy az elkövetkezendőkben számíthatok rá, legalább egyszer meghív, és akkor meg tudom mutatni, hogy ott is megállok a helyem.

Vidakovics Zoltán

Ha én dunaújvárosi lennék

Ha én dunaújvárosi lennék, szombat délután ebéd után fognám magam, körbeteléfonoálnám a haverjaimat, és a kellemes tavaszi napsütésben kísélnék a labdarúgó stadionba, hogy végignézzem, ahogy Zavadszky, Tököli, Jakl és a többiek hogyan tanítják a fél országot focizni. Látnám, ahogy a sok ezer drukker egyként ünnepel, élteti Egervári Sándort, a tisztességes munkát, a tiszta körülményeket, a sportbarát Dunaferret.

Ha én dunaújvárosi lennék, nem bírnám ki, hogy az üdítő gólok után ne nézzek át a sportcsarnokba, hogy haladnak a kézisek. Mivel szeretem a kézilabdát, besomfordálnék a több ezres tömegbe és megtekinteném, ahogy Farkas bravúrt bravúrra halmoz a kapuban, ahogy Siti világhalmoz a bajnoki címre vezetői a mindent megnyerő lánycsapatot. Nem érném be ennyivel, konok módon ott maradnék a csarnokban, bár haverjaim erősen gyözködnének, menjek el velük hokimeccsre, a bajnoki döntő első mérkőzésére. Maradok, és látom, hogy új korszak kezdődik a férfi kézilabdázásban is, mivel a jelenlétemkor is főlényesen győzedelmeskedő gárda Kuzmicsovval, Mocsaival és a szivarozó Hernandez kapussal a tabella élén magabiztosan vítézkedik, és már három pont előnyre teszert. Jaj, szegény Veszprém! Még mindig maradok, és látom, ahogy a fiúk és a lányok együtt pezsgőznek a pálya közepén, na jó én is beszállok, elvégre ez a csapat az enyém is, egyébként is, a dupla bajnoki cím nem gyakori a honi sportéletben.

Ha én dunaújvárosi lennék, nyomban kétségbe esnék. Mindjárt kezdődik a Dunaferre – Szeged Extraligás röplabda-meccs, a szomszédban viszont még tart a hoki. Mit tegyek? Tulajdonképpen, ha maradok, valószínűleg újabb győzelmet

látok, ha megyek, úgyisintén, tehát mivel mostanság elég lusta vagyok, úgy döntök, továbbra is élvezem a csarnok gyönyörű látványát, nem engedek a csábításnak, „helyben hagyom magam”. Szűk óra múlva feléznék az eredményjelző táblára, és ezt látnám: hazai 3, vendég 0. Elégedetten konstataálnám, hogy Forgó, Gubik, Jacusenko ismét ellenállhatatlan volt, így nem is lehetett másra számítani, csak egy újabb sikerre, és akár majd a bajnoki döntőre...

Ha én dunaújvárosi lennék, elfáradnék. Az arcizmaim elszibbadnának a sok mosolytól, nevetéstől, jóllehet hangszálaim is jeleznének, nem volt jó ötlet végigkibálni több órát teljesen feleslegesen. „Nem volt felesleges,” – válaszolnék magamnak – „én élveztem, örültem, együtt ünnepeltem sok ezer társammal.” Most már ideje hazamenni, nem mintha lenne hozzá kedvem. Sikerülne is kijutni az utcára, és lám, kik jönnének szembe? Igen boldog, és kielégült haverjaim, akik elújságolnák, hogy ismét a zsebünkben érezhetjük újabb aranyunkat, igaz, most csak 5:0-ra nyertünk, de Kóvágo, Szélig, Ladányi tett arról, hogy véletlenül se járjanak olyan gondolatok a fejünkben, hogy a következő összecsapáson más lesz a befutó.

Ha én dunaújvárosi lennék, megijednék. Megijednék, mert hazaérve mindenki azt kérdezné, mennyivel nyertünk, ki volt most a legjobb, hány hetes volt, kit állítottak ki, volt e bunyó, láttam-e a tévéseket stb. Igen, láttam a tévéseket, nem volt bunyó, nem is nagyon szokott, de nyertünk, nyertünk, és még egyszer is nyertünk. Szüleim nem lepődnének meg, unott arckifejezéssel visszavonulnának a tv-szobába, már megint nem történt semmi érdekes, nem kaptunk ki, számukra már az állandó sikerek is unalmasnak tűnnének. Nekem nem.

Ha én dunaújvárosi lennék, boldog lennék, örülnék a sikereknek, sajnálnám a többi várost, büszke lennék magamra, a csapatokra, az egész közegre.

De nem élek ott, szegedi vagyok. Jobban belegondolva, hülyén is hangzana:

Tiszaferre...

Dobos Sándor

Rossz csere

Idézet a Nemzeti Sport 2000. február 27-i, szombati számából:

„Szörnyű tragédia történt Pozsonyban, a nemzetközi női kadett törversenyen. Gémesi Mariann, a gödöllőiek fiatal versenyzője a döntőbe jutásért vívott asszó közben rosszul lett, elpattant az aortája. A viadalon nem volt orvos, és hiába próbálták egy órán át élesztetni a versenyzőt, nem sikerült megmenteni az életét. A versenyt azonnal berekesztették. Gémesi Mariann vasárnap lett volna 17 éves.”

Az ember ilyenkor eldobja az újságot, legalábbis én ezt tettem. Majd újra kezébe veszi és még egyszer elolvassa. És még akkor sem hisz a szemének. Majd miután felfogja, elkezd magában morogni, feltesz néhány megválaszolatlan kérdést, amit reményei szerint talán az arra hivatottak is feltettek az illetékeseknek. Hogy lehet bármilyen versenyt, legyen az akár csak egy „szimpla diákolimpia” megrendezni úgy, hogy orvos még a környéken sincs? Rendben volt-e Gémesi Mariann sportorvosi igazolása? Egy aorta nem pattan csak úgy el... Hol volt a magyar csapat orvosa?

Miért engedték versenyezni, ha tudtak a betegségéről? Hol rendezték a viadalt, hogy egy óra alatt nem ért oda egyetlen (roham)mentő sem? Még nem volt tizenhét. Még élhetett volna, megnyerhette volna.

„Nem sportbaleset volt” mondja a vezetőség. Ez nem válasz a kérdésekre.

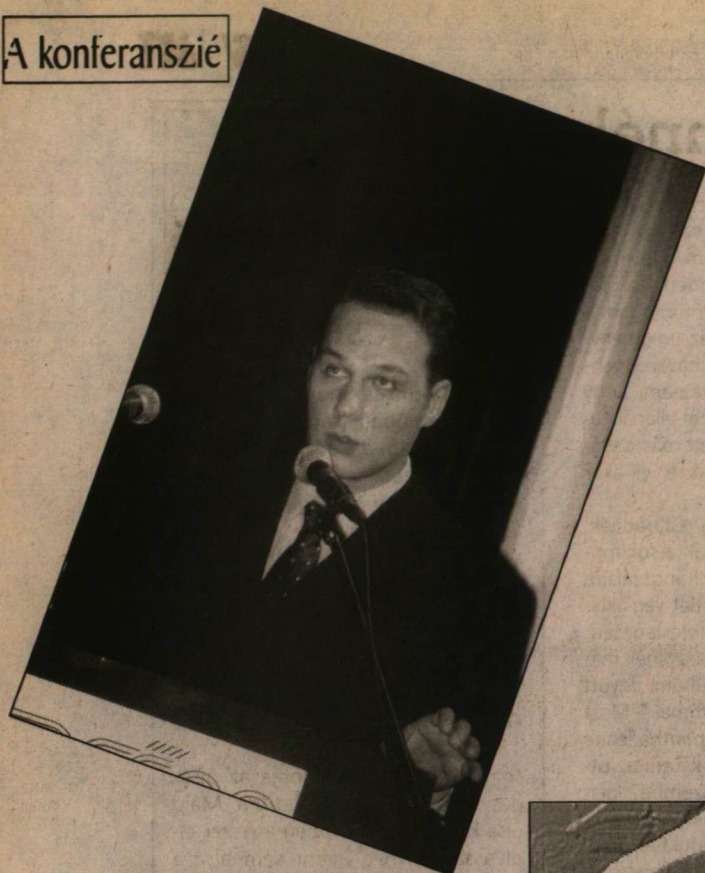
Meghalt egy fiatal magyar sportoló. Gondatlanságból, emberi mulasztás miatt, vagy „egyszerűen csak” azért, mert a szervezete nem bírta a megterhelést. Sohasem fog kiderülni. A kérdések megválaszolatlanok maradnak, elfogadjuk a hivatalos sajtóközleményt és holnap megint meggyünk focimeccsre bosszankodni.

„Elmaradt” egy születésnap. Van helyette egy temetés. Rossz csere...

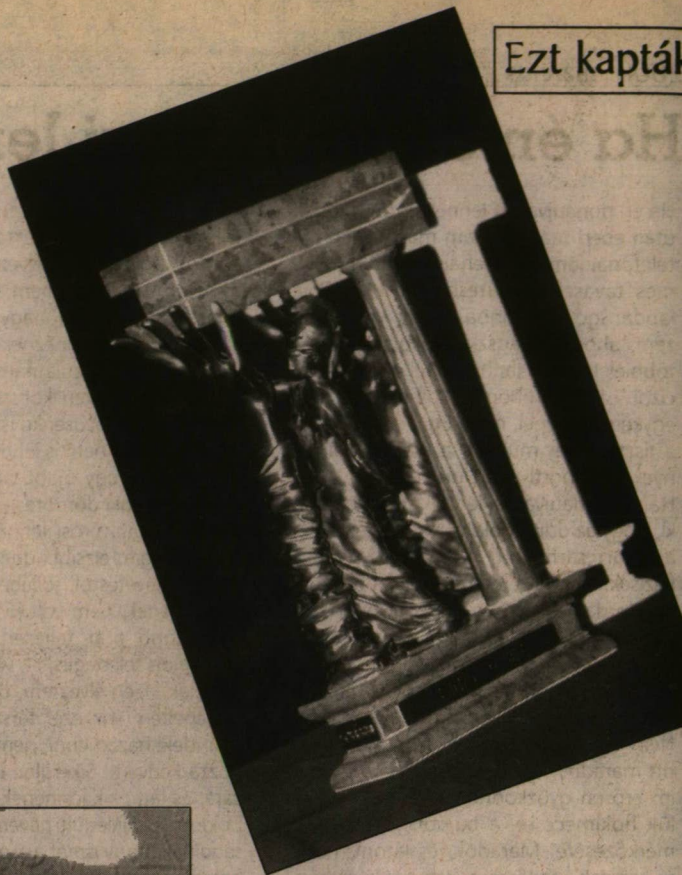
Szakács László

EUR VOLÁNTAXI
SZEGED
444-888-488-488
Diákoknak kedvezmény!

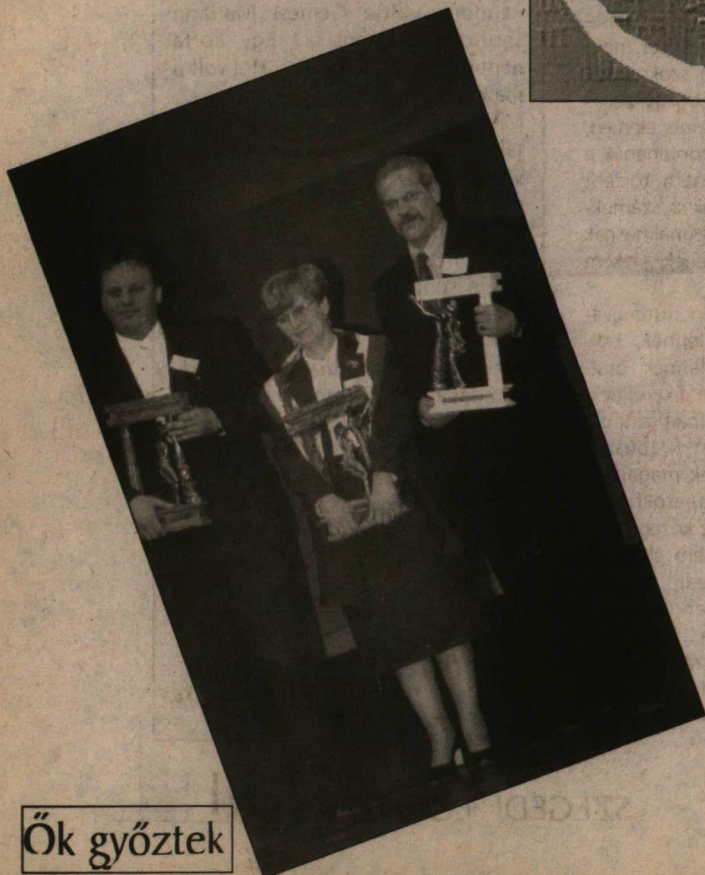
A konferanszié

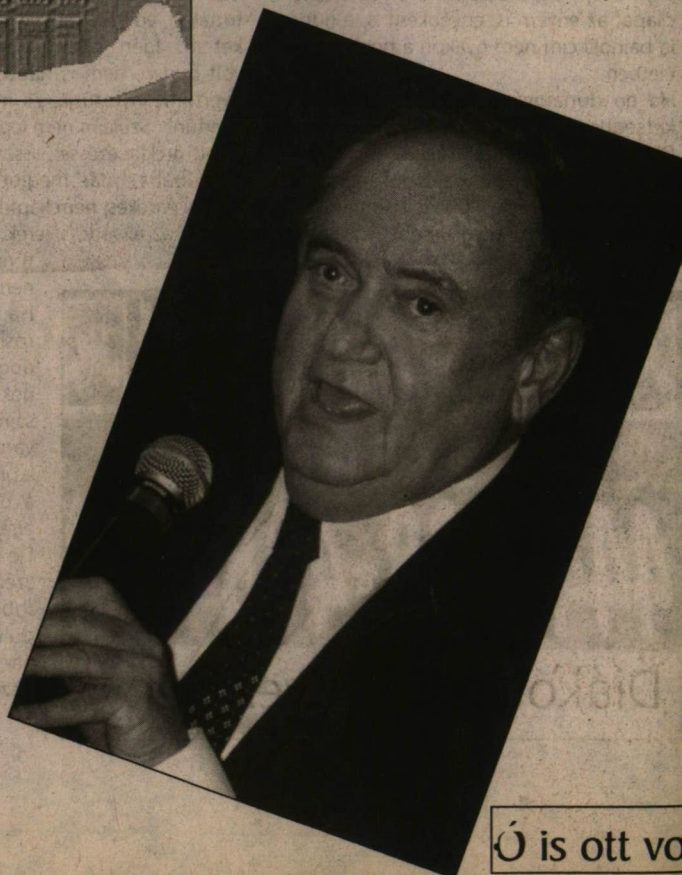
Ezt kapták

Városi Polgármesterek Randevúja Szegeden

Ők győztek

Ő is ott volt

Sox retettel

2000.
március 7.

A Szegedi Egyetem nőnapj melléklete

Mert megérdemled!

Az én március nyolcadikám

Mottó: „Nem azért szeretlek, mert szép vagy...”

azért szeretlek, mert nem tehetek semmi mást.” (Fejes Endre)

Március hetedikén mindig korábban fekszem le aludni. Holnap az a nap lesz. Egy picit különleges, egy picit más. Az Ő napja. Valójában minden nap az Ő napja, minden napot megpróbálok az Ő napjává tenni, de március nyolcadika még inkább az Övé. Nőnap.

Nagyon korán kelek. Próbálok észrevétlenül kisurranni. Irány a piac! Már a buszon találkozom „sorstársaimmal”. Kábán, kialvatlanul, borzasan kapaszkodunk. Még félig alszunk. Leszállunk, a friss levegőn egyre inkább magunkhoz térünk. „Rendezett” sorokban vonulunk. Mit nekünk most a friss zöldség, az akciós banán, az olcsó krumpli! Most egyedül a virág-

vászték hoz lázba. Hóvirág, rózsa, gerbera, írisz, frézia, jácint, nárcisz, kála, ibolya, krókusz, cserepes és vágott virágok tömkelege fogad. Itt az addig viszonylag rendezetten vonuló „alakulat” felbomlik, mindenki az éppen neki tetsző virágért indít rohamot. Ilyenkor egy picit elbizonytalanodom. Mit vegyek az idén? Általában nem határozom el, hogy ilyen és ilyen virágot veszek Neki. „Jó közönség.” Mindennek örül.

A szokásos terepszemle ezúttal sem marad el. Két dologban bírom: szerencse és megérzés, várom az „ez az, megtaláltam”-ot. Ez most nem működik. Bizonytalan vagyok, izgulok, nem találok a megfelelőt. Alkudozom, szemrevételezem a kínálatot, de nem merek dönteni.

Ennek nem pusztán hétköznapi figyelmességnek kell lennie. Ennek a csokornak szépnek, szerénynek, kedvesnek, egyszerűen nőnapinak kell lennie. Húsz perc „nyavalygás” után, amikor már legalább háromszor végigmentem az összes virágáros soron, és ki tudja, hányszor estem pánikba, hogy nincs normális virág, fél másodperc alatt eldöntöm a kérdést.

– Szia, jó reggelt! Mit és mennyiért adsz?

– Rózsa 100-250, hóvirág 60, írisz 150, frézia 80. Mit adhatok?

– Nőnapra kellene valami szép csokor, vagy csak egy szál virág.

– Itt ez a csokor vörös rózsa. 20 szál, 4500-ért viheted, vagy ez a csokor frézia, 30 szál 2000-ért? Nagyon szép, és ez tartós, sokáig virágzik és az illata...

– Nem, én valami szolidabb és olcsóbb megoldásban gondolkodom...

– Akkor válassz!

– Egy szál íriszt kérek. Mindenfajta díszítés nélkül egy szelyempapírba csomagold be, légy szíves!

– Választasz, vagy válasszak én?

– Nem, választottam, csak nem merem kivenni, mert természetesen középen van. Ott azt kérem! Köszönöm!

– 150 forint lesz. Köszönöm szépen.

– Én köszönöm! Viszlát, szelvasz!

A neheze még most jön. Két lépcsőben méghozzá. Egyrészt túl kell élnie a virágnak az autóbuszos utazás viszontagságait, másrészt észrevétlenül be kell csempészni.

A busz az orrom előtt megy el. Egy picit ideges vagyok. Nem, még nem kelt fel. Buszra fel, székre le. Nem vagyok udvarias. Nőnap alkalmából. Ennek a két szál virágnak túl kell élnie ezt a tömegnyomort. Nem érdekel senki és semmi, feltolakodom és leülök. Majd nagy nehezen leszállok.

Negyed hét, még nem kellene ébren lennie. A kulcsot persze nem találok, leejtem, hogy tudja mindenki, hogy megjöttem. Az ajtó is nyikog,

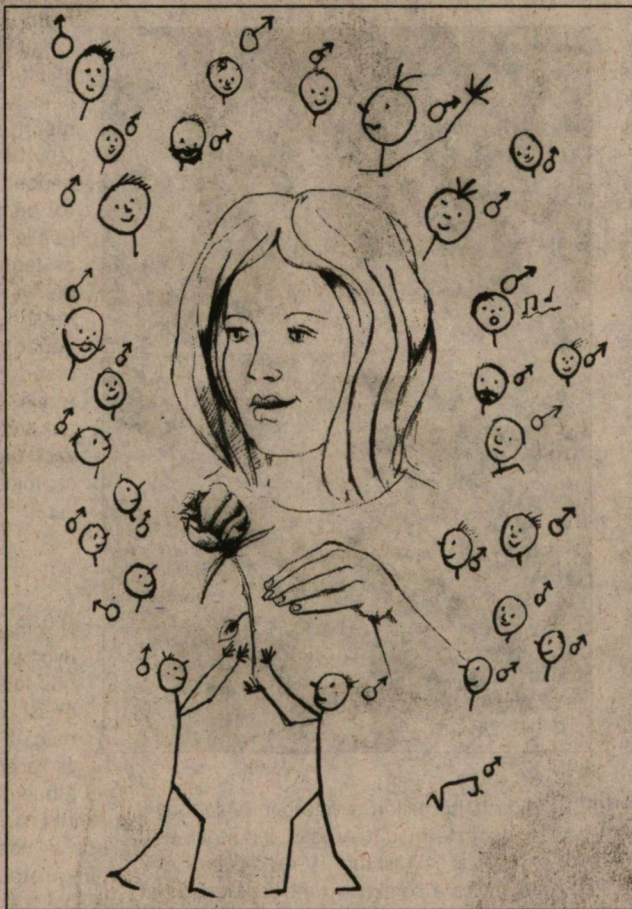
a cipős szekrénybe is belerúgok. „Lebuktam.” A kávéillat ellepi a folyosót, amikor kinyitja a konyhaajtót.

– Hol voltál?

– Én? Hát... Vásárolni voltam...

– És mit vettél?

– Ezt... Boldog nőnapot!

Szakács László
(grafika: Vörös István)

A NŐK NAPJA

I. ébredés, reggeli depresszió

Reggel hasogatott Arnold feje a hidegfront miatt. Az ég ólomszínűen feküdt a panelházak tetején, kilátástalannak és reménytelennek tűnt az élet az öszszegyűrt lepedőn. Fel kellene kelni, nyitott ablaknál tíz percig helyben futni, kinyomni ötven fekvőtámaszt és megdönteni a felülés-rekordomat. Kávét kellene főzni, rágyújtani, vécére menni, zuhanyozni. Virágot kell venni, becsomagoltatni, elvinni Júliához és felköszönteni őt a nők napja alkalmából. Ma sármosnak kellene lenni, jókedvűnek, csábítóknak. Ha vissza akarom szerezni Júliát, akkor ma igazi férfiként kell viselkednem, egyszerre legyek érzékeny költő és vad macho, akinek félajkas vigyorrából az ágy királyának szexuális ígérete sugárzik. Gyűlölöm a nők napját, mormolta maga elé réveteigen. Gyűlölöm a nőket, gondolta még hozzá.

A tévé reggeli műsorában egy öntudatos, lila kosztümös újságíró nő faggatta a környezetvédelmi minisztert. Arnold kedvtelve nézte, hogy a nő pontosan megcélzott kérdésekkel összeroppantja a fontoskodó kormányember magabiztosságát. Érdekes, gondolta Arnold, soha nem láttam még ezt a faktor nőt.

A reggeli elkészítéséhez egy légy szemhez hasonló, narancssárga üvegű napszemüveget vett fel. Egy nagy pohárba dobozos tejet öntött, beledobott egy narancsízű pezsgőtablettát és kedvtelve nézte, hogyan készül a turmix. Amióta Júlia elköltözött, Arnold efféle morbid étellel üzi el a napok döcögős indulásának magányát. A kedvenc reggelije a Nivea testápolóval megkent pirított kenyér, melyet ízlés és hangulat szerint lehet ízesíteni cukorral, sóval és erőspaprikával.

Amikor még együtt élt Júliával, szeretete a reggeleket. Néha hajnalig beszélgettek, tervezgették a közös jövőt, ábrándoztak a szerelmük végtelenségéről és újra meg újra felfedezték egymás testét. Ezek a virrasztások érlelték szerelemmé a szenvedélyt és olyan sza-

baddá tették őket, hogy Júlia egy alkalommal kiállt meztelenül a hetedik emelet ablakába és élvezte, hogy a langyos hajnali eső simogatja a testét. Minden reggel Arnold főzte a kávéjukat, feketére pörkölt török kávéból, melynek az ősi hagyomány szerint háromszor felfuttatta a habját. A szerelem pillanata: az ágyban a kedves még álmodik, az olvadó cukor édes illata keveredik a friss kávégőzzel.

Egy folyóirat megbízásából verseket kéne fordítania, de nem megy az irodalmi munka, ha a lélek csapong, mint ki-

Fotó: Kádás Noemi

kötött luftballon a viharban: valahogy így érezte magát Arnold: felfújtnak és üresnek. A Fashion TV-re kapcsolt és bámulta a sorakozó modelleket. Hogy kéri, gondolta, kéri a pitont. Mi lesz velem? Mikor jön az a nő, aki kitörli belőlem Júliát és beragyogja ezt a sivár magányt? Egyetlen lány sem szerelmes belém, gondolta. A nőnnep napján állok a hetedik emelet ablakában és szürkére bámulom a járdát. Talán várok valakit? Arnold szívében gerjedelem ébredt a város összes nője iránt. Vajon mi történhetik?

1. Megváltoztak a lányok: többé nem tetszem nekik, közönségesnek látnak, átsiklanak az arcom és a szavaim felett. Biztos újféle szerető kellene nekik, nem látnak ígéretet az én táskás, barna szememben, nem fogják fel, vagy szándékosan félreértik a mutáns egzotikummal megspékelt udvarlási fordulataimat. Ez esetben két lehetőségem van: vagy egyedül maradok, vagy igazodom ehhez a szpájszgörlz világhoz, bevetek egy-két modern fazont és megszerzem a nőt, aki kell nekem.

2. Arnold változott meg: szerettem volna elegáns, kis művészzakállat formálni az államon, de miután sok szenvedéssel, izzadással, vérrel kialakítottam a kis szőrpamacsot, nem voltam elégedett az eredménnyel. Kísérleteztem különféle fény be ejtési trükkökkel, vastagon beborítottam a pofazacskómat illatos bőrnugtató krémmel, de dacára a legelőnyösebb megvilágításnak és legfinomabb illatnak: makacs csúnyaság nézett vissza a tükörből. Valahogy öregnek, elnyúzotttnak, dagadtnak látom magamat, mindenesetre nem vagyok az álmaim férfinja. Csoda, hogy egyetlen lánynak sem akad meg a szeme ezen a zacskón, duzzadtan bámuló bőrön, aki mind én voltam egykoron?

II. fodrászlány, színésznő

Nők napja: derűs tavaszi csivitelés nyomja el a körút moráját, vattafelhők lubickolnak a kobaltkék égen, óriási csípős hangyák támadják meg az illatos pázsitban heverőket, és kacér tekintetek elektricitása fűti fel a buszokat egymillió celziusz fokra.

Arnold nagy kedvvel indul a fodrásznőhöz, cilinderes, sétatálcás, fűtőürészös hangulatba került a reggeli válságból kilábalva. Az egész napi rossz gondolatokat sikerült reggel megemésztennem, gondolja.

A fodrászlány lágyan, gondosan dörzsölgeti a tarkóján a sampont. Az üzletben csak ők ketten vannak. A fodrászlány magas, erőscsontú lány, természetesen merész és kiválóan elkészített frizurával. Behunyt szemmel simogatta Arnold fejét, így Arnold szabadon bámulhatta a lányt a nagy

fodrásztükrökben. A manikűrje, hosszú szempillái, az értelmi képességeit bőven helyettesítő szexuális vonzereje annyira más volt, mint Júlia, de Arnoldnak tetszett a változás és bizseregni kezdett benne a szabadság, amit eddig magánynak nevezett. Kéri, gondolta, mert a lány nagy átézéssel, szinte incselkedve, követelőzve mosta a haját. Arnold megpróbált erotikus energiát sugározni a fejbőrén keresztül.

– Szerinted milyen az, ha a lányok kezdeményeznek? – kérdezte a lány. Arnold reménykedni kezdett. Egy üres fodrászüzletben, nagy tükrök előtt ezzel az extrahajú lánnyal... A lány ujjai a pajeszek környékét derítették fel, Arnold megpróbált a füleiből erotikus energiát sugározni.

– Helyzettől függ – válaszolta. – A férfiak általában egy dolog miatt kezdeményeznek – mondta, és kajánul egy újabb löket erotikus energiát lövellt ki a lányra. – A nőknél ezt nehezebb elképzelni. De én már rég szakítottam a férfisoviniszta konvenciókkal.

– Én már egy hete egy uborkával alszom – mondta a lány ábrándozva, miközben Arnold fejét masszírozta forró habbal.

Arnold a Fashion TV-re kapcsolt és nagy élvezettel szívta aznapi első cigarettáját. A verseket akarta fordítani, de lehangolják őt a melankolikus szerelmes dalai, most újfrízés tripben a modelleket bámulja inkább. A versfordítás olyan, mint a nő: a hű nem szép, a szép pedig hűtlen.

Dávid, a barátja van a telefonnál:

– Akartál ma menni tanodába? – kérdezi.

– Nők napja van – válaszolja Arnold.

– Nincs kedved pénzt keresni? Statiszták lennének egy filmforgatáson.

Dávidnak és Arnoldnak kocsmai fenegyerekeket kellett alakítania. Egy gyönyörű nő a film főszereplője, ledér nőt játszik, akiben felébred a felelősségérzet egy fiatal kurva iránt; olyan filmnek tűnt, amit Arnold át szokott kapcsolni a tévén. A magas, karcsú színész nő mellei szinte kibuktak a prostituáltjelmezből, Arnoldban buja vágyak keltek. Dávidnak és Arnoldnak inzultálni kellett a fiatal, ártatlan szemű kurvát, mire a bombázó színész nő közbelép és valamilyen keleti harcművészet fogásával mindkettejüket padlóra küldi. Felvétel! – kiáltotta a rendező. Dávid magához vonja a fiatal kurvát, erőszakosan megfogja a melleit és disznó szavakkal megérti emberi méltóságát.

ban. Arnold közben egy viszkisüvegből iszik, aztán odanyomja az ágyékát a kurva seggéhez és rángatni kezdi. Közben ő is sértő kifejezésekkel illeti a kurvát. A bombázó közbelép, kicsavarja Arnold kezéből a viszkisüveget, amit különleges eljárással cukorból öntöttek, hogy ne sértse meg Dávid fejét, amikor széttörik rajta, aztán kicsavarja Arnold kezét, és meglöki őt, hogy Arnold a földre essen, ekkor a bombázó a mellkasára térdel. Arnold a földön fekszik, mellette Dávid az ájultat játszsza, rajta egy gyönyörű színész nő térdel, hosszú, hollófényű fekete indiánhaja megcsiklandozza Arnold arcát. Girl power, ezt kell mondani a színész nőnek a forgatókönyv szerint.

III. Júlia

Júlia nincs egyedül a lakásában, az új fiúja a szobában nézi a Fashion TV-t, amíg Júlia és Arnold beszélgetnek. Arnold egy kerti zöldségekből álló csokorral köszöntötte fel Júliát: ez a legújabb divatsikoly.

– Jól láttam, – kérdezi Arnold –, hogy a fiúdnak pirosak a szemei?

– Nem pirosak a szemei – válaszolja Júlia.

– Nekem úgy tűnt, hogy egy angóranyúl néz rám.

Júlia idegesen megvonja a vállát.

– Te is megtehetsz bármit, amihez kedved van – mondja Arnoldnak. – Szabad vagy.

Szabad vagy, visszhangzott Arnold fejében. Sohasem lehetek szabad, csak szaladgálhatok az önáltatás mókuskepekében. Szabadnak lenni annyi, hogy kedvem szerint választok a lehetőségeim közül. De mik a lehetőségeim? Örökké szeretni foglak áldozatosan, vagy örökké szeretni foglak valaki másnak a karjaiban. Nem fog sohasem a régi fényével sütni a Nap, gondolta a szökőkút mellett. Kitérőlhetsen paca a lelken ez a szerelem, gondolta, aztán, mivel megtetszett neki ez a megkezdett metafora, így gondolkodott tovább: el tudsz engem tüntetni a szívedből, úgy ahogy a vérfoltot tüntetjük el a ruhából: ha még frissiben hideg csapvíz alatt kidörzsöljük. Hátrahajtott a fejét és behunyt szemekkel élvezte, hogy szemhéjait vörösre festik az első tavaszi napsugarak.

Mirnes Gyula

Magyar Valentin

Bazzeg virágot kéne venni a kollektívának Pistám, ott van az a rengeteg tyúk az irodán, szerveztek mára valami ünnepséget, hozták a rengeteg sört, hogy nézne már az ki, hogy délután megyünk inni, oszt vinni meg nem viszünk semmit bazzeg. Össze kell szedni a lóvét, kérjél mindenkitől egy százast, oszt vegyél rajta valami kórót. Hogy hogy nem akarsz menni, hát ki menne helyetted, te nem csinálsz egész nap semmit, annak örüjjé, hogy itt dolgozol még egyáltalán, hát tehetek én arról, hogy nőnap van bazzeg? Milyen virágot vegyél? Ami tetszik és olcsó, mindegy ezeknek, úgyis csak az érdekli őket, hogy ilyenkor egy órával kevesebbet kell dolgozni, a franc egye meg a rohadt nőnapjukat, olyan virágot vegyél Pistám, ami nem hervadt, rád bízom, van neked szépérezéked, nem is tudom mér' vagy válófélben, bár ha rád nézek, akkor el nem tudom képzelni, hogy valaha házasságlófélben is voltál... Jól van na, nem cseszegetlek, hanem mennyé virágot venni. Már miért ne adnának pénzt a többiek, mondd meg nekik, hogy aki nem bír ki egy százast, azt tükön rúgom. Egyszer egy évben nem igaz, hogy bele-rokkannak, kell ennyi a nagy évi hajtásban, hadd érezzék már egyszer ők is, hogy a középpontba' vannak, vagy mi. Hát te, Pistám, jössz este? Miért nem? Ja, a gyerekekért kell menni, Hajni meg itt marad Gézával... Jól van Pityu, de ha elaludtak a kölykök, még eljöhethnél... Hajnival ne törődj, a Gézát meg úgyis lecsapja a haverod, a Laci. Ja, hogy pont ezt nem akarod? Hát a Lackóval nehéz lesz, ha az berúg, márpedig be fog, a rohadt anyját, akkor úgyis megcsap az akákit, legalább ha itt lennél, a kedvéért azt a szemét Gézát kapná el... Na jól van, ha nem jössz, akkor nem jössz. Hagyd akkor a százast a francba, minek adnál bele? Ja, ha ragaszkodsz hozzá... Akkor majd én adom oda a virágot Hajninak a nevedben.

N. G.

1975. március 8.

A nők ünnepén

Köszöntjük őket

A JATE, a SZOTE és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola valamennyi női dolgozóját, tanárát és hallgatóját!

Ma hatvanöt éve, 1910. Március 8-án a koppenhágai nemzetközi szocialista nő-konferencia Clara Zetkin javaslatára úgy határozott, hogy ezt a tavaszi napot a nők egyenjogúságának kivívásáért folytatott harc napjává, nemzetközi nőnappá kell nyilvánítani.

Sok minden történt azóta szerte a világon a nők egyenjogúsága érdekében, ami már lassan feledésbe merülő történelem.

A társadalom fele: nő. Munkában, helytállásban legalább felét vállalják a nagy és kisebb közösségek terhéből az asszonyok, a lányok.

S való igaz, hogy nem csak március 8-án, hanem az év minden napján megbecsülés, köszönet jár nekik úgy, hogy az egyenjogúság mind teljesebben valósuljon meg.

Somodi Péter: sőt

doromboló füst-csikk
a kristályosodó galván
lenyírbált körmeire simul rá
égett alig foltos lepedőn
reggeli áporodottság kijózanító kódé-
ben

hajpíhék illata exitál
feltépett merevítőszálakon
le s lejjebb himbólózik egy
zseblámpa zilált sötétje
Göncöl utca tétovázó reflektor fehérjét
kapcsolja le hullnivágyó arckifejezése
gyávaságod keresztbekulcsolva
kuporog óriásira zsugorodó minthák
(a) közben

kétkomponensű ragasztó nem
csak sűrűn csorog a törésbe a-lapra
ragadt bevallásom szintén
mézes kenyér a jéghideg metlakin
újra s újra ellapolva
aranyfoglatatú amalgámok résein át a
lagymatag lüktetés
észbe se figyelte
már-a-már
őt
elfo@t

persze dehogyis

sőt

Grafika: Vörös István

Balog József: Cicavízió

megjönnek majd ezek a kis nők
felnevetnek az ajtók előtt
s az első fotelba bele
merre folyik a folyó
karjukon kicsi táská
nem fogja a golyó
sokat beszélnek és a szájuk be nem áll
csak jár a szájuk
a széthagyott ruhák nyomok
ott a gyerek két éves
már beszél
vagy a feleségem kedvenc illatszerét
míg ők

ezek a kis nők
babrálnak az ingeken
a nadrág elején
felveri a port
sok pici száj
elhallgat már
s nekünk el kell élvezni
és a következő napok
ámulunk hogy rohan
egy homokozóban áll a kisfiam
a néni szeret
adj kezét
két konyakot
s az egyetlen esti lapot
ahogy a leves gőzöl az asztalon
mi az
minden nap főzöl
mint ezek a kis nők
csak ritkábban ők
valami meleget összeütnek
egész nap vasárnap
dohányoznak és a szájuk be nem áll
ma nem jó
holnap nem lehet
láttam a feleségedet
talán veszélyesek
ahogy a szemüveg mögött
nincs semmi remény
tisztogatni kezdik a késeket
egyedül ezek a kis nők
a buszról integetnek
s a combjukon egy ránc megfeszül
egyedül
jönnek és
becsöngetnek

1988. február 23.

Sox **E**retettel

A női nem

Úgy vagyok a nőkkel, hogy nekem ugyan mindegy. Anyyiféleképpen, oly változatos helyzetekben mondtak már nekem nemet, hogy abból stílusanulmányt lehetne írni.

Már az óvodában elkezdődött. Az egy rendkívül jó hely volt, a kezdeti nehézségek után imádtam oda járni, mert – ahogy az óvónénik mondták a szülőknek – a lányok mindig mutogatták a nunikájukat. Délután, amikor a kötelező csendespihenő ideje következett el, kelletlenül bújunk ágyba. Utáltam én is az egészséget, addig, míg egyszer a mellettem fekvő lány, Tóth Daru Csillának hívták, meg nem bökötte az oldalamat, és óvatosan fel nem emelte a takarót, és meg nem mutatta a már említett testrészét. Rendkívüli módon tetszett a dolog, egy hétig mindig azal ütöttük el az időt, hogy egymást vizslattuk, mígnem lebuktunk. Óriási patália, megmondtak az óvónénik anyukámnak, szóval itt kezdődtek a gondok. Csilla utána szóba se állt velem, sőt egyszer meg akart ölni: egy tompa ceruzát vágott a hátam közepébe, én meg játékból meghaltam.

Általános iskolában a legkellemetlenebb az volt, hogy Csicsó Anita miattam beszélte rá a szüleit, hogy írassák őt másik iskolába. Pedig nagyon szerettem, mindig a nyomában voltam, soha nem tágitottam mellőle. Piszkálták is a barátnőit, hogy beléd meg szerelmes a Gábor, jújj, de ő mindig azt válaszolta, hogy nem ís. Egészen addig meg is tehettem ezt, amíg egy szótagolási gyakorlatnál, ahol három szótagú szavakat kellett írni, azután a füzetből hangosan felolvasni, el nem hagyta számat a szeret-lek hangsor, miközben szemeim Anitaára révedtek. Ezt két másodperc döbbent csönd követte. Utána már csak Anita bölgve rohanó alakja és a sívító röhögés az, amit így hirtelen fel tudnék idézni.

Elment tehát más iskolába, nekem pedig sürgősen új szerelem után kellett néznom. Meg is találtam Szénási Andreát, lobogó szenvedélyemnek azonban bátyja ökle vetett véget. Rám uszította ugyanis a drága, nehogy már úgy járjon, mint Anita.

Bohókás gyermekévek voltak ezek, önfeledt boldogságban teltek.

Azután eljött az a kor, amikor már nem volt ciki szerelmesnek lenni, sőt kihívtást, megoldandó feladatot jelentett a

csaj beszerzése. Minden erőmmel azon voltam, hogy megfeleljek a feladatnak! A lányok azonban folyton keresztbe tettek nekem, egyik sem volt hajlandó "velem járni". A haverok röhögtek, azután gondoltak egyet, bemutattak Magyar Gabriellának, akinek olyan mind egy volt, hogy ki fogja a kezét, gondoltam éni, de aztán rájöttem, hogy mégsem, mert aki az ő kezét fogja, annak mást is kell vele csinálnia. Két hét után közölte velem, hogy terhes (14 évesen) annak a srácnak a bátyjától, aki bemutatott neki.

Van ilyen, gondoltam, és menekültem a gimnáziumba, ahol már inkább senkinek sem mondtam meg, mit érek iránta. Úgy gondoltam, a szerelem beígért, ami, ha jól kezeled, szépen lassan elmúlik.

Egy valami zavart: ha megláttam, kik miatt mondanának, vagy mondanak nekem nemet a legszebb lányok a környezetemben, a hátam is borsódzni kezdett. Nem vagyok egy matyó hímezés, mondanám bődületes közhellyel, ha nem írnék, de azért a legdurvább az volt, amikor a gimnáziumban egy Anna nevű harmadikos lányt kézen fogva láttam sétálni egy zsíros hajú kocásinges elsőssel. Gondoltam, nagyon mélyen lehet a probléma: méghozzá bennem.

Az egyetemre kerülve az első kudarcok után ez a gondolatom állandó nyavalygások közepette csak mélyült. Új barátaim, bár megértették problémáimat, rendkívül unták nyavalygásomat, ezért megpróbálták különböző praktikák elárulásával segíteni engem. Tőlük tanultam, hogy egy lánnyal nem szabad kedvesnek lenni, nem szabad kimutatni gyengédebbnél gyengédebb érzelmeidet iránta, mert azt nyilván a gyengeség jelének fogja tekinteni. Rámenősen, urambocsá'

bunkó módon kell tehát közelíteni a lány felé. Ez idáig rendben van, csak hogy erre sajnos nem vagyok képes, mondtam, mire ők lemondóan legyintettek. Közel jártam ahhoz, hogy komplexushalmazzá váljak, mikor egy kollégiumi buliban, berúgva, kicsit büdösen és nagyon borostásan odamentem egy lányhoz, aki csillagokat keresett az éjféli égbolton. Ott van egy, mondtam a jól kivilágított Csillag Börtönre. A lány kényszeredetten nevetett. Nem nyújthattam túl szép látványt, mert rövid idő után úgy döntött, hogy inkább bemenne a szobájába, és jó lenne, ha én nem mennék vele. Mivel tovább erősködtem, azt mondta, hogy holnap megkereshetem.

Másnap át is mentem bocsánatot kérni az előző esti viselkedésemért. Úgy gondoltam, ezzel le is zártam egy kínos ügyet, és mivel nagy suttyó voltam, kulloghatok vissza a szobámba egyedül. A lány azonban marasztalt. Azóta mintha boldogabb lennék.

ongó

